

Tác Giả: **VÔ DANH**

Hàn Huyết Lệnh

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT KIẾM HIỆP KỲ TÌNH TRUNG HOA

— & —

Đã TỰ: **BẠCH LỤC**

CHƯƠNG 1

Trên dòng Bà Tử, sóng nước cuộn cuộn, có một chiếc thuyền nan xuôi dòng. Trên chiếc thuyền là một cậu thiếu niên anh tuấn. Đôi mắt của thiếu niên chăm chỉ nhìn vào be thuyền. Mặt nước rung rinh lay động, thiếu niên kéo ngay tấm lưới ở dưới sông lên, nước sủi bọt ừng ực...

Thiếu niên cười giòn, nói thầm: “Ái chà, lưới nặng quá, mình trúng mẻ lưới này rồi...”

Gương mặt của cậu vô cùng hoan hỉ.

Cậu ra sức kéo nhanh mảnh lưới, chợt cậu giật nảy mình, hai tay run rẩy, mảnh lưới sắp sửa tuột ra khỏi tay.

—Trời... xác chết.

Lọt thỏm trong mảnh lưới của cậu, không phải cá mà là một thân người, với nhiều vết thương kinh khiếp, trên tấm áo dạ hành của xác chết loáng những vết máu đã xẫm màu.

Tiểu Phong, tên của cậu thiếu niên, chần chừ giây lát. Một tiếng «khì» vang lên từ đáy lưới khiến chàng giật mình:

—Trời! Kẻ nằm trong lưới còn sống chẳng?

Tiểu Phong liền nhanh tay kéo ngay tấm lưới lên thuyền. Chàng gỡ lưới và nhận ra xác chết là một lão già kỳ dị. Khuôn mặt của lão ẩn một sự sâu độc và tàn nhẫn.

Một tiếng «khì» nữa lại vang lên, Tiểu Phong vội lùi lại một bước chàng lảo nhảm:

—Người ở dưới nước... Quái nhân... Quái nhân...

(Thiếu 4 trang 7, 8, 9, 10)

Phong vô cùng mừng rỡ.

Quái nhân chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt của chàng. Lão khẽ mỉm cười nói:

—Muốn học võ công của ta, ngươi phải thực hiện một điều tâm nguyện.

Tiểu Phong vội vã nói:

—Xin tiền bối cứ nói.

—Nội trong vòng mười năm, phải đoạt cho được ngôi báu của võ lâm thập lục phái liên hiệp giáo.

Tiểu Phong suy nghĩ rồi hỏi lại:

—Võ lâm thập lục phái liên hiệp giáo chủ là cái gì?

Quái nhân bước đến gần bên Tiểu Phong:

—Đó là một tôn giáo cách đây mười năm, do các môn phái lớn của võ lâm sáng tạo ra. Liên hiệp giáo là một tổ chức chặt chẽ có đến hơn một trăm cao thủ giỏi nhứt hợp lại. Mục đích của giáo là dưỡng cấp cho từng nhân vật giang hồ, và ngôi vị độc tôn thiên hạ cho Giáo chủ.

Quái nhân lấy trong tấm áo dạ hành một quyển sách mỏng được bao bọc bằng một bao da không thấm nước. Lão nói tiếp:

—Liên hiệp giáo mỗi năm đều có tổ chức một ngày bình chọn người lên ngôi Giáo chủ. Trước đây mười năm ta bị bại dưới tay Hồ Du Khách, nay người học võ công của ta rồi phải đi đến đó.

Tiểu Phong nói:

—Tiểu bối lúc nào cũng có hùng tâm, nhưng chức ấy...

Quái nhân cười nói:

—Nếu vậy ta mang hết võ công của ta chép lại trong quyển sách này truyền cho người. Người theo đó mà luyện, sau đó thay ta đến phó hội chiếm ngôi Giáo chủ.

Quái nhân nhìn chàng rồi đột nhiên nắm mạch môn của Tiểu Phong. Hai mắt lại chom chớp hai luồng tinh quang rợn người.

Tiểu Phong rún động thân vì hành động quái gở của quái nhân.

Quái nhân buông Tiểu Phong ra:

—Trời cho người một căn cơ võ học hơn người. Căn cơ ấy nếu người chịu trui rèn thì chẳng mấy hồi mà không leo lên tới nấc chót của võ công. Tiếng tăm sẽ lẫy lừng trong thiên hạ.

Tiểu Phong đưa tay đón lấy cuốn sách ướt đầm đìa nước.

Quái nhân nói tiếp:

—Võ công của ta cực kỳ quái dị nguy hiểm.

Quái nhân nói tới đó chợt ngưng hẳn. Thần sắc của lão khẩn trương vô cùng.

Tiểu Phong thoáng trông thần thái bất thường của quái nhân khiến chàng cũng phải hoang mang. Tiểu Phong hỏi:

—Có chuyện gì vậy?

—Có kẻ giết người.

Tiểu Phong vô cùng hồi hộp hỏi luôn:

—Giết người ở đâu?

Quái nhân ấy lắng tai nghe cuối cùng đưa ngón tay chỉ phía trước mặt nói:

—Dường thể trong cụm rừng trước mặt chúng ta đây!

Tiểu Phong trông theo ngót tay của hắn chỉ thấy đúng chỗ mình ở, lập tức mặt chàng biến sắc, sợ hãi nói:

—Phía đó là nhà của ta!

Trong con mắt của quái nhân này là thứ ánh sáng hết sức khủng bố. Hắn hạ giọng, nói nhỏ tiếp:

—Mau về đi, chắc chắn có kẻ thù tìm đến giết cha mẹ mi đó!

Quái nhân nói dứt câu quên cả mình đang bị thương, tay mặt nắm Tiểu Phong hồng lên thoáng người một cái nhanh như chớp nhoáng nhắm phía đó chạy một mạch.

Quái nhân ấy tuy đang bị thương rất nặng, thân mình đầm đìa máu, nhưng tốc độ của hắn mau lẹ cực kỳ, ai thấy cũng phải kinh khiếp rụng rời. Quái nhân xách Tiểu Phong đến trước cửa nhà của chàng thì dừng lại. Cảnh tượng đang diễn ra làm Tiểu Phong biến sắc mặt xanh lè.

Chợt có tiếng quát lớn:

—Người còn chưa mau ra chịu chết hay sao?

—Còn nói làm gì, mau nổi lửa thiêu rụi căn nhà đó cho rồi.

Ngay khi lão già đen quát tháo bọn thuộc hạ âm ỉ, thì cánh cửa bỗng dung bật mở. Một người đàn bà trông có vẻ bệnh hoạn từ từ lộ mặt ra.

Lập tức có ba lão già mặc áo đen, mặt mày hung ác bắn vút mình tới chặn ngang mặt người đàn bà ấy.

Một lão cất tiếng, nói the thé:

—Tần Thiện Anh có lẽ ngươi không ngờ đến ngày này. Hảo ha, mi trốn chui trốn nhủi tưởng là thoát chết được sao?

Tiểu Phong đột nhiên vùng ra khỏi tay lão quái nhân, vùng chưởng đánh ngay đầu lão già áo đen, quát lớn:

—Bọn bây dám đụng đến một sợi lông của mẹ ta thì ta quyết liều chết với bọn bây.

Tiểu Phong lúc này không khác người điên, vùng tay đánh luôn vào đầu ba lão già nọ một cái.

Ba lão già bị bất ngờ không biết có người xuất thủ. Thất kinh, cả ba vội lách mình sang bên để tránh.

Thừa thế Tiểu Phong bay đến đứng sát bên mẹ.

Bà ta đưa bàn tay kéo lui Tiểu Phong lại ra phía sau lưng mình, mắt quét nhìn khắp nơi, bỗng bật một chuỗi cười dài. Tiếng cười của bà ta lạnh lốt không khác tiếng quỷ gào trong địa ngục, nghe rùng rợn kinh người. Giọng cười lạnh như băng giá. Tần Thiện Anh cất tiếng nói to:

—Ta tự biết hôm nay không thoát khỏi bàn tay hung bạo của lũ bây. Nhưng dầu ta chẳng mong gì hơn là chết đi, thì ta nguyện sao hóa quỷ sứ bắt hồn những kẻ thù hung ác của mình đến tội cho xứng đáng.

Một lão già mặc áo đen, tay cầm thiết quảng quát to:

—Chết đến nơi mà miệng còn xác láo.

Miệng nói, tay hất vùng chiếc thiết quảng về phía Tần Thiện Anh.

Lúc ấy, mình đang đau nặng, Tần Thiện Anh vẫn là một người có bản lĩnh nên trước tình hình này nguy cấp, đành phải liều mình đối phó. Bà ta nghiêng rằng, nạt lớn một tiếng nói:

—Ta quyết cùng lũ ác tặc tại đây sống thác phen này.

Tần Thiện Anh mím môi để chịu đựng vết thương, lách mình ra khỏi ngọn thiết quảng của lão già áo đen. Bàn tay mặt của bà ta nhanh như chớp đánh với một chưởng mạnh mẽ.

Chưởng lực phóng ra, Tần Thiện Anh mưa xối một ngụm máu tươi bắt vọt như tên mưa. Toàn thân lão đảo muốn té.

Tiểu Phong kêu lên một tiếng thất kinh:

—Mẹ!

Tiếng kêu thảm thiết của chàng khiến một vùng đầy sát khí ấy càng thêm rùng rợn.

Lão già áo đen tránh khỏi một chưởng của Tần Thiện Anh liền phóng người nhảy bổ tới.

Tiểu Phong quát to:

—Vì có nào lũ bây quyết giết mẹ ta?

Tần Thiện Anh gắng gượng chịu đau, vết thương nặng cũ hành hạ, tay trái vung ra, miệng bảo:

—Phong con mau chạy thoát thôi. Việc này hãy để cho mẹ đối phó. Con ghi nhớ kỹ, kẻ thù đã giết cha con là lũ người này. Mà tên thủ lĩnh của bọn người này là «Lãnh Diện Vong Hồn», chủ nhân «Địa Bảo» v... v...

Câu nói của Tần Thiện Anh vừa dứt, bà ho luôn mấy tiếng, máu tươi trong miệng vọt tưới vung vãi...

Tiểu Phong kêu lên thảm thiết:

—Mẹ! Con không chạy. Con quyết sống thác với bọn này!

Tiểu Phong không còn biết nguy hiểm là chi. Lúc ngấn lệ ngập tràn chàng chỉ biết liều lĩnh cứu mẹ. Chàng nhắm ngay vào ba lão già áo đen đang uy hiếp mẹ chàng nhảy bổ tới.

Tần Thiện Anh thấy con liều lĩnh quá đổi, chẳng xem mạng sống ra chi, liền kêu lớn tiếng bảo:

—Phong, con! Con không nghĩ đến việc báo thù cho cha con sao?

Bà ta đưa thẳng bàn tay chụp Tiểu Phong kéo lui trở lại.

Bị mẹ níu cứng, chàng kêu thét lên như điên như khùng:

—Mẹ để con liều chết với lũ hung ác sát nhân này!

Lão già mặc áo đen cầm thiết quảng hét to lên, nói:

—Tần Thiện Anh! Hãy xem chiêu này.

Tiếng hét vang lên đang lúc Tần Thiện Anh đẩy Tiểu Phong ra sau lưng bà ta, thì bóng ngọn thiết quả đã đánh xuống.

Nguy cơ trong nháy mắt...

Một tiếng quát xé mây từ không trung vang dậy tứ bề. Một bóng người lẹ tợ cánh chim bay xẹt một cái rơi vào giữa đám người mặc áo đen ấy nhanh không thể thấy kịp.

Hai bàn tay của bóng người ấy bắn vút đường lên.

Quái nhân xuất thủ đột ngột đó chính là quái nhơn được Tiểu Phong vãi lưới kéo lên. «Tinh Nhãn Nhiếp Hồn» vừa rơi xuống thì một tiếng rú thảm thiết thốt ra.

Một người bay vọt khỏi chỗ đứng gần một trượng. «Bịch» người ấy nằm một đống trên mặt đất chẳng khác thân ma chưa chôn.

Mấy mươi tên áo đen tại trận kinh hồn, mắt vía mở rộng hai mắt nhìn xem lão già áo đen vùng thiết quả tấn công Tần Thiện Anh đó nằm sóng sượt đã chết không kịp ngáp.

Biến cố bất ngờ ấy chẳng những bọn người mặc áo đen hung ác không còn chút máu mặt mà đến Tần Thiện Anh cùng Tiểu Phong cũng khiếp thảm trong bụng.

Cặp mắt Tinh Nhãn Nhiếp Hồn trợn lên một cái, từ hai con ngươi rực rực bắn ra một màn sáng lạnh băng.

Ngó khắp bọn người áo đen nọ một cái, quái nhân này quát vang như sấm nổ:

—Lũ mi có phải là bọn dưới tay của Địa Bảo không? Nói mau!

Một tên áo đen khoảng bốn mươi tuổi đứng phía bên mặt lạnh lùng nói tiếp:

—Không sai! Bọn ta là người của Địa Bảo. Các hạ là cao thủ ở phương nào, chừng như vừa ở dưới nước mới lên?

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn nghĩ thầm trong bụng: “Trong thiên hạ có ba giáo phái lớn là Thiên Cốc, Địa Bảo, Nhơn Môn. Cả ba đều lừng lẫy oai danh trên chốn giang hồ. Địa Bảo đã tìm đến nhà Tiểu Phong để trả thù thì nó cũng khó mà thoát chết. Phải chi không bị thương nặng khắp mình, thá gì mấy chục tên khốn kiếp này cũng chẳng thềm đếm xỉa vào đâu. Khổ một nỗi trong mình ta thương thế trầm trọng, lại còn bị đắm người dưới nước nửa ngày. Một chuồng ta vừa đánh đó là đã dùng hết công lực toàn bộ trong người của ta...”

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn còn đang nghĩ ngợi thì tên mặc đồ đen độ bốn mươi tuổi đó quát to tiếng nói:

—Các hạ là cao nhơn ở phương nào hãy cho biết tên hiệu. Theo thiển kiến thì tốt hơn các hạ chẳng nên nhúng tay vào việc thị phi này.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn bật một chuỗi cười dài lạnh nhạt, cất giọng oai nghiêm nói:

—Bọn mi chắc đã nghe người nào có danh hiệu là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn rồi chứ?

Từ miệng xưng ra tên hiệu, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn làm cho bọn môn hạ của Địa Bảo khiếp hãi, đến bật lên tiếng kêu thất kinh. Cả bọn thối lùi ra sau một bước cùng nhìn nhau lăm lét cất tiếng run nói:

—Các hạ... đúng... đúng là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn thật đấy sao?

—Không sai. Nếu bọn chúng bay dám hành động lần thứ hai. Ta quyết giết cả bọn bỏ mạng tại chỗ, không tha một thằng nào sống sót trở về.

Oai danh và tánh khí của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn rung động võ lâm thiên hạ. Nhân vật giang hồ nghe đến đều vỡ mật, kinh hồn. Hắn là một trong số đại ma đầu cùng với «Bắc Yêu» và «Nam Tinh», khét tiếng trong giới Hắc Đạo. Cả ba chia nhau hùng cứ ba nơi làm thành cái thế chân vạc. Con người rùng rợn ấy đột nhiên ra mắt làm sao bọn thủ hạ của «Địa Bảo» chẳng hoảng sợ đến rụng rời?

——— o0o ———

CHƯƠNG 2

Ngay lúc mấy tên giặc áo đen ấy còn khiếp sợ, bất thần Tinh Nhãn Nhiếp Hồn day lại hỏi Tần Thiện Anh:

—Bà họ Tần?

Từ trong sự kinh khủng, Tần Thiện Anh kéo lui từ từ trở về với thực tế trước mặt. Bà ta vái Tinh Nhãn Nhiếp Hồn một cái nói:

—Phải! Thân già này được ngài cứu giúp cho, không bao giờ quên ơn!

—Thưa bà! Sự thể trước mắt gấp rút hơn bao giờ hết. Tôi bị thương trầm trọng sợ e một mình khó địch đông người. Thiết tưởng giờ đây không còn cách nào hay hơn là bà để tôi được phép bảo hộ cho hai mẹ con bà trốn chạy khỏi chốn này. May ra còn có thể cứu vãn nguy cơ.

Bỗng nhiên Tiểu Phong vụt hỏi:

—Mẹ ơi! Mẹ kể lại cho con nghe vì sao cha con bị lũ người hung ác này giết chết?

Gương mặt xanh xao của Tần Thiện Anh thoáng qua một bóng hình đau khổ.

Hai mắt đượm tràn ngấm lệ. Tiểu Phong nhìn chăm chú vào vẻ mặt đau buồn của mẹ mà cõi lòng tê tái xót xa.

Mặt Tần Thiện Anh trắng mét, chẳng còn tí máu. Trong tâm tình xúc cảm bà ta nghiêng răng kể lại việc xưa:

—Con không hỏi thì trước khi mẹ nhắm mắt theo về dưới âm phủ để gặp cha con thì mẹ cũng phải nói cho con nghe. Con nhút định phải báo cho được thù nhà mới là đứa con có hiếu đạo.

—Đúng lắm. Thưa mẹ! Con cương quyết báo thù! Không trả được thù cho cha mẹ, con thể không sống làm người trên thế gian!

—Kẻ thù giết cha con là Lãnh Diện Vong Hồn chủ nhân của Địa Bảo. Năm ấy cha con là Lê Bình, chính là chủ nhân của Nhơn Môn.

Nói tới đoạn này Tần Thiện Anh khóc òa lên nghẹn ngào trong cổ.

—Vì sao? Thưa mẹ, vì sao mẹ nói mau con nghe đi. Con nóng ruột quá!

—Vì cha mẹ với Lãnh Diện Vong Hồn là sư huynh sư muội cùng học một thầy. Lãnh Diện Vong Hồn tha thiết yêu mẹ bằng mối tình thâm kín chôn chặt đáy lòng. Dè đâu mẹ lại kết hôn với cha con. Từ trước ba giáo phái lớn là Thiên Cốc,

Địa Bảo, Nhơn Môn hợp chung lại một môn giáo, tên gọi là Vũ Trụ Bang. Môn giáo này do Thông Thiên Đạo Nhơn làm Bang chủ. Vũ Trụ Bang chia làm ba phái, có ba người cầm đầu. Thiên Linh Nhứt Kiếm làm chủ Thiên Cốc, Lãnh Diện Vong Hồn làm chủ Địa Bảo, Lê Bình làm chủ Nhơn Môn. Sau khi Thông Thiên Đạo Nhơn qua đời. Vũ Trụ Bang không còn nữa vì ba phái hợp nhứt đó tách rời hẳn nhau, mỗi người chiếm độc quyền một phái chẳng ai chịu phục ai. Một hôm họ Lãnh Diện Vong Hồn mời cha con sang bên Địa Bảo. Theo lời đồn đại thì hẳn bí mật giết hại cha con. Sau khi mẹ nghe được tin dữ ấy thì đại đội người ngựa của Địa Bảo đã kéo tới bao vây Nhơn Môn chặt chẽ, một con kiến bò ra cũng không lọt. Mẹ hết hoảng ảm con phá vòng máu đoạn thoát thân, không may bị cao thủ của Địa Bảo đánh trúng mấy chưởng. Phỏng như lúc ấy rủi ro không có Xích Cước Đại Tiên, vị thần cái vang danh lừng lẫy thời nay, đi đường ngang qua trông thấy mà cứu mạng của mẹ chắc chắn mười phần mẹ chẳng còn sống đến hôm nay với con.

Thuật tới giai đoạn bi đát này, Tần Thiện Anh khóc không còn ra tiếng nữa.

Tiểu Phong nghe lời mẹ chàng kể lể, nhướng đôi hàng kiếm mi một cái, ngược lên, miệng nói rang rang như chuông đồng:

—Tiểu Phong này mà không lấy máu rửa sạch Địa Bảo thì không làm người!

Liên tay, Tần Thiện Anh móc túi lấy một lá «Cầm kỳ» bằng gấm giao cho Tiểu Phong, bảo chàng:

—Này Phong con, như con mà sống được con nhất định hãy nối chí cha con làm chủ Nhơn Môn.

Tần Thiện Anh chưa nói hết câu thì tên mặc áo đen tuổi khoảng bốn mươi đã lạnh lùng nạt to một tiếng, nói:

—Tinh Nhãn Nhiếp Hồn! Nghe nói lão với bà này giao thiệp với nhau không đến nỗi lợi hại.

—Không sai! Đó là ngày hôm qua. Giờ nếu các người còn chần chờ không đi khỏi chốn này thì đừng lấy làm lạ sao ta xuống tay không để chút nhơn tình!

Tên mặc áo đen độ bốn mươi tuổi ấy vẩy cây thiết quả (quạt bằng sắt) một cái, phóng mắt quét qua đồng bọn ra hiệu, miệng nói to một câu:

—Bọn chúng ta phụng mạng của chủ bảo đến đây, dầu với giá nào đi nữa, cũng phải bắt người dẫn về! Các vị còn đợi chi mà chưa chịu ra tay bắt hai mẹ con họ ta?

Lời hăn vừa dứt mấy mươi tên mặc áo đen cùng lúc xông đại vào cửa căn nhà lá. Đứa nào đứa nấy vung đao múa kiếm chờ xuống tay.

Một nơi vắng vẻ giữa cụm rừng xanh phút chốc đã hiện ra cái quang cảnh sát như rừng rợn.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đảo mắt nhìn khắp nơi, mặt bỗng nhiên biến sắc.

Tần Thiện Anh thấy rõ tình thế trước mắt hết sức bất lợi cho mẹ con bà. Nếu không có con người rừng rợn Tinh Nhãn Nhiếp Hồn này xuất hiện bất ngờ thì mạng sống của mẹ con bà được Ngọc Hoàng dù sổ từ hồi nào rồi. Bà cũng biết nếu con mình không vãi lưới cứu Tinh Nhãn Nhiếp Hồn thì lão đâu có liều chết để ủng hộ mẹ con bà ta giữa lúc chính lão cũng bị thương tích trầm trọng khắp mình đến thế? Hơn nữa, Tần Thiện Anh biết rõ là với thương tích của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn dầu võ công lão cao cường đi nữa cũng không dễ chi bảo vệ được hai mẹ con bà ta thoát khỏi vòng vây.

Với ý nghĩ ấy, Tần Thiện Anh vái chào Tinh Nhãn Nhiếp Hồn một cái mở lời:

—Già này xin tiên bối đem thằng con của mụ ra khỏi nơi đây, đừng nghĩ đến mụ cho bận tâm. Phỏng sau này thằng con của mụ có ngày báo đặng thù sâu. Đức lớn lão tiên bối ví tày trời biển. Mụ cảm kích vô cùng!

Tiểu Phong kêu lên:

—Mẹ! Mẹ phải cùng đi với con... Không thể...

—Con đi đi, đừng nghĩ đến mẹ nữa. Bệnh mẹ đã nhập vào nội tạng, dầu ráng lắm cũng chỉ còn sống thêm vài ngày nữa là cùng, chẳng qua lại kéo dài thêm sự đau đớn. Con đi đi. Con nhớ là phải trả món nợ máu cho cha con, đặng ra hồn người chín tuổi. Ngoài ra, còn việc này nữa, con nên tìm đến chú con ở «Vạn Hoa Trang» trên đỉnh «Cửu Lãnh Phong» ở «Cửu Hoa Sơn», con hãy kể hết sự tình cho chú con nghe!

Tiếng sau cùng của câu nói vừa lọt khỏi miệng, thân hình Tần Thiện Anh vung nhoáng một cái bay bổ tới bọn người mặc áo đen lạnh lẽo bất ngờ.

Chợt nghe một tiếng quát to:

—Tần Thiện Anh! Mụ đi tìm cái chết hả?

Giờ đây Tần Thiện Anh chỉ quyết tâm chết. Vì bà không chết thì cũng không thể nào Tinh Nhãn Nhiếp Hồn bảo hộ nổi cho cả hai mẹ con bà thoát khỏi vòng vây của mấy chục môn nhân «Địa Bảo». Kết cuộc chết hết cả hai mà còn để lụy thêm Tinh Nhãn Nhiếp Hồn là khác.

Chợt nghe một tiếng rú thảm thiết...

Liên theo đó tiếng kêu chát chúa của Tiểu Phong vang lên:

—Mẹ!

Chàng không biết tiếc đến mạng sống của mình là chi, vung người nhảy bổ tới trước.

Bỗng nhiên mắt thấy thân hình Tần Thiện Anh từ trong tiếng rú thảm thiết ấy bật nhào xuống đất chết tươi, đầu óc máu me văng bắn tứ tung. Cảnh trạng quá đổi bi đát không ai nỡ nhìn.

Ngay giữa lúc Tiểu Phong bắn người bổ tới đó, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn cất tiếng gọi khẽ một câu:

—Bộ mi muốn đi tìm cái chết hả?

Đưa nhanh cánh tay tới, lão kéo Tiểu Phong trở về.

Tiểu Phong quát to như một con hổ con:

—Bọn bây mau đền mạng mẹ ta, đền mạng cha ta mau.

Tiếng hét của chàng rùng rợn khiếp người.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn vừa kéo lui Tiểu Phong một cái thì tên mặc áo đen trạc bốn mươi tuổi ấy cũng vừa điều khiển đồng bọn tấn công ào ạt ngay. Cánh tay mặt của hắn vung một chiêu «Thiên lý tổng khách» đánh thẳng một thiết quả vào ngực Tinh Nhãn Nhiếp Hồn.

Chiêu ấy của hắn nhanh, mạnh dường như điện chớp. Tinh Nhãn Nhiếp Hồn tay trái giắt Tiểu Phong tung người thối lui.

Tuy hành động chớp nhoáng như thế, lão vẫn bị đối phương đánh trúng.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn gắng gượng thối lui, mà hai con mắt đã nổ đom đóm, máu trong tim dội lên. Lão tự biết không thể đối phó nổi. Nếu không bỏ chạy thì lão cũng chẳng còn.

Từ trong hai luồng nhãn quang của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn bắn ra những tia sát khí lạnh người. Lão cặp Tiểu Phong vào nách, hét to một tiếng tợ sấm vang, vọt mình bắn ra. Hai ngọn chưởng rít lên vù vù.

Tuy mình trọng thương, hai chưởng ấy Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đã vận toàn lực mà đánh tới nên có một sức mạnh phi thường. Hai cánh tay của lão đẩy tới thì liền có tiếng rú thảm thiết thét vang. Một tử thi ngã nằm sóng sượt trên mặt đất!

Thế nhưng sau khi tập trung công lực toàn thân vào hai chưởng ấy, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn chịu không nổi với thương tích trầm trọng, mưa xối ra ba búng máu tươi. Thân hình lão xoay tròn hai vòng mới gượng đứng vững.

Mấy mươi tên môn hạ của «Địa Bảo» quát tháo ầm ĩ, kẻ dao người kiếm múa ào ào bao vây Tinh Nhãn Nhiếp Hồn vào giữa thế kẹt.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn giật người. Nếu lão không bị nội thương quá đỗi trầm trọng thì mấy mươi tên mặc đồ đen ấy chắc chắn không sống sót một mống nào dưới độc thủ của lão.

Đương khi mấy chục tên áo đen như vậy, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn vung liên ba chưởng giết luôn mấy đứa, nhưng bọn người của «Địa Bảo» vẫn không thối lui, cứ tràn tới như ong. Lão bụng bảo dạ rằng: “Thật không ngờ Tinh Nhãn Nhiếp Hồn ta lại có ngày hôm nay.”

Quá đỗi khích động, hai giọt lệ anh hùng rơi theo hai bên gò má của lão.

Trong hoàn cảnh ấy. Bọn người của «Địa Bảo» la hét vang dội cả khu rừng, cùng ra tay một lượt nhào vô tấn công.

Tuy Tinh Nhãn Nhiếp Hồn vung chưởng đánh chết thêm mấy đứa nữa nhưng miệng lão lại mưa luôn mấy búng máu tươi, cơ thể không còn đứng vững.

Chợt đâu. Lão nghe trong chỗ mờ mờ, lờ lờ trời của Tần Thiện Anh phớt nhẹ vào hai lỗ tai. Tinh thần của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn tự nhiên phấn chấn lạ lùng bất kể với giá nào lão cũng cứu Tiểu Phong khỏi tay bọn «Địa Bảo». Với ý nghĩ ấy Tinh Nhãn Nhiếp Hồn nghiêng chặt hai hàm răng, tay mặt tổng ra liên tiếp hai chưởng. Toàn thân lão phớt nhẹ một cái bay vút lên, nhắm phía ngoài rừng thoát mau như gió.

Dùng hết sức lực cuối cùng ấy, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn quả nhiên thoát khỏi vòng vây, lúc thân hình lơ lửng giữa không gian đầu óc choáng váng, máu tươi trong miệng lão bắn xối ra như mưa tên.

Lão và Tiểu Phong khác nào hai con diều giấy bị đứt dây rơi nhào xuống đất.

«Bịch» một tiếng tuyết văng trắng xóa. Tên mặc áo đen khoảng bốn mươi tuổi ấy quát một tiếng dữ dội, vung cây thiết quả bắn người bay vút theo. Mắt hắn trông thấy Tinh Nhãn Nhiếp Hồn và Tiểu Phong đã lọt vào chỗ chết lập tức.

Một Luồng linh quang phớt nhẹ qua đầu óc Tinh Nhãn Nhiếp Hồn. Đúng lúc tên mặc áo đen độ bốn mươi tuổi ấy đưa thẳng cây thiết quả (quạt sắt) đánh bổ tới, lão lách mình đứng phắt dậy gọn gàng.

Hắn đánh đòn ấy ra ngoài không khí.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn cấp Tiểu Phong nhảy ra ngoài vài trượng, chạy thẳng vào cụm rừng xanh.

Tên mặc đồ đen bốn mươi tuổi nạt vang như trâu rống:

—Đố mi chạy đâu.

Hai chân nhún một cái toàn thân như một con chim én liệng bốc theo sau bèn gót.

Mấy chục tên mặc đồ đen reo hò vang dậy, cũng bưng bả đuổi theo.

Tinh Nhân Nhiếp Hồn nín thở ầm Tiểu Phong chạy hơn ba mươi trượng. Thân hồn trí não của lão mơ mơ màng màng, miệng vọt máu tươi không ngớt. Lão đảo mấy cái lão lại té sấp xuống đất.

Tiểu Phong thất kinh gọi to:

—Lão tiên bối...

Tiếng gọi của chàng bị tiếng hét la inh ỏi mé sau khóa lấp, xa xa mấy chục tên mặc đồ đen ấy đã chạy tới.

Tiểu Phong cảm động nói lên:

—Ngờ đâu tôi vô ý cứu người... người vì mẹ con tôi mà bỏ mạng. Tiểu Phong không trả được mối thù này thì chẳng làm người.

Tiếng la hét vang tới. Người của «Địa Bảo» chỉ cách chừng một trượng. Tên mặc đồ đen độ bốn mươi ấy vừa chạy tới liền vùng thiết quả quát nói:

—Nạp mạng cho ta!

Cây thiết quả múa lẹ tợ chớp. Từ trong tiếng gió vun vút người hắn bay bổ tới nhắm thẳng đầu Tinh Nhân Nhiếp Hồn đánh xuống.

Thét to một tiếng, lão đảo:

—Mi muốn chết!

Thân hình Tinh Nhân Nhiếp Hồn vùng dậy.

Cây thiết quả của đối phương giáng tới.

Lão hét một cái, vận dụng toàn lực vào cánh tay mặt quật liên. Một luồng chưởng phong không kém sức đổ núi xô non đẩy ra.

Tên mặc đồ đen độ bốn mươi tuổi ấy không sao ngờ được Tinh Nhân Nhiếp Hồn đang hôn mê lại có thể phóng chưởng quá đổi mãnh liệt, lẹ làng. Hắn chưa

tránh thì chuông phong đã đến, «âm» một tiếng ngân vang. Cả người hắn bị tung bay lên giữa chùng không gian. Máu me óc thịt văng nát như tương, chết một cách rùng rợn trước khi rớt xuống đất.

Trong đầu óc của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn chỉ có một ấn tượng không bao giờ xóa nhòa là gởi gắm Tiểu Phong trước khi liêu chết với kẻ thù cho lão rảnh tay. Bất luận bằng cách nào, lão cũng nhứt định cứu sống Tiểu Phong.

Bọn người của «Địa Bảo» cũng không ngờ cái chết quá đỗi thê thảm của tên mặc đồ đen tuổi độ bốn mươi ấy mà ngừng cuộc truy kích. Trái lại, chúng lại còn nhào tới giống một bầy chó điên.

Giết tên mặc đồ đen tuổi độ bốn mươi ấy xong, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn không màng đến bọn người của «Địa Bảo» lão cứ ẵm Tiểu Phong chạy qua cụm rừng đến bờ sông. Không còn chịu đựng được nổi, máu trong miệng lão cứ tuôn ra như xối. Lão lại té sấp xuống.

Tiếng quát tháo của bọn mặc áo đen rượt theo đã kè sát.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn nói với Tiểu Phong trong hơi thở hỗn hển của người sắp chết:

—Tiểu Phong mi trốn chạy cho mau... Ta không đi nổi!

Tiểu Phong vừa khóc vừa nói:

—Không! Lão tiền bối ơi! Tôi không chạy trốn. Tôi không nỡ để lão tiền bối chết! Tôi làm sao...

Trợn to đôi mắt, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn nói ngập ngừng dứt nói:

—Không lý... mi định... chết?

Giọng nói của lão hết sức bi ai thống thiết khiến chàng cảm động vô cùng, Tiểu Phong khóc òa lên nói:

—Vì Tiểu Phong này mà lão tiền bối bỏ mạng... lòng tôi không nỡ...

—Đấng nam tử... há dễ... khóc lóc thế à? Trốn mau đi! Ta không còn sức... mau lên... Mi đã quên lời ta nói rồi... Ta truyền cho mi võ công... giờ đây ta lấy lại... Câu nói...

Lúc ấy mấy chục tên mặc áo đen đã đến cách chùng một trượng.

Một lão già trong bọn cất tiếng nói lạnh lùng:

—Thử xem hai đứa mi chạy trốn ngả nào!

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn nghiêng chặt hai hàm răng, nhin đau đứng dậy. Lão choáng váng cả người, lão đảo gấn té. Miệng lão quát to bảo:

—Lũ bây có giỏi thì nhào vô xem?

Lại day sang, lão nói với Tiểu Phong.

—Chạy mau đi! Việc này để mặc ta...

Ngay lúc ấy. Lão già mặc áo đen hét lên một tiếng, thân pháp nhanh như điện chớp, tổng vào người Tinh Nhãn Nhiếp Hồn một chưởng.

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn không thềm né tránh, cố sức còn lại đẩy ra một chưởng quyết chống trả lại mãnh liệt. Thảm hại thay, xuất chiêu và lão mới biết mình không còn sức nữa!

«Bình» một tiếng vang dội toàn thân, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn bị đánh văng xa một trượng. Miệng trào máu xối những búng máu tươi nhuộm đỏ vũng lớn. Thân thể lão giờ đây thành một cái xác không hồn.

Tiểu Phong kêu lên hãi hùng:

—Lão tiên bối!

Tinh Nhãn Nhiếp Hồn có còn biết chi nữa đâu. Thi thể của lão nằm im lìm một đồng!

Chính mắt đã chứng kiến cái chết thảm thiết của mẹ mình, giờ đây lại mục kích cái chết bi đát của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn chàng xót xa, đau đớn gấn xủ người chết giắc! Mắt Tiểu Phong bắn tủa hai luồng sát quang dữ tợn. Chàng ngó lườm lườm vào mặt lão già đã đánh chết Tinh Nhãn Nhiếp Hồn, miệng thét vang như cộp rống:

—Lũ ma quỷ hung ác kia, ta quyết liều sống chết với quân bây một trận!

Lúc tràn ngập đau buồn, oán giận, chàng quên nghĩ đến cha mẹ với người ơn của chàng đương chờ chàng trả thù cho họ. Với tánh nóng vũ phu, chàng lẫn xả vào bọn người của «Địa Bảo»!

Tiểu Phong đâm đánh lung tung tuy chẳng đúng chiêu thức vào đâu cả, nhưng quá liều mạng thành thử có một nghị lực mạnh mẽ lạ kỳ.

Lão già mặc áo đen ấy lách mình tránh khỏi một đâm của Tiểu Phong đánh tới, liền quất chân mặt đá ngay vào bụng dưới của chàng một đòn.

Tội nghiệp Tiểu Phong, trong người chẳng có một tí võ công nào cả, thử nghĩ làm sao chịu nổi một đá của đối phương.

Chỉ nghe «bịch» một tiếng, chàng đã bị trúng cái đá của lão già mặc áo đen ấy vào bụng.

Tiểu Phong kêu «ối» một tiếng thảm thiết, máu họng chàng trào tung. Toàn thân chàng không khác một mũi tên bị bắn cây cung, văng tuốt xuống sông.

«Ùm» một tiếng nước tung trắng xóa. Người của Tiểu Phong chìm sâu xuống đáy. Nước chảy âm âm!

Thân thể của Tiểu Phong vẫn không nổi lên.

Mấy mươi tên môn hạ của «Địa Bảo» nhìn theo dòng nước chảy xiết, mặt nở nụ cười. Một tên cao lớn trong bọn chúng chạy tới trước mặt lão già áo đen vái chào một cái nói:

—Bẩm Phó Đàn Chủ, theo lệnh của Bảo chủ truyền bảo chúng ta là phải bắt sống hai mẹ con nó. Hiện thời cả hai đều chết ráo biết về phục mạng sao đây?

Lão già mặc áo đen ấy cười một giọng nham hiểm đáp:

—Thì có sao cứ trình thuật lên thế ấy. Thôi bọn ta về ngay còn chờ đợi gì nữa?

Mấy chục tên mặc áo đen vâng vâng dạ dạ hè nhau rút về.

Tuyết vẫn rơi phay pháy xuống như cũ. Gió bắc vẫn thổi lạnh buốt không ngừng.

Trên mặt tuyết, Tinh Nhãn Nhiếp Hồn, một nhân vật từng làm vỡ mặt các giới giang hồ, vì chánh nghĩa mà bỏ mạng vẫn còn ngủ yên một giấc ngàn thu. Một đời giết người vô số kể, lúc chết lại khiến nhiều người cảm động vô cùng, chánh nghĩa của lão còn mãi trên miệng dân gian, bạo khí của lão ngàn thu chói rạng.

Tuyết mỗi lúc càng phủ lên thi hài Tinh Nhãn Nhiếp Hồn càng dày. Những đồng máu vì chánh nghĩa của lão lại thật nhiều, mặc tuôn chảy khắp mình lão... Vì sanh mạng của vô lâm mà tạo thành. Sau khi lão chết sẽ nhuộm đỏ vô lâm... để chính đòn lại giang hồ, trừ gian, vực đạo.

Máu ấy giống như nước dưới sông âm âm chảy mãi không ngừng. Do đó những dòng máu của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn là đầu mối của một trường thảm kịch vô lâm.

Tiểu Phong không chết đuối dưới đáy sông.

Sau độ nửa thời thần, chàng nổi mình trên mặt nước.

Sống với nghề lưới cá, chàng sống với nước không kém với người sống trên bờ. Sau khi nổi lên Tiểu Phong cương quyết tự nguyện với mình: “Này Tiểu Phong, mi không thể chết, mối thù của cha mẹ mi, mối thù của người ơn mi cần dùng đến máu mới rửa sạch...”

Nếu lúc bình thường, Tiểu Phong chỉ cần dùng sức là lợi được vào bờ. Khốn nỗi trong mình đang bị trọng thương phỏng như không vì hai chữ «báo thù» khiến chàng tràn trề dục vọng «cần phải sống» thì chàng đã bị chìm sâu dưới đáy sông.

Dòng nước đen ngòm trôi chảy mãi không thôi, nó mang theo thân mình Tiểu Phong dập dềnh trôi nổi.

Bỗng đứng tay chàng vớ được một thân cây. Hy vọng rửa hờn cho mẹ, chàng cố sức ngoi lên, bơi thật nhanh vào bờ.

Nhưng, đường vào bờ xa xôi vạn dặm, trước mắt cậu là một màn đen u tối.

Cơ thể rã rời, chàng ôm cứng thân cây, thả người trôi nổi bồng bềnh, thiếp vào một giấc mơ hiệp hành đầy lý thú.

—— o0o ——

CHƯƠNG 3

Thân hình Tiểu Phong bị dòng nước cuốn trôi đến bãi đá còn cách ba thước, hai thước, một thước.

Dòng nước tách chằng sang phía «Thần Hồ» trôi luôn...

Thình lình một đợt sóng nổi lên đẩy chằng sang phía «Quỉ Cốc» trôi mau như tên bắn.

Đời chằng chấm dứt?

Chằng bảo thầm trong bụng: “Tiểu Phong! Tiểu Phong ơi! Mi không thể chết, nợ máu như biên sâu, mi phải dùng máu để lấp cho bằng mối thù của người ơn cần mi đi trả!”

Dục vọng được sống vào báo thù giải cứu sinh mạng của chằng lại. Chằng phải dùng máu rửa sạch võ lâm.

Thế ấy, sau khi vận mạng đã đưa chằng vào «Quỉ Cốc» chằng có thể trở ra nữa chằng?

Tiểu Phong cố sức trườn lên thân cây, hai tay ôm chặt cứng vào nó. Thình lình một dòng nước đổ mạnh tới ào ào.

Thân hình chằng đang ôm chặt đầu cây bị tổng đội ra.

«Ầm» một tiếng! Thân cây va vào bãi đá lởm chởm như rừng. Tiểu Phong mơ hồ bị bật văng lộn nhào xuống giữa dòng sông.

Nước chảy re re. Hang núi vắng vẻ. Một cảnh sắc hãi hùng hiện ra trước mắt. Hai hòn núi lởm chởm loi cuốn dòng nước chảy vòng quanh. Tiếng nước chảy vang dội. Ngoài tiếng nước chảy giao dòng với nhau dẹt thành một thế giới đầy khủng bố. Còn nghe một thứ tiếng khác nữa không rõ là tiếng gì ở đâu phát ra! Trên hang núi hơn vài chục con chim ưng ăn thịt người quá lớn, bay lượn qua ngang đầu Tiểu Phong.

«Quỉ Cốc» – thật đúng với cái tên ấy, dầu cho không bị vũng nước xoáy nhận chìm xuống đáy sâu, mạng sống cũng khó trốn thoát khỏi cái miệng loại chim ưng dữ tợn này.

Lúc ấy Tiểu Phong bị nước chảy xiết lôi vào vùng nước xoáy chẳng bao xa, phồng như vận mạng chằng còn đỏ không bị cuốn vào đó thì không chừng chẳng thoát được một lần chót.

Thân cây mà Tiểu Phong ôm bám vào đó lần lần trôi sát đến một bên cái vũng nước xoáy. Nguy hiểm hơn nữa là nước càng chảy càng mạnh.

Vũng nước xoáy này rộng chừng vài trượng, sức nước cuộn của nó dữ dội kinh hồn. Lúc thân cây ấy trôi đến gần vũng nước xoáy còn độ một trượng...

Một sức hút cực kỳ mạnh mẽ kéo thân cây và Tiểu Phong vang lên một tiếng «ột» rút thẳng vào trong.

Giữa vùng nước xoáy ấy, thân cây xoay dạt hết sức kịch liệt. Cuối cùng một tiếng «ột» vang lên, thân cây bị cuốn lọt chính giữa vũng.

Trên không trung, bầy chim ưng ăn thịt người cực kỳ to lớn ấy bỗng nhiên kêu lên mấy tiếng «qua qua» rùng rợn, kinh hồn, rồi cất mình bay bổng lên cao.

—— o0o ——

Sau khi Tiểu Phong bị hút vào trong vũng nước xoáy, bỗng nhiên hai tay chàng buông hẳn thân cây, cái dục vọng còn sống lại nổi lên sôi nổi lòng chàng.

Bị bụt vào vũng nước xoáy chẳng hiểu bao lâu, bị uống bao nhiêu nước vào bụng, chỉ biết sau đó thành linh tay chàng chạm trúng một sợi dây lòi tới sát. Lấy hết sức mình chàng chống chọi với sức hút của nước. Liều mạng nắm chặt sợi dây lòi tới sát, chàng mò lần đi theo.

Thế được nửa thời thần, chàng thấy đầu mình trôi khỏi mặt nước, kiệt quệ tinh thần, Tiểu Phong mê man bất tỉnh trên sợi dây lòi tới sát.

Chẳng hiểu thời gian qua bao lâu, chàng tỉnh dậy. Chàng ngửa mình ngó lên mới hay là sợi dây sắt ấy ở trong một cái sơn động.

Tiểu Phong phăng lần sợi dây sắt bước lên. Không ngờ nó là chỗ tận cùng của sợi dây ấy. Trước mắt chàng hiện ra một cánh cửa đá.

Tiểu Phong toan bước chân đi vào bên trong cánh cửa đá, mắt chàng chợt chạm nhằm hai chữ rất lớn viết trên cánh cửa: «**Quỉ môn**».

Hoảng kinh hồn vĩa chàng thụt lại sau một bước. Chàng nhoẻn môi lạnh lùng cười miệng nói một mình:

—Ta là một kẻ từ trong chỗ chết ra chỗ sống, ta há sợ chết sao?

Tiếng nói dứt, Tiểu Phong mạnh cất bước đi vào trong cửa đá. Lách ra khỏi cửa, chàng nhận thấy bên trong gian nhà đá ấy tối tăm dị thường, xòe bàn tay không thấy năm ngón.

Chàng dò lần từ bước nhắm gian nhà đá đi thẳng vào trong. Liếc mắt nhìn khắp mọi nơi. Gian nhà ấy rộng lớn hết sức. Bốn bề âm u vắng lạnh khiến người rợn ốc cùng mình.

Xuyên qua mé trái của gian nhà đá ấy có một khúc quanh, Tiểu Phong vừa đạp chân bước qua, bỗng nhiên thét to một tiếng hãi hùng.

Chàng đạp lên một thân người chết!

Lui lại một bước, Tiểu Phong đưa mắt nhìn xuống. Chàng không lạnh mà run rẩy cả người. Không phải chỉ có một. Trên mặt đất sắp lớp cả vài chục cái thân ma. Cái thì còn y nguyên, cái thì thịt da rã mục, còn lại là một đống xương trắng phếu ngồn ngồn, rùng rợn điếng hồn.

Lấy làm hết sức kỳ quái, chàng nghĩ thầm trong bụng: “Đây là nơi nào? Sao xác chết cả gian nhà đá này? Sao có nhiều người chết thế kia?”

Tiểu Phong nghĩ suy như vậy, chàng bèn dừng chân đứng lại không dám mạo hiểm bước tới. Bao nhiêu người chết sắp lớp một chỗ hẳn phải có nguyên nhân.

Chàng quay lưng đi trở lại. Đến chỗ cửa «Quỉ Môn», Tiểu Phong ra ngoài nơi mà lúc nãy chàng tới.

Chàng cắn răng mím môi, lại quây quả trở lại. Giờ đây, tốt nhất chàng cố tìm cho được ngã ra, không nên liều lĩnh vượt qua cái nơi chết chóc bao nhiêu người chết.

Thình lình...

Chàng đi đến giữa khúc gian nhà đá kia, trông thấy còn có một cánh cửa khác nữa. Cánh cửa này nếu không tìm kiếm cho kỹ chắc chắn khó mà thấy được.

Tiểu Phong dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, động cửa mở vô trong, một mùi hôi tanh của thân ma chết xông ra vô cùng khó chịu. Chàng thụt lùi lại một bước, trở mắt nhìn vào bên trong, chàng lại bay hồn, mất vía lần nữa.

Bên trong gian nhà đá ấy, xương trắng ngập tràn, chồng chất lên từng đống. Giữa những gò xương trắng ấy sừng sững một cỗ quan tài màu đen.

Bỗng một trận gió rào rào nổi dậy khắp bốn phương tám hướng. Tiếng gió ngân vọng vòng quanh như tai tán mật.

Rào rào rào... tiếng vang mỗi lúc một gần, càng vang tiếng vọng càng mau, khiến người nghe không biết từ phía nào phát ra ở đâu mà có.

Tiểu Phong bỗng vụt miệng thét to:

—Người nào đó?

Sau tiếng thét của chàng, tiếng vọng ngân vang.

... Người nào đó...

... Người nào đó...

Tiếng ngân khắp mọi chỗ nghe ong óng mãi bên tai. Đã vậy còn thêm gió thổi rào thê lương ảm đạm. Chàng cảm giác như chính mình đã lọt vào một khu vực của quỷ ma.

Cả người Tiểu Phong rợn da gà không khác cái máy tự động, hai chân chàng không cần có sự sai khiến của bộ óc vẫn thụt lui ra sau từng bước.

Chàng vừa hít xong hai hơi thanh khí lồng nghe mát mẻ thì tiếng rì rào lại nổi lên, tiếng vọng lại ngân vang cùng khắp bốn phương tám hướng.

Tiểu Phong không khác bị bao vây giữa những tiếng rào rào và tiếng vọng quái gở ấy, chàng chợt nghe có tiếng nói:

—Kẻ vào «Quỷ Môn» khó trốn thân chết!

Nghe giọng rõ ràng, Tiểu Phong biết chắc trong gian nhà đá vẫn có người ở. Tiếng rào rào đó không chừng là tiếng người đi.

Hai luồng nhãn quang trong mắt Tiểu Phong chạm vào cổ quan tài màu đen giữa mấy gò xương khô. Một mùi tanh hôi nồng nặc bỗng nhiên bao vây chung quanh mình chàng.

Tiểu Phong nói lẩm bẩm trong miệng:

—Hôm nay mà mình chết ở chốn này thì mối thù sâu của cha nhẹ mình của người ơn mình, ai là người đi trả?

Với ý nghĩ ấy sát cơ hiện ra trong cặp mắt chàng.

Tiểu Phong căn dặn lấy mình:

—Ta không thể chết. Trăm lần không thể chết. Ta cần sống đặng báo thù!

Giọng nói của chàng hết sức khích động lại còn chứa sát cơ ngạt tràn. Trên vẻ mặt chàng hiện sắc cứng cỏi, quả quyết nhứt định không nao núng bất cứ trước một thế lực nguy hiểm khó khăn nào.

Tiếng rào rào ngân vọng từng bận, từng bận dồn tới. Tiểu Phong liền phát giác tiếng quái gở ấy từ gian trái phía sau lưng chàng nổi lên. Tiểu Phong giựt

mình kinh sợ, quay người lại. Ngay chỗ khúc quanh một bóng tròn đen thui từ giữa chỗ xông ra, mùi hôi tanh nồng ối phóng đến.

Chàng «á» một tiếng hoảng kinh, hai chân mềm nhũn ngã vấp vào giữa những gò xương trắng kia. Tiếng rào rào ấy nhắm phía cửa đá chạy qua.

Tiểu Phong chẳng hiểu rõ giống gì. Có điều chàng nhận xét được cái bóng đen thui nọ đã làm chàng mất vía.

Nhớ tới việc báo thù và cần sống. Từ trong những gò xương trắng ấy, chàng lấy hết sức lực bò ra.

Không khí căng thẳng đầy khủng bố.

Bò lần lượt ra phía trước, bàn tay chàng ướt đẫm mồ hôi. Chàng bám vào mặt đất mượn sức để bò.

Thình lình...

Tiểu Phong vớ trúng một vật chi chi. Ngóc đầu nhìn chính là cái nắp quan tài. Cả người Tiểu Phong không còn chút sức lực. Chàng day mình ngó lại. Cái bóng tròn đen thui đã đứng chặn ngay giữa.

Tiểu Phong trong tình trạng ấy thật là hồn bay phách tán, rã rụn mười phương, trong đời chưa có cái sợ nào bằng. Bụng bảo dạ rằng: “Thôi trời giết ta rồi.”

Tay trái chàng bỗng nhiên vớ nhằm một vật tựa sợi dây mà không phải dây. Âm thầm nắm cái vật ấy, chàng bò lần ra phía trước.

Đương lúc chàng dùng sức đó, thoát đâu một tiếng «rắc rắc» bỗng nhiên ngân dậy.

Tiểu Phong khiếp sợ quá đỗi, ngó về phía có tiếng ấy phát ra. Nắp cổ quan tài màu đen từ từ bật lên.

Lọt vào vùng ma quỷ, mắt nhìn thấy bao nhiêu tình cảnh rùng rợn ghê hồn, mặt chàng muốn vỡ.

Sau lưng tiếng rào rào nhắm phía chàng sấn tới, càng nghe càng gần.

Nắp cổ quan tài màu đen ấy mở bật hết liền ngừng, Tiểu Phong đánh bạo quyết dõm vào bên trong xem thử có thấy người chết không.

Vung mình một cái chàng nhắm ngay cổ quan tài nhảy tới.

Lúc sợ hãi cực kỳ chàng dùng sức quá mạnh nên khi cả người đánh phóc một cái nhảy bổ vào trong cổ quan tài.

«Bốp» một tiếng dội lên đầu chàng, vòng mắt đỏ hào quang, người chàng rơi nhằm một chỗ đường thể là cái thêm đá.

Chẳng biết trải qua bao lâu chàng mới tỉnh thần định trí bắt đầu bò nữa. Ngược mắt lên xem đúng là một cái thêm đá, cửa ra thêm đá đúng là cổ quan tài tài.

Tiểu Phong không ngờ trong gian nhà đá này lại có mấy cái nữa. Chỗ ra ngoài cổ quan tài có cái vật tròn đen thui cứ chậm chậm bước tới.

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Đời ta thế là chấm câu. Âm hồn không tan.”

Chàng chậm chậm thối lùi lại sau. Cái bóng đen thui từng bước từng bước đi xuống bậc thêm đá, nơi phát ra tiếng rào rào.

Tiểu Phong thối lui ra sau bỗng đụng nhằm một vật. Chàng quay người lại nhìn. Rõ ràng là một bộ xương ngồi chễm chệ trên giường đá. Trước mắt có ba món đồ: một cuốn sách, một thanh gươm, một cái bình. Trong bình dường thể có đựng đồ như viên thuốc.

Thình lình...

Sau lưng Tiểu Phong không nghe tiếng rào đó nữa, chợt quay lại buột miệng kêu thất thanh.

«Bịch» chàng sụm xuống.

Cái chàng thấy đó không phải là người mà là một đười ươi hết sức to lớn.

Con đười ươi thấy Tiểu Phong sụm chân, kêu lên một tiếng «khệt» quái gở. Bàn tay kỳ dị lông lá xồm xoàm của con đười ươi nhắm ngay sọ của Tiểu Phong chụp xuống.

Trước mắt tánh mạng chàng tưởng chắc đã không qua được bàn tay của con quái vật.

Thình lình một giọng nói rần rỏi thét lên:

—Sư huynh. Ngừng tay lại. Tuyệt học của «Quỉ môn» phải truyền cho người này đây?

Con đười ươi to ấy dường thể biết nghe tiếng người, nó vội rút cánh tay quái dị xồm xoàm lông lá sắp chọc trúng óc sọ Tiểu Phong trở về.

Theo sau giọng nói ấy, từ cửa thêm đá có một vật phát phới rớt ngay lên vai con đười ươi to lớn kia. Chính giọng nói ấy từ miệng con chim Anh Vũ này thốt ra.

Chợt thấy con đười ươi to lớn gục đầu quỳ gối lạy bộ xương khô trên cái giường đá trước mặt một cách hết sức cung kính. Miệng nó kêu «khệt khệt» rất quái gở.

Khoảnh khắc sau Tiểu Phong hoàn toàn tỉnh trí lại, con chim Anh Vũ này bay đến đậu trên vai chàng, miệng nói:

—Người vào được tới đây yết kiến di cốt của sư phụ ta, ấy là người được sư phụ ta chân truyền võ học. Hãy cúi lạy ba lạy.

Lúc ấy Tiểu Phong động tâm linh, lập tức nghe theo lời dạy biểu của con chim Anh Vũ, liền lạy ba lạy vào bộ xương khô và nói:

—Tại hạ là Tiểu Phong bái kiến sư phụ.

Tuy chàng không biết người ngồi tham thiền hóa xác trong bộ xương khô ấy là người nào, nhưng cứ xem qua con chim Anh Vũ nói, con đười ươi biết nghe thì cũng nhận được không phải hạng tầm thường, mà chắc chắn là một nhân vật phi thường.

Tiểu Phong vì mang nặng trong mình một mối thù sâu như biển máu mà sau biến thành một Ma Vương sát nhân đều do việc gặp gỡ lạ lùng của ngày hôm nay.

«Thiên Huyền Tôn Giả» một đại ma đầu oai danh rung động khắp chốn giang hồ võ lâm cách vài trăm năm trước để lại. Vài trăm năm trước Thiên Huyền Tôn Giả sáng lập ra «Huyền Huyền Giáo».

Oai danh của ông ta lừng lẫy một thời. Lúc chết, Huyền Thiên Tôn Giả giết chết tất cả các cao thủ của «Huyền Huyền Giáo» không để sống sót một mạng. Mục đích ông ta làm chuyện tàn nhẫn khiếp người thế ấy là để tránh cho người đời những nguy hại xảy đến khi những kẻ ấy tìm đến chỗ cất giấu những bảo vật của «Huyền Huyền Giáo» tàng trữ.

Tiểu Phong bắt gặp dưới chỗ Thiên Huyền Tôn Giả một tờ giấy. Trên mặt giấy có viết mấy chữ lớn:

«Lời dặn dò đồ đệ của ta.

Kẻ vào được trong quan tài thấy được di cốt của ta tức là đồ đệ của ta. Ta sáng lập «Huyền Huyền Giáo». Sau khi ta chết, không chịu để người đương thời với ta kế vị. Ta sáng lập thì ta tiêu diệt.

Sau khi ta chết, cuốn sách của ta ghi lại võ học của đời ta, cả món vũ khí Độc Long Kiếm là hai vật đã làm cho ta vang danh cùng với thuốc «Thiên Huyền Hoàn» do ta bào chế, chỉ để lại cho kẻ có duyên phận.

Trong quyển sách chứa đủ võ công tuyệt luân của ta nghiên cứu trọn đời, nội công, kinh công, điểm huyết, chưởng thức, luôn cả «Thiên Huyền Dương Công».

Trong bình đựng thuốc «Thiên Huyền Hoàn», uống một viên bằng luyện ba năm công lực, có đến cả bảy ba mươi năm viên. Uống ba chục viên cũng đã đủ rồi. Còn dư năm viên để dành sau khi ra chốn giang hồ dùng đặng chữa thương tích trầm trọng.

Nhưng chịu học võ công của ta, phải uống mỗi ngày một viên «Thiên Huyền Hoàn». Sau ba mươi ngày bắt đầu luyện «Thiên Huyền Dương Công» thế là đầy đủ, cứ mạnh dạn ra ngoài chốn giang hồ, chẳng còn sợ ai lấn lướt.

Con đười ươi và con Anh Vũ ta nuôi, chúng giữ gìn kho tàng châu báu của ta đừng khỏi bị lũ vô loại, bất lương lấy trộm. Hai giống vật này đều có linh tính. Đười ươi và con Anh Vũ không khác chi người, chúng biết nghe biết nói được mọi câu dầu không tối nghĩa.

«Thiên Huyền Dương Công» lấy tuyệt dương chân nguyên làm gốc, uống đủ ba chục viên «Thiên Huyền Hoàn» tức là tạo lửa tuyệt dương. Một khi đánh ra thì sức chưởng nóng rần rần như lửa cháy. Kẻ bị đánh trúng không khác bị lửa thiêu, toàn thân xám đen mà chết.

«Độc Long Kiếm» có chất thuốc cực kỳ độc ở thân kiếm. Hễ chảy máu là sôi đàm. Trừ những kẻ quá đỗi ác độc phải giết để trừ hại cho giang hồ, võ lâm, cấm tuyệt không được dùng kiếm. Nếu không cẩn thận, rủi trúng nhằm những kẻ chưa đáng tội chết thì không còn cách nào cứu sống lại nổi.

Phải vâng theo lời dạy, nhớ kỹ vào lòng. Không đặng làm những việc thương luân, bại lý, chỉ được bảo vệ cho công đạo, trừ diệt ác gian.

Nhớ kỹ... Nhớ kỹ...

Thiên Huyền Tôn Giả.»

Sau khi Tiểu Phong đọc hết những lời di ngôn Thiên Huyền Tôn Giả viết trên tờ giấy, chàng uống ngay một viên «Thiên Huyền Hoàn».

Thuốc vào đến miệng cả người chàng nóng ran. Chàng nghe trong châu thân sảng khoái nhẹ nhàng hết sức. Không còn nghe đói khát chi cả, thương tích, bệnh tật chi trong mình chàng đều khỏi cả.

Vì vậy chàng khởi sự học võ công theo lời chỉ dạy trong sách từ ngày thứ hai lạc vào Quỷ Cốc.

Ý trời định tạo cho võ lâm một đóa kỳ hoa nên bắt đầu từ đó về sau giang hồ trải qua những sự chém giết rùng rợn. Điều đáng để ý là máu chảy, đầu rơi rẩy đầy khắp chốn nhưng toàn là những kẻ tội ác đầy trời, chẳng phải là những cuộc đổ máu bữa bãi.

Thời gian nuốt lẫn đủ ba chục viên «Thiên Huyền Hoàn» vào bụng Tiểu Phong. Thời gian đào tào một đại ma vương trong võ lâm.

«Thiên Huyền Hoàn» cho Tiểu Phong nội công, chưởng thức, khinh công, kiếm thuật.

Ba chục viên «Thiên Huyền Hoàn» thêm cho Tiểu Phong đến chín chục năm nội lực. Đúng ba mươi ngày sau, chàng chính thức luyện tập «Thiên Huyền Dương Công».

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Năm ngày...

Lúc Tiểu Phong luyện «Thiên Huyền Dương Công» đến ngày thứ năm, bỗng trong gian nhà đã phát hiện một tiếng quái dị truyền đến. Tiếng ấy dường thể tiếng chân bước lại giống như một tiếng dưới đất.

Tiểu Phong nghe tiếng ấy giật mình sợ hãi. Chàng quả quyết không phải là tiếng của con đười ươi. Thế thì từ đâu lại có tiếng ấy một cách bất ngờ trong «Quỉ Cốc»?

Nghĩ suy như vậy nên Tiểu Phong bắn mình một cái bay vọt ra khỏi gian nhà bí mật dưới đất. Quét mắt nhìn khắp mọi nơi thật kỹ nhưng chàng chẳng thấy bóng hình một ai trong gian nhà đá.

Chàng phóng mắt ngó vào động xương khô, trí tâm sáng suốt khiến Tiểu Phong nghĩ ngay đến kẻ vào gian nhà đá. Đã vào đây tức là kẻ đi tìm thù. Với ý nghĩ ấy, mặt chàng hiện lên vẻ cực kỳ quan trọng.

Tiểu Phong mở cánh cửa gian nhà bí mật bước lần ra phía nhà chái.

Trong tâm linh của chàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ lạ lùng. Tổng luôn một lúc cả song chưởng, chàng nghiêng tai lắng nghe tiếng quái lạ ấy từ đâu phát ra.

Không lâu... Tiếng «rào rào» như tiếng chân bước lại truyền đến. Tiếng ấy phát ra từ con đường «Quỉ Môn».

Tiểu Phong nghe ớn ớn xương sống. Mắt lộ những tia sát quang, chàng chăm chú ngó khắp mọi nơi ở «Quỉ Môn». Một bước, một bước, cứ lần tới.

«Rào» tiếng quái gở ấy chập lâu mới lại dội lên một tiếng.

Ở một cánh cửa phía sau gian nhà đá đầy ma yêu quỉ khí rùng rợn ấy, bỗng nhiên lại còn căng thẳng thêm một thứ không khí khủng bố khác.

Tiểu Phong đang cất chân bước đi, những tiếng «rào rào» từ sau lưng vang tới. Quay người lại, rào mắt kiểm tìm, chàng chậm lại thở «phì» một tiếng nhẹ nhõm.

Vật đến phía sau lưng chàng là một chàng đười ươi. Đến bên mình Tiểu Phong, tên đười ươi dừng lại.

Con Anh Vũ cất tiếng nói:

—Này Đại sư huynh! Bên trong tòa nhà đá dường như có người.

Tiếng «người» vừa thốt, tiếng «rào» quái gở đó lại từ phía ngoài con đường «Quỉ Môn» vọng tới.

Con đười ươi gật đầu lia lịa, Tiểu Phong day qua nói với con Anh Vũ đang đậu trên vai chàng:

—Nhị sư huynh đi xem thử có cả thấy mấy người?

Con Anh Vũ chớp cánh bay đi. Trong nháy mắt nó quay trở về báo cáo:

—Chỉ có một người.

Tiểu Phong hỏi lại:

—Chỉ một người thôi à?

—Đúng vậy.

Tiểu Phong day qua nói với con đười ươi và con Anh Vũ.

—Đại sư huynh cùng với Nhị sư huynh hãy trở về chỗ cũ. Chỉ một người tôi đủ sức đối phó.

Dứt lời chàng nhắm thẳng phía «Quỉ Môn» bắn mình đi nhanh như chớp.

Thình lình...

Ngay lúc Tiểu Phong vừa để chân đến «Quỉ Môn» thì một bóng đen nhanh như cắt, vút vào bên trong. Thất kinh hồn vía, chàng quét ngang một chưởng vào cái bóng đen ấy. Nhưng chàng chưa kịp ra tay thì, «bịch» một tiếng, cái bóng đen ấy đã té nhào xuống đất.

Cả sợ, Tiểu Phong rút tay trở về, thối lui ra sau một bước. Sự kiện phát sinh quá đổi bất ngờ khiến chàng không khỏi kinh ngạc.

Liếc mắt nhìn qua, thấy người ấy ướt mềm những nước, úp mặt xuống đất. Tiểu Phong ngăn người sững sốt.

Chợt đâu. Cái bóng đen té xuống đất ấy rục rịch một cái, Tiểu Phong thối lui ba bước nữa đề phòng đối phương ra tay tấn công đột ngột. Chàng quát hỏi:

—Người nào đó? Nói mau!

Bóng đen ấy cố lấy sức đứng dậy nhưng lại quỵ xuống, máu tươi và nước sông trong miệng cứ ứa lên lã lã. Hắn cố gắng gượng đứng lên. Nhưng vừa mới đứng lên hắn lại té xuống.

Vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên, Tiểu Phong lui thêm một bước nữa. Chàng định ninh người này vào đây không phải với ý định đi tìm kẻ thù để giết. Biết đâu hắn không đồng cảnh ngộ như chàng là bị đánh rơi xuống «Thần quỷ bà», bị nước cuốn trôi vào «Quỷ Cốc» rồi đến «Quỷ Môn»?

Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong lấy chân đá nhẹ vào thân hình người nọ lật ngửa hẳn lên. Đó là một chàng thanh niên tuổi chừng mười chín, mặt mày thật khôi ngô, tuấn tú. Sắc diện hắn xanh không còn tí máu. Hơi thở mỏng manh, thoi thóp như đường tơ. Tiểu Phong thấy tình trạng của chàng thanh niên, lòng đâm ra cảm khái. Chẳng chút nghĩ ngợi, chàng dứt vào miệng hắn một viên «Thiên Huyền Hoàn».

Chưa rõ thanh niên tuấn mỹ đó là ai, nhưng vì nhớ đến thân phận mình lúc bị đá rơi xuống sông «Thần Quỷ Hà», chàng vội động lòng thương hại.

Sau khi dứt viên «Thiên Huyền Hoàn» vào miệng hắn, Tiểu Phong vội vàng ấn tay vào mấy chỗ đại huyệt trong châu thân của chàng thanh niên tuấn mỹ này. Cuối cùng chàng lại dùng phương pháp xổ hết nước sông trong bụng hắn mửa ra. Độ nửa thời gian mà đối phương vẫn mê man như chết chưa tỉnh lại. Tiểu Phong nói thầm trong bụng: “Sao người bị thương quá đổi trầm trọng như thế này cả?”

Chàng lại lấy thêm một viên «Thiên Huyền Hoàn» nữa vận dụng công lực vào bàn tay ấn vào hai yếu huyệt «Bách hội» và «Khí hải» của chàng thanh niên tuấn mỹ nọ. Tiểu Phong đem chân nguyên của mình điều trị thương tích cho chàng.

Sau hai thời thần, chàng thanh niên tuấn mỹ ấy lần lần tỉnh dậy. Hắn ngược mắt nhìn đăm chiêu vào Tiểu Phong còn đang ngồi dưới đất điều chữa nội thương trầm trọng cho hắn. Chàng thanh niên tuấn mỹ cất giọng nghi ngờ hỏi:

—Tôi chưa chết sao?

Tiểu Phong gật đầu, nói:

—Không sai! Hiện giờ chưa chết. Ta cứu người? Dám hỏi huynh đài là ai? Có phải bị người đánh văng xuống «Thần Quỷ Hà» chẳng?

Chàng thanh niên vừa toang trả lời thì một búng máu từ trong miệng hắn tuôn ra như xối xả. Sắc mặt hắn trắng như một mảnh tuyết. Hắn chỉ gật đầu để thay lời nói.

Tiểu Phong than thầm trong bụng. Chàng tự biết mình đã phải mất hai viên «Thiên Huyền Hoàn» của sư phụ. Nhưng với nội thương cực kỳ trầm trọng của chàng thanh niên, mình vẫn không đủ khả năng cứu nổi mạng sống của hắn?

Thở ra một tiếng, chàng hỏi:

—Người bị kẻ thù đánh lọt xuống «Thần Quỷ Hà»?

Hắn lắc đầu đáp:

—Không... không... chỉ vì một phong thơ... tất cả các cao thủ... những nhóm hào hùng ở hai miền Nam Bắc sông Trường Giang hợp sức liên thủ giết chết tôi...

—Vì vậy mà người bị đá lọt xuống sông?

—Đúng! Tôi bị người đá lọt xuống sông.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng, bụng bảo dạ rằng: “Chỉ vì một phong thơ mà người ta xem mạng người rẻ hơn cả một món đồ chơi của trẻ con. Tất cả lũ người tàn ác ấy cần phải giết chết hết, không để sống sót một mống nào.”

Nghĩ đến đó, bỗng nhiên Tiểu Phong dương thể hồi hận về sự nhận định nông nổi của mình. “Chỉ có một phong thơ mà tất cả cao thủ, tất cả anh hùng của hai vùng Nam Bắc sông Trường Giang phải huy động toàn lực. Phong thơ ấy thế nào? Có mãnh lực chi khiến cho bao nhiêu cao thủ võ lâm có hành động điên rồ?”

Tiểu Phong hỏi:

—Họ của huynh đài là chi? Lẽ nào chỉ vì một phong thơ mà bị người âm mưu giết chết?

—Tôi là Thiết Thoại.

Tiểu Phong giật nẩy cả người. Chàng vội hỏi:

—Người họ La?

Thanh niên tuần mỹ ấy đưa cặp mắt hoài nghi nhìn Tiểu Phong chỉ gật đầu nhẹ nhẹ.

Tiểu Phong hỏi nữa:

—Lời huynh đài nói thật khó làm cho người khác tin. Chỉ vì một phong thơ mà làm cho tất cả võ lâm, quần hào Nam Bắc đại giang phải động viên toàn lực?

—Đúng vậy! Đó là một phong thơ hết sức thần bí... kỳ quái. Chỉ vì một phong thơ ấy mà cha tôi suýt bỏ mạng. Trong phong thơ ấy có hai mươi một đồng tiền. Nghe nói trên mỗi đồng tiền có khắc một chữ.

—Chữ chi?

La Thiết Thoại lắc đầu lia lịa nói:

—Tôi không được biết. Tôi không hề thấy. Chỉ có cha tôi được đọc hai mươi một chữ ấy. Trừ cha tôi ra tất cả các nhân vật giang hồ không một ai đã được thấy qua. Chẳng qua ai nấy đều biết trong hai mươi một chữ ấy có chôn giấu một điều: bạo kiếp võ lâm, những trường ác chiến trong giới võ lâm luôn cả mạng sống của mấy người...

Theo lời lẽ của La Thiết Thoại kể Tiểu Phong đã hiểu rõ câu chuyện hai mươi một chữ chứa đựng trong phong thơ ấy hẳn là vật gây nên điên cuồng võ lâm. Liền đó, chàng hỏi tiếp:

—Hai mươi một chữ ấy có phải chẳng là «Tàn trận đồ» cũng không phải là «Bí kiếp» ắt cũng không phải là «kỳ thơ» trong thiên hạ thì...

—Nhưng cha tôi lại bảo... hai mươi một chữ ấy... đem so sánh với các môn kể trên lại có phần lợi hại hơn nhiều.

Tiểu Phong nói:

—Ta rất muốn được xem như thế nào mà khiến võ lâm lại làm chuyện điên cuồng xáo động giang hồ? Hai mươi một chữ thần kỳ, bí mật ấy là chi? Tại sao...

La Thiết Thoại vừa muốn cất tiếng trả lời thì máu tươi lại trào ra đầy miệng. Hắn hết sức chịu đau, cuối cùng thở dài một tiếng nói:

—Các hạ ơi! Tôi nhờ các hạ giúp đỡ tôi một việc, chẳng hay các hạ sẵn sàng nhận lời không?

Tiểu Phong nói:

—Huynh đài cần tôi đem việc hai mươi một chữ thần kỳ, bí mật trong phong thơ đến tận nhà báo lại cho cha mẹ huynh chớ chi?

—Không phải... việc ấy... các hạ đem thi hài của tôi giao giùm cho cha tôi chôn cất. Tôi sắp chết đến nơi rồi.

Tiểu Phong sực nhớ đến cái chết của mẹ mình, bỗng nhiên thương xót đến gần người. Chàng sẵn sàng nhận lời:

—Được! Tôi bằng lòng giúp huynh đài việc đó. Cha người ở chỗ nào?

—Tại «Vạn Hoa Trang»... Trên đỉnh «Cửu Lãnh Phong»... trong dãy núi «Cửu Hoa Sơn».

Ba tiếng «Vạn Hoa Trang», «Cửu Lãnh Phong», «Cửu Hoa Sơn» vừa thoát ra khỏi miệng La Thiết Thoại thì trước mắt Tiểu Phong cũng vừa tối tăm mịt mịt. Thân hình của chàng lão đảo dợm ngã. Nơi ấy chính là địa điểm mẹ chàng trước khi chết trong tay bọn người của «Địa Bảo» đã căn kế dận Tiểu Phong làm sao cũng phải đi tới đó tìm chú ruột của chàng nói rõ mọi tình tiết cho chú nghe. Biết đâu vì hai mươi một chữ thần kỳ bí mật trong phong thơ mà chú chàng bị kẻ thù giết chết? Chàng vọt miệng hỏi luôn:

—Cha người có phải là La Trung?

Thanh niên tuổi trẻ mừng rỡ mà ngó chàng, gật đầu đáp:

—Chính phải!

Môi hăn mấp máy gục xuống, vĩnh biệt cõi trần.

Cả người Tiểu Phong run như thần lảo đút đuôi. Chàng gọi to:

—Em Thiết... Em Thiết...

Quả thật không lầm. Hăn là là con trai của chú ruột chàng, chỉ vì một phong thơ có hai mươi một chữ mà hăn bỏ mạng.

Tiểu Phong nhìn tử thi của La Thiết Thoại, hai mắt ứa tràn ngấn lệ. Chàng lẩm bẩm trong miệng:

—Chữ khắc trên hai mươi một đồng tiền... làm điên cuồng toàn thể nhân vật võ lâm... Cả nhà chú La Trung của ta chỉ vì hai mươi một chữ thần kỳ bí mật ấy mà chết chẳng còn một mạng. Ta cần lấy hai mươi một đồng tiền ấy trong phong thơ xem cho rõ ràng. Kẻ nào đã giết em ta.

Tiểu Phong ôm tử thi của La Thiết Thoại vào gian nhà đá.

Bỗng nhiên chàng nhớ lại thời hạn ba mươi lăm ngày rèn luyện võ công của mình đã đầy đủ. Chàng cần trở ra vùng vẫy trên chốn giang hồ, làm xong mấy điều tâm nguyện.

Tiểu Phong ứa nước mắt lạy trước di cốt «Thiên Huyền Tôn Giả». Giắt thanh «Độc Long Kiếm» vào hông do con đười ươi đen thui dẫn đường, chàng ra khỏi động quỉ, hang ma ngập tràn không khí khủng bố này.

Lòng dạn lòng, chàng nói trong bụng: “Tiểu Phong lúc xuất hiện giang hồ phải dùng kiếm giết sạch thiên hạ, dùng chưởng áp đảo võ lâm, tàn sát hung ác!”

Ra khỏi con đường khúc khuỷu của một hang núi nhỏ. Ánh thái dương phơi bày cảnh sắc tươi vui, Tiểu Phong nhìn con đười ươi dưới đất, con chim Anh Vũ trên vai thốt lời giã từ, bịn rịn:

—Tiểu đệ rất đổi cảm tạ tấm chân tình của Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh đặc biệt chiếu cố tiểu đệ. Ba mươi lăm ngày sống bên di hài của sư phụ. Lần này tiểu đệ ra ngoài đời với nhiệm vụ thiêng liêng là trả mối thù sâu, nợ máu cho cha mẹ. Lúc rảnh rang tiểu đệ sẽ trở về đây thăm hai vị sư huynh. Đưa đến chốn này thế cũng đã vừa rồi. Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh hãy trở về để canh giữ kho tàng của sư phụ là hơn.

Con đười ươi và con Anh Vũ gật đầu quay mình trở lại.

Trông theo bóng cả hai khuất hẳn trong con đường động sơn, xong mới đặt thi hài La Thiết Thoại xuống, đào đất chôn ngoài cửa động, chàng vái lẩm bẩm:

—Em Thiết ơi! Em hãy an nghỉ nhé! Anh quyết vì em lấy lại hai mươi một đồng tiền thần kỳ bí kíp đó! Anh sẽ báo thù!

Dứt tiếng, Tiểu Phong sử dụng khinh công bay nhanh trong gió.

Từ khu rừng xanh biếc xa xa những tiếng quát tháo om sòm vang đến. Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng: “Chắc có người tranh nhau cướp đoạt hai mươi một đồng tiền thần kỳ?”

Mặt chàng hầm hầm sát khí nhắm thẳng hướng có tiếng quát tháo om sòm đó bay tới.

Thình lình...

Đương lúc Tiểu Phong mở hết tốc lực khinh công, chợt từ khu rừng xanh có vài mươi người chạy nhanh như bay biến về phía đối mặt với chàng. Một khoảnh khắc là cả bọn người ấy đã đến trước mặt Tiểu Phong.

Chàng phóng hai luồng nhãn quang quét nhìn một cái phát mình bay luôn.

Bỗng đâu trong trí Tiểu Phong chợt thoáng qua hình bóng một người. Chàng «ạ» một tiếng dừng chân đứng hẩn lại. Trong con mắt chàng lộ ra một kiếp sát.

Cơn rừng rợn chưa từng thấy bao giờ. Những tia lửa rực bắn thẳng vào mặt lão già áo đen. Lão già ấy rảo bước rọi nhẵn quang vào mặt chàng.

Tiểu Phong buộc miệng «a» một tiếng, lão già thối lui một bước. Bật một chuỗi cười dài như điên như cuồng, Tiểu Phong quát vang:

—Mấy người này đã nhận được Tiểu Phong này chưa?

Tiểu Phong đã nhớ rõ ràng chính lão già áo đen này là kẻ cầm đầu bọn môn hạ của «Địa Bảo» giết mẹ chàng. Hắn cũng chính là kẻ đã đá chàng văng xuống sông «Thần Quỷ Hà».

Lúc này mặt chàng ngập đầy những sát cơ, chậm rãi từng bước một, Tiểu Phong tiến sát đến trước mặt lão già mặc áo đen.

Hắn nằm mộng cũng không tin được Tiểu Phong bị hắn quát một đá văng đầu xuống sông mà không chết. Một tháng sau hắn lại gặp trở lại trên chốn giang hồ thế này. Lão già mặc áo đen ấy đã cực kỳ kinh khủng về chuyện lạ, lại còn nhìn thấy sát cơ hăm hăm hiện ra vô bờ bến trên gương mặt hoài nghi của Tiểu Phong, cả người hắn lạnh toát mồ hôi hột. Hắn hoảng hốt thối lui.

Tiểu Phong cười vang ha hả. Tiếng cười của chàng không khác tiếng quỷ khóc, thần gào, nghe đến kinh tâm, táng đờm.

Trong khu rừng này lại diễn thêm thảm kịch đẫm máu. Giọng cười dường thể lưỡi dao bén nhọn, như trận giông tố gớm ghê để đưa hồn kẻ thù xuống âm ty địa phủ.

Hơn ba mươi mấy tên môn hạ của «Địa Bảo» bị giọng cười rợn tóc hợp cùng vẻ mặt rợn hồn của Tiểu Phong làm cho toàn thân đứa nào đứa nấy sồn da gà. Chúng không hện nhau mà cũng thối lui lại tất cả.

Lão già mặc áo đen chợt dừng gót lại nghĩ thầm: “Thằng bé này chỉ mới ra ngoài chốn giang hồ đâu hơn một tháng thôi. Với một quăng quá ngắn ngủi đó. Dầu có là bậc Đại la thần tiên đi nữa cũng chưa chắc đã có tài phép rèn luyện cho nó có được một người tuyệt đỉnh võ công.”

Nghĩ như vậy hắn vững tâm lạnh lùng nói:

—Không ngờ đá mi văng xuống sông Thần Quỷ Hà mà mi chưa chết! Việc này thật là ở ngoài ý tưởng của ta!

Tiểu Phong cười «khà» một tiếng hỏi:

—Mi nên biết rằng trước khi ta chưa lấy máu rửa sạch «Địa Bảo» thì ta đây đâu chịu chết quá dễ dàng!

Dứt câu, chàng lại cười ha hả như điên như cuồng.

Lão già mặc áo đen cười nhạt một tiếng, thét to, nói:

—Hồn mi sắp theo lưỡi kiếm của ta đưa về châu Diêm Vương mà còn dám rộng hòng lớn lối! Trước một tháng chưa chết thì sau một tháng cũng chết. Mi đừng mong sống sót mà leo lẻo cái mồm!

Nở nụ cười gay gắt, Tiểu Phong hỏi:

—Một tháng trước đây, mi vâng lệnh đứa nào tìm đến giết mạng mẹ ta?

—Thì còn ai khác hơn «Lãnh Diện Vong Hồn». Nói cho mi biết để xuống địa ngục trình lại với mẹ mi, tưởng cũng không hại gì.

—Tốt lắm! Đại khái chắc mi chưa quên là mẹ ta và người ớn của ta đều chết trong tay lũ mi chứ?

Vừa nói, Tiểu Phong vừa bước từng bước một sấn lần đến phía lão già mặc áo đen.

Nhìn vào gương mặt đầy sát khí của chàng cũng đoán ngay được là chàng quyết hạ hắn rồi.

Lão già mặc áo đen cười một tiếng, bảo:

—Hôm nay ta sẽ cho mi được đoàn tụ với mẹ mi luôn.

Tiểu Phong cười gằn một tiếng:

—Tốt! Này nhé! Mi nhớ là mi đá văng ta xuống sông chứ?

—Đúng rồi! Cái chân ta làm chứng cho ta! Ta nhớ kỹ cái đá ấy, tiếc một chút là còn hơi nhẹ.

—Đố mi xem giờ đây, ta định đối mi bằng cách nào?

Lão già áo đen cười ha hả, nói:

—Thật một thằng ranh con điên khùng ngạo nghễ hết cỡ. Mi có thủ đoạn nào mà dám vuốt râu cọp?

Mặt ngập đầy sát cơ Tiểu Phong đằng hắng:

—Cho mi hay là mi dùng chân đá thì ta cũng dùng chân đá lại mi, có điều khác một chút là mi đá ta văng xuống nước, còn ta đá mi văng bổng lên trời.

Lão già áo đen mỉm cười lại:

—Sợ mi đá không nổi!

—Khó khăn chi mà không nổi? Tất cả ba mươi đứa già trẻ, ta tha cho một đứa về báo với «Lãnh Diệm Vong Hồn» biết nội trong mười ngày trở lại, Tiểu Phong sẽ lấy máu của lũ ma quái «Địa Bảo» rửa sạch «Địa Bảo». Còn thì có bao nhiêu ta làm cỏ hết bấy nhiêu không bỏ sót một mống!

—Đâu mi thử làm xem!

Lão già áo đen miệng nói mà âm thầm vận công vào hai tay chờ đợi đối phó.

Tiểu Phong với cặp mắt rực rực những tia lửa giết người, đảo mắt nhìn khắp qua hơn ba mươi tên áo đen có mặt tại chỗ một lượt. Sau chót chàng nhìn thẳng vào mặt lão già quát bảo:

—Mi chuẩn bị đón tiếp nắm tay của ta trước.

Lão già mặc áo đen cười khẩy một cái, nói giọng khàn khàn:

—Mời «ngài» ra tay.

Tiếng lão chưa dứt, thân hình chàng xoay tròn, một chưởng tổng tới lệ tự như chớp giăng.

Lão già mặc áo đen thấy bàn tay Tiểu Phong đánh ra, trong lòng cả sợ. Hắn nhìn lối xoay người phóng chưởng của chàng thì đã nhận rõ tuyệt thế võ công của đối phương chẳng còn phải nghi ngờ chi cả. Lập tức hắn múa cánh tay mặt lên sử dụng chiêu «Kim quan muộn» tung lên một trận gió lốc ào ào nhắm ngay mình Tiểu Phong đẩy bổ tới.

Ngay khi ấy. Tiếng la hét dậy lên, hơn ba mươi tên áo đen đã cùng ào tới một lúc, hợp sức tấn công Tiểu Phong.

Chờ cho ba mươi người của «Địa Bảo» đồng loạt xông đến, Tiểu Phong tông tới một chưởng. Chưởng ấy chàng chỉ dọn chứ chưa phải đánh thực sự (hư chiêu).

Lão già áo đen vừa chiếu nhãn quang chợt hét lên:

—Mi chết!

Thân hình Tiểu Phong như hồn ma bóng quế lạnh lẽo phi thường chàng tung vọt người lên tránh được chưởng lực của đối phương. Bàn tay nhanh không kịp thấy của chàng đã chộp vào hắn.

Lão già mặc áo đen muốn tránh cũng không kịp. Nghe cánh tay mặt đau buốt thấu xương.

Công lực toàn thân của hắn vận dụng vào tay mặt để đánh ra một chưởng ấy tiêu tan mất hết.

Hơn ba mươi tên mặc áo đen của «Địa Bảo» hợp sức lại với nhau khác nào mang tơ đẩy núi, xô đồi.

Tiểu Phong quát to vang dậy, cánh tay của chàng vận mười thành công lực quét nhanh qua một chưởng. Còn tay trái nắm lão già áo đen nhắm ngoài chỗ trống nhảy vọt ra.

«Ầm», tiếng vang dậy lở đất long trời hợp với tiếng của đá bay cát chạy dệt thành một bản nhạc khóc quỉ, kinh thần, mưa sa, gió táp, khiến người nghe đến nhức óc, váng đầu.

Trên ba mươi luồng chưởng lực cuốn sôi thành một đợt sóng vững chắc hơn cả vách sắt tường đồng. Nhưng Tiểu Phong đã thối lui ra ngoài ba trượng. Tay trái của chàng nắm chặt cánh tay mặt của lão già mặc áo đen không buông.

Hơn ba mươi tên môn hạ của «Địa Bảo» thấy đánh không trúng đối phương la hét ầm ĩ lại xông tới nữa.

Tiểu Phong nghiêng rằng, nạt lớn một tiếng bảo:

—Không sợ chết thì nhào vô xem.

Trên ba mươi đứa mặc áo đen của «Địa Bảo» bị tiếng quát của chàng rùng rùng thối lui.

Mắt bắn những tia sáng sát quan rực rực, Tiểu Phong nói một cách lạnh lùng như băng như tuyết:

—Bọn bay mà rục rịch sơ một cái, ta giết con quỉ già này liền tay!

Bọn môn hạ của «Địa Bảo» không dè đối phương quá sức lợi hại, chỉ ra một cái đã bắt sống Phó Đường Chủ của mình dễ như điều xốt một con gà.

Ngó lườm lườm vào mặt lão già áo đen, Tiểu Phong hỏi:

—Trước khi chết, mi có lời chi trăng trời cứ nói.

—Giết tha cách nào, tùy các hạ! Ta chẳng có lời chi!

Tiểu Phong nghiêng rằng, trợn mắt nói:

—Không ngờ mi cũng là một tên có máu hảo hán trong người, ta chẳng để mi chết dễ dàng đâu.

Nét mặt lão già áo đen xanh lét, hỏi gặng:

—Mi sẽ xử trí thế nào?

—Lấy răng trả răng.

Sát khí hầm hầm trên mặt, chàng cười thành tiếng bảo tiếp:

—Nói cho mi biết. Tội ác của mi đầy trời. Tiểu Phong này không thể tử tế với mi chút nào đặng!

Chàng buông ra một chuỗi cười ha hả như điên.

Lão già mặc áo đen nạt lớn nói:

—Mi cười giống gì? Ta không giết mi đặng thì sẽ có hàng trăm ngàn cao thủ của bốn bảo tìm đến giết mi!

Tiểu Phong ngửa mặt lên trời, cười ha hả một hồi cất tiếng bảo:

—Cái ngày Tiểu Phong ta lấy máu rửa hết «Địa Bảo» chẳng còn bao xa. Ta quyết giết cho tận tuyệt cả ngàn tên cao thủ của «Địa Bảo» mi. Toàn bộ lũ tà ma ác quái trong «Địa Bảo» phải bò ra chết dưới tay ta...

Ngừng giây lát chàng lại nói tiếp. Tiếng của Tiểu Phong bén nhọn như mũi gươm:

—Lấy thân xác kẻ ấy rửa nhục hờn. Giờ đây ta sẽ cho mi sống giờ chết giờ, để trả mối thù của mi đã dắt đồng bọn đến giết mẹ ta và người ơn của ta.

—Các hạ cứ xuống tay!

Tiểu Phong nói lạnh lùng vồn vện chỉ một tiếng:

—Được!

Chữ «được» vừa ra khỏi miệng, bàn chân mặt chàng đã nhắm thẳng vào bụng dưới của lão già mặc áo đen quất tới một đá.

«Bình» một tiếng!

Hắn rú lên thảm thiết. Thân hình của lão già mặc áo đen không khác quả cầu bắn bóng lên không trung quay tròn như con vục. Máu mồm bắn ví xuống như mưa.

Cảnh tượng của lão già áo đen hôm nay còn đau khổ gấp trăm lần Tiểu Phong. Thủ đoạn của Tiểu Phong đối xử với kẻ thù thật đúng với bốn chữ «lòng đen cay độc».

Hơn ba mươi tên mặc áo đen trong «Địa Bảo» mắt thấy thảm kịch diễn ra đứa nào đứa nấy lạnh buốt xương sống. Quá đổi khiếp sợ thủ đoạn của Tiểu Phong, cả bọn ngần người không khác những hình cây quên cả ra tay cứu giúp lão già mặc áo đen ấy nữa.

—Ta nghĩ kỹ lại là ta không đá chết mi không được.

Chờ cho thân hình của lão già mặc áo đen rơi xuống bàn chân mặt của chàng lại bay ra lần thứ hai.

«Bùng» một tiếng! Thân hình của hắn lại bắn bổng lên trên không trung.

Mắt thấy tình hình ấy, bọn người «Địa Bảo» cùng kêu lên một tiếng hãi hùng cực điểm. Trên ba mươi đứa mặc áo đen, mặt không còn tí máu rùng rùng thối lui ra sau.

Sức đá của Tiểu Phong đừng nói là con người bằng máu thịt làm chi, dầu da đồng xương sắt đi nữa cũng bị nát gãy rã mảnh vụn. Sở dĩ chàng dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn như vậy là vì mẹ chàng cùng với người ơn của chàng là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đều chết dưới bàn tay của người ấy. Chàng cần báo thù, nên giờ đây cương quyết lấy răng trả răng, đúng với câu tục ngữ: «Lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng!»

Tiểu Phong đá lão già mặc áo đen bay lên không trung đến lần thứ hai. Lửa thù vẫn chưa tắt. Chờ hắn rớt xuống, chàng lại đá cái thứ ba.

Lại «Bùng» một tiếng! Nhưng lần này tiếp theo bàn chân hạ xuống bụng của lão già mặc áo đen đã bể tung. Gan, ruột, phèo phổi đều đổ nù với máu tươi đầy khắp mặt đất. Thi thể hắn rơi xuống chỉ còn có lớp da dính vào bộ xương nát nhừ.

Nhìn xác chết của kẻ thù trên mặt đất Tiểu Phong buột tiếng cười to. Tiếng cười bị ai oán hận nghe não ruột, nát lòng.

Tiếng cười ấy cũng gợi tỉnh trên ba mươi đứa mặc đồ đen của «Địa Bảo» đứng sững sốt hãi hùng. Cùng thét to một tiếng, bọn người ấy nói:

—Thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Tiểu Phong cười hà hà bảo:

—Tàn nhẫn thật à? Bọn mi giết người hằng bao nhiêu mạng không tàn nhẫn sao?

Trên ba mươi tên áo đen của «Địa Bảo» ấy cùng nói một lượt:

—Trả mạng Phó Đường chủ cho bọn ta!

Liên theo đó, cả bọn nhảy xổ tới.

Tiểu Phong nạt bảo:

—Bọn bay muốn chết, ta sẵn sàng cho cả thầy được toại nguyện!

Vì cái chết của tên Phó Đường chủ, bọn người «Địa Bảo» quyết chí trả thù xong nhào vô chẳng khác một bầy chó điên, miệng la ồm ồm:

—Trả mạng Phó Đường chủ cho ta!

Tiểu Phong hét to lên bảo:

—Vay máu phải trả nợ máu. Cứ xông vào nạp mạng, càng nhiều càng tốt.

Một chưởng với công lực toàn thân, đánh tới.

Một tiếng «ùm» dữ dội vang lên. Cát đá như bị cuồng phong thổi bay tứ tung. Năm thấy người văng bồng lộn ra sau, nằm im bất động. Năm kẻ đó đã về với cõi diêm phủ.

Hơn hai chục tên áo đen còn lại, thấy đều hồn phi phách tán. Chúng chưa kịp tỉnh trí hoàn hồn, bỗng giữa cơn cây bay đá đổ, nhiều tiếng rú khiếp đảm lại tiếp vang lên, thấy người lại ngã xuống.

Tiểu Phong lúc này chẳng khác một ma vương, thần chết đến lấy mạng người như chẻ tre trong chớp mắt.

«Thiên Huyền Dương Công» quả có oai lực sát nhân khủng bố, một chưởng kinh của chàng phát ra, lại kéo theo biết bao thấy người đổ xuống. Dòng nước «Thần Quỷ Hà» đã nhuộm máu, hình ảnh người mẹ đã bị thảm sát khiến Tiểu Phong càng lúc càng ngất cao sát khí.

Máu đỏ thịt rơi, thấy chết thành đống, đến lúc Tiểu Phong ngừng tay, trước mặt chàng chỉ còn hai gã áo đen đứng run rẩy chẳng khác hai cây sậy đang bị gió đùa.

Chúng lắp bắp:

—Xin... Xin tha mạng...

Tiểu Phong quắc mắt ánh mắt lạnh người, nói:

—Về báo lại chủ nhân «Địa Bảo», ta sẽ đến quét sạch không chừa một mống nào.

Hai gã áo đen nghe chàng nói như được sinh lại lần thứ hai, cả hai vội quay lưng ù chạy, vấp ngã liên hồi vì sợ hãi.

Bọn áo đen không còn ai nữa, Tiểu Phong tiếp tục tiến về phía quần hào đang tranh chấp.

Giữa đám quần hào lúc này là một thiếu nữ có dung nhan vô cùng kiều diễm, dáng nàng uyển chuyển trông rất khêu gợi, nhất là đôi mắt phượng trông

thật lẳng lơ đa tình. Thiếu nữ uyển chuyển đứng chắn ngang đường một lão già, trầm giọng:

—Thiết Hoàn Thần Quân, lão không thể đến nơi đó đâu.

Thiết Hoàn Thần Quân nhướn mày, hai ông tay áo dài rủ xuống, nổi tràng cười ngạo nghễ, nói:

—Ai cản được lão phu?

Thiếu nữ nhoẻn nụ cười thật tươi như có ma lực hấp hồn lão già:

—Ta không cho người đụng đến bức thư ấy!

Thiết Hoàn Thần Quân tràn đầy uất khí, trợn mắt quát to:

—Người có tài cán gì mà cản được lão phu?

Chẳng nói chẳng rằng tay thiếu nữ bỗng dưng uyển chuyển như múa, và không biết bằng một thủ pháp gì trên tay nàng đã có một ngọn Liễu điệp phi đao:

—Người có tránh được ngọn phi đao này chẳng?

Sau câu hỏi, ánh mắt long lanh gợi tình của nàng đã toát ra sát khí rờn rợn.

Thiết Hoàn Thần Quân chột lùi lại một bước. Gương mặt của lão trầm trọng, chăm chăm nhìn vào ngọn Liễu điệp phi đao.

Cục trường lúc này đã nặng nề tử khí.

Thiết Hoàn Thần Quân trầm giọng nói:

—Ngọn tiểu đao ấy làm gì được lão phu?

Lời vừa dứt cặp thiết hoàn sáng mới, loang loáng tạo màn quang che chắn khó có gì lọt qua.

Thiếu nữ gần giọng:

—Thử coi người có tránh được ngọn đao này không?

Thiếu nữ khẽ xoay mình, không thấy đôi tay cử động, nàng như một nàng tiên múa điệu vũ nghệ thường hơn là xuất chiêu sát thủ.

Mọi người trở mắt ra nhìn. Lúc nàng dừng lại, ngọn phi đao đã không còn nằm trong tay. Ai cũng đổ mắt về hướng Thiết Hoàn Thần Quân thấy lão đang quay như một con vục, đôi thiết hoàn dày đặc bao phủ. Lúc lão dừng lại, mặt lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Thiết Hoàn Thần Quân gần giọng:

—Phi đao của người chẳng làm gì nổi lão phu.

Gương mặt đỏ hồng như giồi phấn của thiếu nữ thoáng hiện những nét lạnh lùng đanh ác:

—Vừa rồi người tránh được một ngọn phi đao. Nhưng ta vẫn chưa tin vào sức của người. Nếu người dám ném thử ba ngọn phi đao, ta bằng lòng cho người biết danh hiệu.

Múa hai chiếc thiết hoàn, Thiết Hoàn Thần Quân cao giọng thản nhiên nói:

—Đâu nàng cứ nói thử xem, lão phu sẵn sàng tiếp đón ba ngọn phi đao của nàng.

Thiếu nữ cười gằn, gật đầu nói:

—Được lắm, nếu lão muốn chết thì lắng tai nghe ta xưng danh hiệu của ta đây! Ta chính là «Bắc Yêu»!

Lúc ấy tại chỗ đã có mặt trên vài mươi anh hùng, hào kiệt tứ phương tựu lại để tranh nhau một phong thơ. Tất cả vừa nghe thiếu nữ xưng hô danh hiệu đồng hét vang một tiếng thất kinh cùng thối lui ba bước đứng không vững. Chẳng một ai có thể ngờ thiếu nữ diễm lệ, mắt đầy đặn tà dâm đó lại chính là «Bắc Yêu». Một trong hai tên đại ma đầu mà giang hồ nghe đến đều vỡ mặt. «Nam Tinh» và «Bắc Yêu»!

Quả đúng như lời Bắc Yêu đã nói trước với Thiết Hoàn Thần Quân không quá đáng một chút nào. Bắc Yêu xưng danh hiệu xong, bao nhiêu cao thủ tên tuổi vang lừng một thời, lúc ấy sợ hãi đến xanh mặt.

Hung danh, bạo khí của «Nam Tinh» «Bắc Yêu» quá dữ dội, người đời rất dễ sợ hãi. Thiếu nữ kiêu diễm tuyệt luân đó lại là «Bắc Yêu» ma vương sát nhân không gớm tay.

Cười «sặc sặc» một hồi, Bắc Yêu thò vào túi áo lấy ra ba ngọn phi đao lạnh lùng bảo:

—Thiết Hoàn Thần Quân người đã nghe danh hiệu ta rồi hãy tiếp ta ba ngọn phi đao.

Tiếng nói lãnh lút vừa thốt ra khỏi hai vành môi đỏ thắm như hai cánh hoa anh đào, vẽ mặt trắng hồng của thiếu nữ diễm lệ tuyệt luân ấy đượm đầy sát khí. Hai mắt nàng nhìn thẳng vào mặt Thiết Hoàn Thần Quân.

Bị hai chữ «Bắc Yêu» làm kinh khiếp, Thiết Hoàn Thần Quân mặt tái mét thụt lùi hai bước.

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng nói:

—Người không ra tay. Ta ra tay trước đấy!

Ba ngọn phi đao mỏng như chiếc lá liễu nằm trong lòng bàn tay mặt của nàng múa nhẹ nhàng.

Không khí căng thẳng đè nặng lên đầu những ai có mặt tại chỗ. Mọi người lấm lét thối lui.

Thiết Hoàn Thần Quân cười ra rả một tiếng, bỗng nhiên tiến tới một bước nói:

—Lúc sống lão phu được lãnh giáo luôn tuyệt học phi đao đầu có chết với phi đao cũng chẳng chi đáng làm lo ngại kia mà?

Lão cười một tiếng, nghinh mặt đi thẳng tới. Còn cách Bắc Yêu độ ba thước, Thiết Hoàn Thần Quân đứng lại, cất tiếng cười ngạo nghễ, miệng nói:

—Cô nương cho lão phu ném thử phi đao đi.

Bắc Yêu cười một tiếng bảo:

—Không ngờ cái chết đã đến trước mắt, Thiết Hoàn Thần Quân còn giữ được khí độ hào hiệp phần nào khiến người phải nể phục.

Nàng cười lãnh lút một chuỗi dài. Nhưng tiếng cười vừa dứt, vẻ mặt nàng liền biến đổi hiem ác lạnh lùng:

—Thiết Hoàn Thần Quân ta ra tay đây.

Lão thông thả đáp:

—Cô nương cứ việc.

Thiết Hoàn Thần Quân dứt tiếng lại nghe tiếng cười lãnh lút của Bắc Yêu ngân lên. Theo tiếng cười nhạt đó, liễu điệp phi đao trong tay của nàng đã phóng tới.

Phi đao bắn ra nhanh không thể tả. Với cặp mắt thịt người phàm không sao thấy được. Trước mắt Thiết Hoàn Thần Quân phải bỏ mạng dưới phi đao của Bắc Yêu.

Chợt đâu...

Một chưởng phong từ đâu đột nhiên bắn ra. Thân hình của Thiết Hoàn Thần Quân bị nguồn chưởng lực ấy đẩy trở sang bên trái ba bộ. Tránh ngọn phi đao của Bắc Yêu một cách dễ dàng.

Phát chuông phát ra thật bất ngờ. Mấy chục cao thủ có mặt tại trận đồng kêu lên một tiếng thất thanh.

Bắc Yêu cũng không khỏi giật mình sửng sốt. Đôi mắt nàng sáng tỏ sao băng rảo nhìn khắp nơi đấu trường qua một lần, bỗng chĩa thẳng vào mặt Tiểu Phong không chớp.

Tiểu Phong bật cười một tiếng ngạo nghễ nói:

—Nàng ngó ta cái chi?

Bắc Yêu hé hai hàm răng trong như ngọc mỉm cười. Nụ cười tươi như hoa hàm tiếu. Chỉ nghe tiếng nàng nói réo rắt như đồn:

—Ngó chàng đẹp trai quá.

Tiểu Phong không tưởng nổi một giai nhân diễm lệ tuyệt sắc dường thể thiên tiên như thế lại có thể dâm loạn đầy người cỡ đó. Thấy tư cách quá trơ trẽn của nàng thật bất buồn nôn. Phừng phừng lửa giận, Tiểu Phong nói:

—Ta không cần nàng ngó ta đẹp trai hay không đẹp trai.

Câu nói gây gổ của chàng khiến những cao thủ có mặt tại chỗ biến sắc. Chàng dám đụng độ với Bắc Yêu đó là điều bọn họ không sao dám nghĩ đến. Bộ chàng không tiếc mạng sống sao?

Phỏng như bất cứ thiếu nữ nào bị Tiểu Phong nói câu bĩ mặt ấy thì đều phải mắc cỡ đến đỏ mặt tía tai. Còn Bắc Yêu thì chẳng chút chi tỏ ra thẹn thùng, gờ mọ. Nhưng thật ra chàng cũng biết từ lúc xuất hiện trên chốn giang hồ đến nay chưa lần nào Bắc Yêu phóng phi đao mà không lấy mạng người.

Đương lúc Bắc Yêu nắm mười hai ngọn liễu điệp dao chậm rãi đi về phía Tiểu Phong, bỗng Thiết Hoàn Thần Quân cười to lên một tiếng lạnh lùng. Bàn tay mặt của lão đưa lên chiếc thiết hoàn chuyển sang màu xanh biếc bay nổi thành tiếng rào rào nhắm thẳng lưng Bắc Yêu phóng tới với một tốc độ kinh hồn.

Ngày nay Thiết Hoàn Thần Quân nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ hai chiếc thiết hoàn này. Bởi vậy chiếc thiết hoàn bên tay mặt phóng rồi, lão nắm chặt thiết hoàn bên tay trái chờ phóng tiếp.

Bắc Yêu cười lên một tiếng lạnh lùng, toàn thân hất tung lên né khỏi chiếc thiết hoàn bên tay mặt của Thiết Hoàn Thần Quân bắn tới.

Chiếc thiết hoàn thứ nhất của Thiết Hoàn Thần Quân bắn trật Bắc Yêu thẳng trớn bay vút tới như một tia điện xẹt bay vào Tiểu Phong.

Lách nhẹ một cái chàng vừa ngó lại thì «rắc» một tiếng, chiếc thiết hoàn đã đánh trúng vào đầu một khối đá nát vụn từng mảnh vỡ văng tứ tung, xẹt lửa nháng như sao xẹt.

Thiết Hoàn Thần Quân dợm thấy Bắc Yêu nhảy cao tránh khỏi chiếc thiết hoàn như nhút, lão phóng bồi chiếc thứ hai bên tay trái bắn vút liền theo.

Thời gian mà Thiết Hoàn Thần Quân phóng chiếc thứ hai chính là chiếc thiết hoàn thứ nhất của lão bắn trúng đầu đá, nháng lửa như sao xẹt.

Chỉ nghe tiếng quát the thé của Bắc Yêu:

—Thiết Hoàn Thần Quân phải chết!

Lời vừa dứt, bàn tay nhẹ nhàng vung khế. Sáu ngọn liễu điệp phi đao bay nhanh đi như lần chớp xanh rờn.

Thiết Hoàn Thần Quân hét to một tiếng, thân hình lão bay bổng lên cao, rồi rớt về sau hơn sáu trượng.

Tiểu Phong biến sắc khi nhìn thấy thương tích trên thi thể của Thiết Hoàn Thần Quân. Lão bị thương tích cả ba lưỡi liễu điệp đao, hai lưỡi ngang mắt và một lưỡi ngang trước bụng.

Tất cả quần hùng mục kích cái lối giết người tàn ác của Bắc Yêu đều thất kinh hồn vía.

Tiểu Phong nạt vang:

—Bắc Yêu, mi thật là tàn ác.

Mặt chàng bao đầy sát khí. Tiểu Phong quyết ra tay giao đấu cùng con ma nữ này một trận.

Bắc Yêu cười mát, giọng cợt nhả:

—Giờ thì chàng tin là mình không đủ sức cứu cho lão già vô dụng ấy rồi chứ?

Bị Bắc Yêu nói đâm hòng, lửa giận phừng cháy đỏ mặt, Tiểu Phong buông một chuỗi cười rờn rợn. Bỗng chàng thoát người một cái, cả thân hình chàng rơi xuống trước mặt Bắc Yêu một cách bất ngờ:

—Ta muốn thử xem tuyệt học về liễu điệp phi đao của mi, có chi hơn người chứ?

Chỉ một cái lắc mình tuyệt kỹ của chàng đã khiến tất cả cao thủ có mặt tại đấu trường tin tưởng vào Tiểu Phong có thể chống lại còn ma đầu hung ác đó. Nhưng, đó chỉ là một niềm tin quá đổi hồ đồ.

Còn ai không biết cái danh «Bắc Yêu» bao phủ cả thiên hạ. Một trăm hai mươi ngọn liễu điệp phi đao tẩm bằng một chất kịch độc nhút trần gian. Đã vậy cái tài phóng phi đao của Bắc Yêu lại trăm phát không sai chạy một. Tên tuổi Tiểu Phong chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ bao giờ, có thể địch nổi Bắc Yêu không? Vấn đề ấy còn phải chờ được sự chứng minh mới quyết định nổi.

Bắc Yêu nhếch mép cười tình. Nụ cười hết sức dâm loạn, có ma lực hấp hồn những kẻ nịnh ái đa tình. Nàng nói:

—Thế à? Đâu chàng thử tiếp chơi vài ngọn cho biết mùi.

—Vâng, tại hạ vẫn có ý định xem thử đấy.

Vô tình hay hữu ý chẳng hiểu mà chỉ thấy Bắc Yêu uốn chiếc lưng cong, nẩy bộ ngực sừng sững hai quả tuyết lê đến trước mặt Tiểu Phong với một dáng điệu lả lơi khêu gợi làm cho chàng cũng phải động tình.

Tiểu Phong giật mình ớn sợ cái sắc đẹp ma quái hấp hồn của nàng nên thối lui một bước.

Bắc Yêu cười lãnh lút như tiếng chuông vàng, cất tiếng oanh thỏ thẻ:

—Có chi mà chàng phải làm như thế?

—Làm gì? Mi sợ ta chăng?

Bắc Yêu cười sặc sụa đáp:

—Lăn lóc trên chốn giang hồ năm năm nay. Bắc Yêu chả sợ một ai.

—Thế thì ra tay đi.

Bắc Yêu nói:

—Ví dụ mà ta có ý giết chàng thì cũng chẳng phải dùng đến liễu điệp phi đao.

Tiểu Phong chịu không được, nạt vang như sấm:

—Mi không chịu ra tay thì ta cho biết trước.

Chàng vung chuồng đánh vỗ vào nữ ma đầu.

Cười nhạt một tiếng, tấm thân nõn nà trông tựa đoá hoa, Bắc Yêu nương theo chuồng lực của Tiểu Phong phát phơ bay ra ngoài.

Võ công của Bắc Yêu cao thâm tuyệt diệu khó nơi nào lường.

Tiểu Phong hết sức kinh hãi, thụt lui một bước. Chàng không sao ngờ được Bắc Yêu có thân pháp xuất thần nhập quỷ đến mức độ thượng thừa ấy.

Bắc Yêu cười mỉm chỉ một cái, nói:

—Các hạ này! Ta đã nhượng chàng một chưởng rồi đó. Lẽ nào hai đứa mình thật tình đánh nhau cho chàng chết thiếp sống hay sao?

Giọng nói của nàng không khác tiếng chân khua rèm ngọc nghe êm lổ tai vô cùng.

Tiểu Phong là một thanh niên hết sức kiêu ngạo, trước mắt chàng bao nhiêu cao thủ mà lại để Bắc Yêu tránh khỏi một chưởng, thẹn đỏ mặt mày. Chàng nói:

—Còn như ta với mi không đánh nhau, thiếp chết chàng sống thì mi có chịu đi nơi nào khác không?

—Ấy chà! Chàng bảo ta đi ngả nào?

—Đi trốn như một con chó ấy mà.

Chẳng chút chi gọi là giận dữ lộ ra trên nét mặt, trái lại đằng khác, Bắc Yêu hé nụ cười duyên hết sức đậm đàng, nói:

—Nói giả tử mà nghe. Nếu ta đi khỏi nơi đây, liệu chàng có trốn thoát nổi không?

Tiểu Phong nghe Bắc Yêu nói trong lòng đâm ra lo nghĩ. Liền đó, chàng bụng bảo dạ rằng: “Không sai! Hiện thời tại đây có đến mấy trăm cao thủ đông như kiến cỏ. Phỏng như ta lấy đặng hai mươi mốt chữ khắc trên đồng tiền đó, chắc gì ta ra khỏi một cách an toàn không! Đã vậy mà lại có vấn đề...”

Mặc dầu có ý nghĩ như vậy, chỉ vì Tiểu Phong bốn tánh kiêu ngạo hơn người, chàng vẫn trả lời quả quyết:

—Tự nhiên là ta thoát khỏi, chẳng cần phải trốn tránh.

—Chàng căn cứ vào đâu?

—Mi tính chắc như đinh đóng vào cột là trên đời này chẳng một ai tiếp nổi môn tuyệt học về phi đao của mi à? Ta là Tiểu Phong không cần dùng đến võ khí, chỉ lấy hai bàn tay thịt chơi với mi cho biết phi đao lợi hại ra sao.

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng đáp:

—Ta cũng cần xem thử hai bàn tay thịt của chàng có chỗ nào tuyệt kỹ kinh người?

Lời nói chưa dứt, mặt phấn của nàng đằng đằng sát khí, sáu ngón liễu diệp phi đao lo le trong tay.

Cười một tiếng ngạo nghễ, Tiểu Phong bước thẳng tới.

Thái độ cực kỳ kiêu ngạo và hào lệ của Tiểu Phong khiến mấy trăm anh hùng hảo hán có mặt tại chỗ hết sức thán phục chàng. Ai nấy nghĩ thầm trong bụng: “Chàng trai xinh đẹp này nếu mà không chết dưới bàn tay Bắc Yêu thì thanh danh chàng chẳng khó chi mà không lẫy lừng khắp thiên hạ.”

Mọi người còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng Tiểu Phong nói la rang rảng vang động khắp nơi:

—Bắc Yêu hãy ra tay xem nào!

Hai mươi ngọn phi đao trong tay Bắc Yêu lập lòe ánh sáng bỗng nghe tiếng nàng than thở nhỏ nhỏ:

—Ta không thể giết chàng.

Lời than thở của Bắc Yêu làm cho hết thảy cao thủ đều kinh hãi thán. Con nữ ma vương giết người không chớp mắt này có sao lại than thở mới lạ?

Tiểu Phong quát to:

—Đừng phách lối. Bộ mi tưởng phi đao trong tay mi phóng ra là giết chết được ta à? Mi tin chắc thế là mi nhầm rồi.

—Vậy chớ sao? Nếu lòng ta mà tàn nhẫn thì chàng không thể sống sót trên đời.

Hai mắt của Tiểu Phong đỏ lòm lửa giận. Tiếng chàng nạt to:

—Mi bảo rằng mi giết được ta. Chớ sao mi lại chần chờ mà không ra tay?

Cặp mắt rạng ngời như hai vì sao của Bắc Yêu quét nhìn một cây táo lớn độ một người ôm không giáp tay ở phía sau nhà ba trượng. Nàng đưa một ngón tay búp măng trở vào cây to đó hỏi Tiểu Phong:

—Nầy các hạ. Chàng xem cây táo lớn cả vòng ôm cách ngoài ba trượng kia, trên một nhánh cao hơn hết của nó cả thảy mấy lá?

Tiểu Phong không hiểu ý Bắc Yêu hỏi mình như vậy với mục đích chi. Chàng đoán chừng là nàng muốn thí nghiệm nhãn lực mình đến mức độ nào nên bụng bảo dạ rằng lá cây đó chỉ bằng lòng tay con nít mới sanh, nếu không có nhãn lực kinh người, thật cũng khó đếm nổi. Nghĩ thế chàng liền miệng đáp ngay:

—Ba mươi sáu lá.

—Đúng lắm, ba mươi sáu lá.

—Mi hỏi ta với dụng ý gì?

—Ta định nhắm cứng hai mí mắt bắn một lượt ba mươi sáu lá đó. Nhưng không đựng đến mấy may da cây một chỗ nào. Phỏng như chàng chưa thật tin bằng lời thì sau khi ba mươi sáu lá đó rơi xuống chàng cứ xem xét lại cho thật kỹ.

Đám cao thủ đang có mặt le lưỡi lắc đầu. Khi nghe thấy Bắc Yêu nhắm mắt mà bắn rơi ba mươi sáu lá cây cách ra ngoài ba trượng mà không đựng đến một chỗ nào trong cây, bọn họ làm sao mà chẳng hãi kinh kia chứ?

Đến Tiểu Phong cũng phải khiếp đảm. Thật ra nếu Bắc Yêu bắn rơi ba mươi sáu lá cây đó đúng như lời nàng nói thì tưởng chừng nàng muốn giết chàng vẫn không lấy chi làm khó khăn cho lắm.

Tất cả các cao thủ nơi đấu trường ai nấy đều chăm chú muốn chứng kiến một cuộc trở tài.

Tiểu Phong cười nói:

—Ta cũng mong được mở rộng tầm mắt một phen.

Bắc Yêu miệng vừa cười tươi tay vừa thò vào túi lấy thêm hai mươi bốn ngọn phi đao nữa. Nàng nhắm hai mí mắt lại, hét to một tiếng, ba mươi sáu ngọn phi đao trong lòng bàn tay nàng cùng bắn ra một lượt.

Tiểu Phong đóng đinh hai con ngươi vào cây táo không nháy. Chi thấy phi đao xẹt tới là ba mươi sáu lá trên cành cây chót vót rơi xuống phấp phới. Cái mà chàng thất kinh hồn vía hơn hết là sau khi bị bắn rơi ba mươi sáu lá cây ấy cũng rơi đều nhau phẳng phắc một hàng, chẳng lệch nhau một gang tấc nào hết.

Tuyệt chiêu «Đao xạ phi điệp» (đao bắn lá cây) ấy chứng tỏ nội lực của Bắc Yêu đã luyện đến mức thượng thừa. Chàng chưa địch nổi.

Tiểu Phong đang còn kinh khủng trong lòng thì Bắc Yêu đã cười lãnh lút nói:

—Này các hạ! Ta có thể lấy mạng chàng thật chẳng cần phí sức chút nào.

Tánh kiêu ngạo của Tiểu Phong vẫn không vì tuyệt chiêu Bắc Yêu mà giảm bớt phần nào. Chàng lạnh lùng đáp:

—Không sai! Có điều ta muốn lấy tính mạng mi thì cũng dễ như trở bàn tay.

Bắc Yêu đã thu lại đầy đủ ba mươi sáu ngọn liễu điệp phi đao, xong chạy đến trước mặt Tiểu Phong nói:

—Ta cũng muốn mở rộng tầm mắt xem cho biết hai bàn tay bằng thịt của chàng có cái gì kinh người không?

Tiểu Phong cười nhạt, vận dụng toàn bộ «Thiên Huyền Dương Công» vào hai lòng bàn tay, nhắm vào thân cây táo đỏ đánh vào một chưởng. Chàng sử dụng thức chỉ nhu nên hai bàn tay của chàng chỉ đưa lên một cách nhẹ nhàng, uyển chuyển, nhưng bên trong thì chứa đựng một tiềm lực mãnh liệt vô cùng, chỉ thấy chưởng lực bảo khắp mọi nơi bao nhiêu lá cây rụng rơi xuống gốc.

Lanh như nhoáng, Tiểu Phong đã lùi ra sau.

Đám cao thủ ngẩn ngơ, bụng bảo dạ rằng: “Chưởng lực như thế, đã có chi là kinh người đâu?” Trí nghĩ mà mắt thì nhìn vào thân cây. Một khi đã nhìn, mấy trăm cao thủ có mặt cả Bắc Yêu nữa đều hãi hùng biến sắc. Những đồng lá cây bị chưởng lực của Tiểu Phong không sót một lá nào, chúng bị như lửa đốt, màu sắc vàng khô rơi xuống rầm rắc, thân cây táo chết khô trụi lủi.

Oai lực của một chưởng ấy khiến mặt mày tất cả mọi người đều không còn tý máu. Ai nấy rùng rùng lui ra sau liền ba bước nhìn nhau tự hỏi thầm trong bụng: “Trời đất ơi! Công phu quý quái ấy là của môn phái nào?”

Tiểu Phong cười ngạo nghễ nói:

—Bắc Yêu, ta muốn lấy tánh mạng mi tưởng chẳng thành vấn đề phải không?

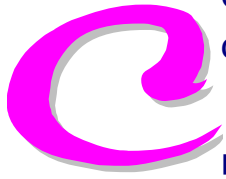
Bắc Yêu biến sắc định mở miệng trả lời.

Thình lình...

Một tiếng kêu quạ quái gở của một con chim ưng vang dậy khắp không gian. Tiếng kêu hết sức khó chịu khiến đám cao thủ có mặt tại trận nghe lọt vào tai, trái tim đập mạnh.

—— o0o ——

CHƯƠNG 4

on chim ưng có hai đầu đó hiện đến. Đám cao thủ đều không có cảm giác chi cả. Nhưng Bắc Yêu hơi tái mặt.

Một hình bóng giết tróc âm u lướt qua mặt trắng hồng của nàng lệ tợ chớp giăng, Bắc Yêu đưa bàn tay mặt tới nắm mười ngón phi đao.

Cử chỉ hết sức đột ngột của Bắc Yêu làm cho mọi người thất kinh.

Chợt nghe nàng cười một tiếng the thé rợn ốc, miệng gọi to rang rang:

—Nam Tinh! Còn đợi chi mà chưa ra mặt?

Hai tiếng «Nam Tinh» lọt ra khỏi miệng Bắc Yêu lại khiến đám võ lâm hào kiệt hai vùng Nam Bắc sông Trường Giang đều phập phồng cùng lùi lại ra sau, bụng bảo dạ rằng: “Trời ơi! Cả hai tên Đại ma đầu mà cũng có mặt thì mong chi sống sót?”

Tiếng của Bắc Yêu vừa ngưng thì từ khu rừng xa xa bỗng mang đến một giọng cười quái gở. Tiếng cười ấy ai nghe cũng phải mọc ốc cùng mình.

Giọng cười lạnh lùng của Bắc Yêu hòa lẫn giọng cười quái gở ấy dệt thành một bầu không khí khủng bố hết sức căng thẳng.

Tiếng cười của Bắc Yêu vừa ngừng hai con mắt chói ngời như điên của nàng cũng vừa nhìn quanh một cái khắp mặt đám cao thủ tại chỗ. Cười nhạt một tiếng nàng nói:

—Phong thơ thần bí này lẽ ra là về ta, chẳng qua giờ đây ta với Nam Tinh đã hẹn ước không thể ở đây lâu hơn nữa. Ta tạm rời khỏi đây ngay. Mấy người chắc ý toan cướp đoạt thử đi. Hừ hừ, ta cho các người nếm thử liễu điệp phi đao. Ai cả gan rồi sẽ biết.

Bắc Yêu ra đi một cách quá đổi bất ngờ. Bầu không khí tại chỗ lần lần giảm bớt căng thẳng.

Tiểu Phong quét mắt nhìn về phong thơ. Cái chết của Lê Thiết Thoại bỗng hiện ra trong đầu óc. Cặp mắt chàng cháy rực lên những tia sát quang, chàng cất tiếng lạnh lùng quát hỏi:

—Kẻ nào đã cướp đoạt «phong thơ» bằng da nầy trước nhất của một chàng thanh niên trẻ tuổi, vậy đã lọt xuống «Thần Quỷ Hà» xin mời kẻ ấy bước tới!

Nhìn thấy gương mặt đầy sát khí của Tiểu Phong, biết chàng là một nhân vật lợi hại không vừa, tất cả đám cao thủ có mặt tại chỗ rú rú thối lui một bước. Trời không rét mà lòng cảm thấy ớn lạnh phát run. Chẳng một tiếng trả lời.

Tiểu Phong cả giận nói:

—Bọn bây không chịu lên tiếng thì ta tàn sát tất cả không chừa một mạng quèn.

Liền khi ấy một lão già tay cầm thiết trượng gậy sắt, bước ra, miệng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

—Phải chăng kẻ ấy là một thiếu niên mặc quần áo Trung Hoa?

Tiểu Phong suy nghĩ một chập đáp:

—Đúng chàng ta mặc y phục Trung Hoa.

Lão già ấy bơ thờ nói:

—Chính lão phu đây đã nó văng xuống «Thần Quỷ Hà» đó!

Nghe qua vẻ mặt của Tiểu Phong hầm hầm sát khí, hai con mắt long lanh như điện. Chợt chàng ngó lườm lườm vào ngay mặt lão già ấy, nghiêng răng trợn trợn nói:

—Ta phải giết mi!

Vung cây thiết trượng trên tay một cái, lão già ấy lạnh lùng nói:

—Có lẽ mi chưa biết «Ngũ Chiêu Truy Hồn» ta tuy bất tài cũng sẵn sàng hầu người ít chập.

Nói dứt lời lão buông tràng cười sặc sụa.

Tiểu Phong cũng cất tiếng cười ha hả:

—Tốt lắm! Mi làm cho chàng thiếu niên ấy rơi xuống «Thần Quỷ Hà» phải chăng mi dùng chân đá hay mi dùng chưởng đánh, hay mi dùng thiết trượng vít?

«Ngũ Chiêu Truy Hồn» – tức lão già cầm thiết trượng cười nhạt trả lời:

—Dùng trượng!

—Được rồi! Ta «lấy răng trả răng». Ta dùng thiết bảng của mi đập mi mửa máu miệng giống y như mi đã đánh chàng thiếu niên ấy!

Lời vừa thốt khỏi miệng, Tiểu Phong nạt to một tiếng đánh ra một chưởng.

Ngũ Chiêu Truy Hồn rống lên một tiếng quái gở. Hắn không né tránh, ngược lại còn tiến lên, từ bàn tay đẩy bạt trượng nghiêng nghiêng.

Chiêu ấy là một thế đánh liều mạng chết sống. Phỏng như Tiểu Phong không né tránh, dầu cho Ngũ Chiêu Truy Hồn có bỏ xác dưới chưởng lực của chàng đi nữa thì chàng vẫn không khỏi bị hấn đánh trúng.

Tiểu Phong nạt lớn:

—Mi tìm cái chết!

Chàng sử dụng cấp kỳ thân pháp tuyệt kỹ lách mình nhanh tợ chớp giăng, né khỏi ngọn thiết trượng của Ngũ Chiêu Truy Hồn. Bàn tay trái chàng chop liên lão già mau không thấy kịp.

Thế chop của Tiểu Phong đã mau lại kỳ dị tuyệt luân.

Ngũ Chiêu Truy Hồn kêu thảm trong bụng một tiếng: “Khổ!”

Không đầy chớp mắt chàng đã chop trúng cây thiết trượng của Ngũ Chiêu Truy Hồn dùng sức giật mạnh một cái. Sức kéo ấy quá mạnh, Ngũ Chiêu Truy Hồn đứng không vững ngã nhào đầu tới. Tay mặt vịn sơ một cái đã đoạt cây thiết trượng của lão già, rồi từ từ tiến tới quay người lại đập trên lưng Ngũ Chiêu Truy Hồn một trượng.

«Bốp» một tiếng lớn. Chỉ thấy toàn thân lão già văng ra một trượng, miệng mửa xối máu tươi, chết giắc dưới đất.

Tiểu Phong bẻ gãy cây thiết trượng làm đôi, liệng xuống miệng lạnh lùng nói:

—Mình chỉ đánh nó bị thương, ta cũng chẳng thêm giết mi làm quái gì.

Thủ đoạn hung hăng của Tiểu Phong khiến đám võ lâm cao thủ có mặt tại chỗ phải thối lui.

Nói dứt lời, chàng đưa mắt ngó «phong thơ» bằng da chứa đựng hai mươi mốt đồng tiền có khắc chữ thần bí một cái.

Tiểu Phong ngược lên rảo xem khắp mặt đám anh hùng, hào kiệt đang bao bọc khắp một khoảnh đất trống của chiến trường miệng lạnh lùng, bảo:

—Có người nào định bước ra cướp «phong thơ» này không cứ cho biết?

Đám cao thủ biết rõ sự lợi hại nên đến bây giờ vẫn chưa có một người nào dám cả gan làm cái công việc cực kỳ nguy hiểm đến mạng sống đó. Nghe Tiểu Phong hỏi chẳng một ai rục rịch, cứ lặng lẽ đứng im.

Tiểu Phong cười ngạo nghễ nói:

—Ta biết rõ các vị chẳng ai là không sợ cái chết.

Miệng nói, chân chậm rãi bước đến chỗ phong thơ thần bí, Tiểu Phong nói:

—Các vị đã sợ liễu diệp phi đao giết người của Bắc Yêu cũng như hai bàn tay thịt của ta, thôi thì rút êm đi, còn đứng đó làm chi?

Thân hình chàng vun vút lướt đến trước bàn tay trái đã chộp «phong thơ» thần bí nhanh không thể tưởng tượng.

Đương lúc ấy, mấy luồng kinh lực bỗng nhiên cuộn tới. Thân hình Tiểu Phong chao liệng tránh xa thêm mấy trượng.

Bóng người nhấp nhোáng, thêm chín cao thủ nữa bay mình rơi xuống.

Dòm qua một lượt, thấy trong số này có một lão già râu tóc bạc phếu như tơ, tuổi thì chừng dưới bảy mươi, tay cầm cây Long Đầu Thiết Quấy (cây có móc đầu rồng). Từ trong đám chín người vừa mới đến, lão già ấy chậm rãi bước tới.

Lão già ấy vừa có mặt, bao nhiêu cao thủ tại chỗ đều hoảng vía thất kinh. Lão chính là kẻ cầm đầu nhóm «Võ Lâm Long Quân». Cái danh hiệu «Đông hải long quân» của lão đã lừng lẫy giang hồ.

Dưới ngọn «Long Đầu Thiết Quấy» nổi tiếng đó, Đông Hải Long Quân miệng cười nói:

—Các vị không lấy. Lão phu định bụng lấy thử «Phong thơ» thần bí, chẳng hay các vị nghĩ sao?

Đông Hải Long Quân vừa mở miệng thì bốn người trong tám người đứng phía sau lưng lão lẹ như nhোáng bắn người tới chia nhau đứng hầu chung quanh. Còn bốn người kia thì chuẩn bị ra tay.

Sự có mặt bất ngờ của Đông Hải Long Quân làm cho không khí giết người càng căng thẳng. Ai ai cũng nghĩ thầm trong bụng: “Đông Hải Long Quân chưa biết rõ sự lợi hại, xem qua chừng như lão đi tìm cái chết thay cho bọn mình.”

Mặt Tiểu Phong bao đầy một vùng sát khí. Chàng quát to:

—Bọn mi mà cả gan ra tay, ta giết không còn một con mống.

Một tên cầm đầu trong bốn tên đứng sau Đông Hải Long Quân cười nhạt một tiếng nói:

—Chính bọn ta muốn thí nghiệm lời nói của mi đó.

Cả bốn đứa cùng liên thủ tấn công một chưởng, Tiểu Phong dần tiếng, nạt:

—Bọn mi phải chết!

Rùng mình một cái. Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Phong đã vận dụng «Thiên Huyền Dương Công» tổng liên năm chiêu.

Bốn tiếng rú cực kỳ thảm thiết ngân vang. Bốn bóng người bị bắn văng ra. Đó là bốn tên đã liên chiêu tấn công chàng. Nằm chết cháy trên mặt đất, đứa nào da thịt cũng nám đen, máu tươi trong miệng trào ra như suối.

Liên lúc ấy còn bốn đứa nữa thấy Tiểu Phong đánh chết một lúc bốn người phe mình cùng rống to một tiếng múa chiêu như mưa, hợp sức tấn công Tiểu Phong.

Tiểu Phong nạt vang lên bảo:

—Bọn bây lại muốn chết sớm sao?

Cả bốn đứa cùng quát to:

—Ranh con hãy nạp mạng.

Chiêu lực của chúng liên tay đánh tới không khác sóng vỗ vào bờ.

Tiểu Phong dũng dạc nạt vang:

—Bọn bây đã quyết tìm cái chết, đừng trách ta!

Người chàng lại nhoáng một cái, năm chiêu tổng tới.

«Ùm» bốn tên cháy sạm.

Quần hào mọc ốc cùng mình. Vì bốn tên sau cũng chết một cách rùng rợn giống hệt bốn đứa đồng bọn trước.

Tiểu Phong đánh chết thủ hạ của Đông Hải Long Quân quá mau lẹ. Thủ đoạn này tàn sát ấy khiến đám cao thủ có mặt tại trận sợ hãi điếng hồn.

Đông Hải Long Quân dự kiến cái chết vô cùng bi thảm của tám đứa đệ tử, miệng rống to một tiếng máu rơi bắn xối ra ngoài, ngã xuống.

Tiểu Phong liếc nhìn lạnh lùng hỏi:

—Còn ai muốn lấy «phong thơ» thần bí nữa cứ nhào tới đây.

Đám quần hào tại trận mắt đã trông thấy rõ bao thủ đoạn lợi hại đã diễn ra, còn ai mà chẳng tiếc mạng. Thử nghĩ tám tay cao thủ môn hạ của Đông Hải Long Quân mà còn bị chết dưới tay Tiểu Phong nội trong nháy mắt thì mạng sống của mình chắc chi đã bảo vệ nổi mà mong cướp đoạt «phong thơ» thần bí kia?

Hai chiêu giết chết tám cao thủ giang hồ, oai danh rúng động hào kiệt võ lâm, mọi người đã đều vỡ mặt.

Thấy không một ai dám hó hé, Tiểu Phong bỏ «phong thơ» thần bí vào túi áo dễ dàng như cất một món đồ chơi.

Quét mắt nhìn khắp chiến trường một lần, chàng lạnh lùng nói:

—Các vị sao còn chưa rút đi?

Đám cao thủ có mặt lấm lét ngó nhau. Đồng loạt bắn mình chạy vắt giò lên cổ. Trong khoảng khắc tất cả những người đã chứng kiến tấm thảm kịch rùng rợn đều theo gương người đầu tiên rầm rộ thoát thân rời khỏi mảnh đất đầy máu tanh.

Cục trường trở lại vắng vẻ lạnh lùng. Tiểu Phong rảo mắt ngó qua các tử thi, chàng cất tiếng cười dài nhắm mé tả bay người ra đi.

Thình lình...

Chàng móc túi xem lại phong thơ thần bí, bụng bảo dạ: “Ta đã lấy được phong thơ thì ta cũng nên xem thử trên mặt hai mươi một đồng tiền khắc những chữ gì cho biết mới được. Những chữ ấy chứa đựng ý nghĩa thế nào kỳ lạ đến nỗi kích động toàn thể nhân vật võ lâm? Vì những chữ ấy mà bao nhiêu cao thủ thượng thặng trong giới hắc bạch giang hồ đều lẫn xả vào nhau liều mạng sống chết?”

Với ý nghĩa rạo rức ấy Tiểu Phong thò tay vào túi áo lấy «phong thơ» thần bí bằng da trâu ấy ra. Chàng lắc sơ đồng tiền ngang mặt, có tiếng kêu «reng reng». Tiếng kêu ấy dường thể có ẩn tàng âm điệu chi khủng bố. Tiểu Phong mở phong thơ thần bí bằng da trâu ấy lấy đồng tiền xem thử. Chính giữa mặt mỗi đồng tiền đều có bốn lỗ ở bốn cạnh.

Tiểu Phong thấy đúng con số là hai mươi một đồng tiền cả thảy. Đồng nào cũng giống với đồng nào bằng in như nhau, chỉ có khác là những chữ khắc trên đồng tiền cộng chung có ba màu. Màu đỏ, màu đen, màu lục.

Tiểu Phong cười nhạt nói một mình:

—Hai mươi một đồng tiền này đều có khắc những chữ không hiểu chi cả?

Đang còn suy nghĩ chợt nghe có tiếng con chim ưng quái gở kêu lên giữa không gian, Tiểu Phong ngược đầu lên ngó. Mặt chàng biến sắc.

«Bắc Yêu» cùng đi với «Nam Tinh».

Tiểu Phong nhớ đến những chữ khắc trên mặt hai mươi một đồng tiền. Chàng nghĩ rằng: “Xem xong những chữ đó rồi ta sẽ đi chứng kiến cuộc giao thủ của «Nam Tinh», «Bắc Yêu» tưởng cũng hay.”

Nghĩ như vậy nên chàng lựa đồng tiền có khắc chữ màu đỏ ra đếm. Tiểu Phong thấy mỗi đồng có chữ là «Dương», «Lý», «Sổ», «Vạn», «Hải», «Trung», «Thiên».

Tiểu Phong ngẩn ngơ, tự nghĩ thầm trong trí: “Cái này mới thật là ly kỳ hiếm có đa.”

Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi chàng lại lấy đồng tiền màu đen đặt trên lòng bàn tay. Đếm đi đếm lại đúng số bảy đồng cả thảy. Tiểu Phong nhìn xem kỹ lưỡng thấy trên mặt mỗi đồng tiền đều có khắc một chữ là: «Thiên», «Như», «Thanh», «Tợ», «Duyên», «Tinh», «Hận».

Nhấn hai hàng lông mày bén, chàng nói lẩm bầm:

—Thế này nghĩa là gì?

Sau rốt, Tiểu Phong lấy bảy đồng tiền màu xanh đậm và mỗi đồng tiền cũng khắc một chữ là: «Sơn», «Giải», «Hoa», «Mãn», «Thập», «Lạc», «Thạnh».

Sau khi đọc hết những chữ khắc trên mặt hai mươi mốt đồng tiền, Tiểu Phong nghĩ mãi không khám phá được điều thần bí ly kỳ. Sờ sờ giây lát, chàng nói lẩm bầm trong miệng một mình:

—Hai mươi mốt chữ, hai mươi mốt đồng tiền theo lời La Thiết Thoại nói thì tiền ấy ẩn tàng bạo kiếp của võ lâm. Mạng sống của một người nào đó cũng đã ghi sẵn vào trong.

Tiểu Phong nào đâu có phải một thằng ngốc. Hai mươi mốt chữ mà điên cuồng võ lâm đâu phải chẳng có một nguyên nhân hệ trọng? Chàng không thể xem nó là một việc tầm thường.

Tiểu Phong nhìn chữ trên đồng tiền trong «phong thơ» thần bí bằng đôi mắt chăm chú. Hai con ngươi rạng ngời của chàng không nháy trên mặt đồng tiền...

Chàng nghiêm trọng như đã khám ra những chuyện kỳ lạ trên mặt đồng tiền. Nhưng sự thật là thừa. Chàng thất vọng, chàng chưa tìm thấy một tí dấu vết chi để làm đầu dây mối nhợ cho chàng phăng lần tới.

Tiểu Phong thở ra một hơi nhẹ nhẹ, thò tay lấy một đồng tiền có chữ màu đỏ lật qua mé bên kia xem đi xem lại một hồi lâu. Bỗng nhiên chàng «ý» một tiếng. Tinh thần chàng phấn khởi ngay lên.

Tiểu Phong nhận thấy trên mé sau lưng đồng tiền ấy cũng có vạch một chữ. Nhưng chữ này lại không tô màu. Phỏng như chàng không hết sức xem xét thật kỹ thì với cặp con mắt tinh anh của chàng cũng vẫn không thể trông thấy. Chỉ vì

chữ này không khắc sâu vào đồng tiền, mà lại dùng một thứ kim nhỏ xíu thật bén nhọn châm thành nét li ti lợt lạt. Đã vậy mà thứ đồng dùng để đúc những đồng tiền này là thứ đồng xũng bóng sáng nhấp nháy nên không thể nhìn ra.

Cái chữ châm bằng kim nhọn trên mặt sau đồng tiền là chữ «Tam».

Phát hiện được cái chữ này trong sự bất ngờ, Tiểu Phong không còn bi quan như trước nữa. Chàng lật ngược bề mặt đồng tiền thứ hai lên đó là chữ «Hải». Xem lại mãi một chập lâu chàng lại cảm thấy mù mịt.

Bỗng nhiên chàng sực tỉnh, bụng bảo dạ rằng: “Chừng như một chữ trên mỗi đồng tiền là một con số thứ tự thì phải.”

Ngẫm nghĩ như vậy Tiểu Phong thử nghiệm các chữ châm bằng kim nhọn sau lưng đồng tiền là chữ «Tạc».

Thế là rõ ràng như ban ngày, Tiểu Phong muốn chắc ý hơn lấy hết năm đồng tiền có chữ màu đỏ trong «phong thơ» thần bí ra xem qua một lần. Chàng thấy bề lưng đồng tiền có chữ «Vạn» là chữ «Nhất», chữ «Thiên» là chữ «Ngũ», chữ «Dương» là chữ «Tứ», Chữ «Lý» là chữ «Nhị», chữ «Sơn» là chữ «Thất».

Chẳng còn nghi ngờ chút xíu nào nữa. Những chữ nhứt, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, sau lưng mỗi đồng tiền chính là những con số thứ tự để xếp những đồng tiền cho đúng cách trên dưới hoặc trước sau.

——— o0o ———

CHƯƠNG 5

Thình linh...

Tiếng kêu «quạt quạt» của con chim ưng hai đầu vọng lại. Con vật đã quái gở, tiếng kêu càng quái gở hơn khiến người nghe lọt vào tai không lạnh mà ớn xương sống.

Chỉ tung mình, Tiểu Phong đã sử dụng khinh công tuyệt kỹ bắn người đến gần chỗ con chim ưng quái dị hai đầu ấy.

Chợt nghe con chim ấy kêu lên một tiếng «quắc» bén nhọn như gươm, chàng không khỏi kinh tâm vỡ mặt.

Ngước mắt nhìn lên chàng chợt thấy con chim quái gở hai đầu ấy đã bật cánh bay lên ngàn mây cao thẳm. Dưới chân của nó có kẹp một người, khoảng cách xa quá, chàng không nhận dạng người ấy là ai. Không do dự, Tiểu Phong phóng mình như tên đến chỗ con chim ưng quái gở hai đầu.

Liếc mắt trông vào cục trường, Tiểu Phong kêu lên một tiếng thất kinh. Chàng thấy Bắc Yêu miệng trào máu tươi như xối té nần mê man tại đó. Tiểu Phong vội phóng người đến bên cạnh Bắc Yêu. Chàng nhận ra hơi thở Bắc Yêu thoi thóp, có lẽ bị thương khá nặng.

Mặc dù Bắc Yêu là một đại ma đầu có tiếng trong võ lâm nhưng đối với Tiểu Phong thì không có oán thù gì. Giờ đây nhìn thấy Bắc Yêu bị nạn, Tiểu Phong chợt nghĩ đến hôm gặp nàng chính chàng cũng rơi vào tình huống như nàng. Tiểu Phong thở dài một tiếng, liền thò tay vào túi lấy ngọc bình, trút ra một viên «Huyền Thiên Hoàn» nhét vào miệng Bắc Yêu.

Cho nàng dùng thuốc xong, Tiểu Phong còn xoa bóp một loạt huyết đạo trên người nàng để dẫn thuốc đi mau lẹ. Một khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Bắc Yêu mở mắt nhìn chàng.

Bắc Yêu chợt ngồi nhồm dậy:

—Người đã làm gì ta?

Tiểu Phong quay phắt người:

—Ta chỉ cứu người thôi.

Nói xong chàng bỏ đi thẳng.

Bắc Yêu nói vọng theo chàng:

—Người là giống người gì mà cay độc như vậy?

Tiểu Phong hơi chững bước nói:

—Mi làm giống gì?

Bắc Yêu bay vút qua trước mặt Tiểu Phong buông người đứng yên, miệng cất tiếng cười, lạnh lùng nói:

—Nếu ta xuống tay mà không lưu tình thì chàng đã bỏ mạng dưới mười hai ngọn phi đao của ta rồi, đừng nói cả thấy mười hai ngọn liễu điệp phi phóng tới yêu ghim hết vào áo sau của chàng mà không một mũi phi đao nào đụng xém tới da thịt của chàng.

Tiểu Phong nghe Bắc Yêu nói liền đưa mắt ngoái lại sau lưng, bỗng kinh hãi thất sắc nạt to tiếng nói:

—Bắc Yêu, mi thật hiểm ác.

Dứt lời, chàng tổng liền một chưởng nghiêng nghiêng bàn tay vào Bắc Yêu.

Chợt thấy Tiểu Phong tấn công tới một chưởng. Bàn tay ngọc của nàng vung bay phát phối như cánh bướm vờn hoa.

Tiểu Phong nhìn thấy cả kinh vì Bắc Yêu múa bàn tay thì chưởng lực của Tiểu Phong bị tiêu tan mất hết vào chỗ vô hình. Võ công của nàng thật chưa biết vượt hơn võ công của chàng đến bao nhiêu xa.

Bắc Yêu thối lui ra sau một bước, Tiểu Phong ngó nàng sửng sốt, mặt đầy kinh hãi. Bắc Yêu cười nhạt một tiếng nói:

—Nếu đúng như lời nói, ta thật lòng dạ hiểm ác thì mạng chàng có còn sống được như thế này không?

Tiểu Phong lành lặn cười, nói:

—Thừa lúc người ta không đề phòng ra tay thì đâu phải là nhơn vật có tên tuổi!

Bắc Yêu mỉm cười một cách đau khổ nói:

—Đúng lắm, ra tay sau lưng đúng thật là không phải thủ đoạn anh hùng. Nói cùng mà nghe, hai người chân chánh giao đấu ngay mặt nhau chàng cũng chưa phải là địch thủ của ta.

Tiểu Phong cười khinh một tiếng kiêu ngạo, nói:

—Đâu thử thí nghiệm xem.

Bắc Yêu cười mơn một tiếng nói:

—Cả hai cùng quyết tình ăn thua đủ nghĩa là chết sống với nhau à?

—Phải vậy chứ sao?

—Cần chi như thế?

—Ta biết chắc chàng chẳng có ác ý với ta. Chẳng phải vậy thì chàng đâu có ý cứu ta?

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Hồi nãy là hồi nãy. Giờ đây là giờ đây. Quả thật giờ đây mà nàng quyết tình giao đấu với ta thì nàng chết.

Bắc Yêu cười ngất nga ngất ngẫu, nói:

—Chỉ có như vậy chứ? Ta chết chàng vui chi? Mà chàng chết ta cũng buồn ngây ngất trong người. Chàng nghĩ vậy có đúng không chứ?

Dứt lời hai vành môi hạnh đào của Bắc Yêu nở một nụ cười mê hồn cướp vía.

Tiểu Phong trừng trừng ngó vào mặt Bắc Yêu coi bộ tức tối lắm. Quay người một cái, chàng bắn vút mình tới luôn.

Bắc Yêu gọi to tiếng:

—Chàng chạy đi làm cái gì?

—Ở đây để làm giống chi?

Bắc Yêu lạnh lùng nói:

—Chàng điên cuồng ngạo nghịch có một.

—Ta lại cần phải mềm mỏng, tử tế với mi à?

Bắc Yêu nhoẻn một nụ cười đau khổ nói lảm nhảm một mình:

—Bắc Yêu ta phải chịu nhận chàng làm một kinh địch. Tốt lắm, ta phục chàng. Nội bấy nhiêu đó kể như đầy đủ tất cả.

Tiểu Phong chạy chậm chân lại, nói:

—Chẳng qua bức mình vì mi nói nhiều quá.

—Này nhé, chàng phải trả lại mười hai ngọn phi đao trên áo cho ta đã chứ.

Bắc Yêu nói dứt nhún người một cái đã đến ngay sau lưng Tiểu Phong. Nàng đưa tay gỡ hết mười hai ngọn liễu điệp phi đao, cất trong túi da.

Nàng ngó Tiểu Phong, hỏi chàng:

—Chàng cứu ta có nghĩ đến sự báo đáp không?

—Ta không cần nghe tiếng xấu của nàng là ổn rồi.

—Thế thì chàng cần gì?

—Tất cả đều không cần.

Bắc Yêu lại cười sặc sặc, nói:

—Khổ nỗi Bắc yêu ta không thích chịu kẻ khác giúp đỡ. Cái ơn cứu mạng của chàng ta cứ áy náy mãi trong lòng. Chàng tánh khí cuồng ngạo, tâm địa cứng cỏi, vẻ mặt lạnh nhạt, lăm lăm, xem chừng như chàng đang bị điều chi cực kỳ kích động trong lòng, nếu không thì là đang mang nặng ở người một mối u sầu tựa biển.

Tiểu Phong hoảng sợ thối, mắt nhìn Bắc Yêu, miệng đáp:

—Không sai, cái điều nàng vừa nói, thật soi thấu tận ruột gan ta. Người của ta đang mang nặng một mối huyết thù chưa trả đặng.

—Chàng có thể nói cho tôi biết kẻ thù của chàng là ai không?

—Chủ giáo phái «Địa Bảo» là «Lãnh Diện Vong Hồn».

—Cái gì?

Bắc Yêu vọt miệng hỏi một câu, rồi lại hỏi tiếp:

—Kẻ thù của chàng là Lãnh Diện Vong Hồn à?

Trông thấy thần sắc kinh hãi trên nét mặt của Bắc Yêu, Tiểu Phong giật mình hoảng hốt hỏi:

—Sao đó?

Nàng nhú đôi lông mày nói:

—Chàng quyết báo thù, chỉ sợ chẳng phải là một việc dễ dàng đâu nhé.

—Tại làm sao?

Bắc yêu không trả lời câu hỏi của Tiểu Phong trái lại hỏi chàng:

—Chàng có biết đệ nhị ma là ai chưa?

—Phải Nam Tinh không?

—Đúng rồi. Đó là Nam Tinh. Nếu lấy võ công mà bàn thì tôi cùng Nam Tinh chỉ xít soát ngang nhau, bên nửa lượng bên tám cân (1 lượng là mười cân). Hay

đúng ra tôi nhỉnh hơn hẳn một chút. Vừa rồi nếu Nam Tinh mà không được con chim ưng quái gỡ hai đầu của hắn nuôi liêu mình đớp xuống cứu hắn ta thì mạng hắn đã chết trong tay tôi rồi. Mấy tháng trước đây, Nam Tinh đã gia nhập vào làm môn hạ của «Địa Bảo».

—Thật vậy à?

Tiểu Phong nghe Bắc Yêu nói không khỏi sợ hãi thẳm.

—Thật vậy, chớ tôi nói dối chàng làm chi. Nam Tinh lợi hại lắm. Ngoài võ công tuyệt luân của hắn ra, hắn còn có hai môn cực kỳ lợi hại khác nữa. Một là phi hoàn phiêu. Hai là con chim ưng vô cùng mạnh mẽ.

Tiểu Phong có ý khiếp thẳm trong bụng hỏi:

—Phi hoàn phiêu lợi hại như thế nào?

Bắc Yêu nói:

—Hai chữ «Phi Hoàn» đã nói rõ cái ấy là một miếng sắt. Cái miếng sắt ấy lớn bằng một cái chén do một thứ gang nguyên chất từ đời thượng cổ để lại kêu là «Vạn Hiên Cương Mẫu» chế tạo ra. Miếng sắt ấy lấp lóe sáng ngời. Một khi đánh ra khiến người cảm thấy kim quang rực rỡ, chói mắt nổ hoa. Nếu cùng đánh ra một lần luôn ba miếng thì chàng không tài nào phân biệt nổi ở mé nào, chỉ thấy chói lòa tối mắt, không biết phải ứng phó làm sao? Hắn lại còn tẩm lên miếng sắt ấy một lớp chất độc mê hồn. Hít phải thì đầu óc choáng váng xây xẩm mặt mày.

Câu chuyện của Bắc Yêu kể khiến Tiểu Phong càng nghe càng kinh hãi thẳm trong bụng. Chàng lại hỏi:

—Nam Tinh là đàn ông hay đàn bà?

—Con trai, tuổi rất trẻ, Lãnh Diện Vong Hồn, ngoại trừ Nam Tinh ra, lại còn một nhân vật cực kỳ lợi hại khác nữa.

—Ai?

—Người ấy thì những nhân vật trên chốn giang hồ rất ít người được biết. Nàng là «Mông Diện Thần Nữ», giữ chức Đường chủ Hắc Thiên Đường. Nàng ta mặt mũi thế nào sợ người giang hồ không một ai thấy rõ. Theo lời đồn đãi, võ công của nàng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, cực kỳ lợi hại. Nàng có dưới tay ba mươi kẻ môn hạ. Ba mươi sáu đệ tử này của nàng cũng đều có sắc đẹp diễm lệ tuyệt luân. Võ công của ba mươi sáu ả cũng hết sức cao cường. Mông Diện Thần Nữ dùng ba mươi sáu môn hạ lập thành một «Tam thập lục thiên

cương tinh trận». Dầu cho ai có võ công cao đến đâu đi nữa mà lọt vào trong trận cũng đừng hòng thoát chết, một trận pháp lợi hại vô tả.

Tiểu Phong hỏi tiếp:

—Mông Diện Thần Nữ ước chừng bao nhiêu tuổi?

—Chẳng mấy ai biết được. Chừng như lớn tuổi. Mông Diện Thần Nữ thâm dăng hết chỗ chê, ông nào mà lọt vào cặp mắt của mụ...

Nói tới đó, Bắc Yêu vụt ngưng ngang, hai gò má nàng đỏ hồng liếc Tiểu Phong một cái không nói.

Tiểu Phong đoán hiểu ý Bắc Yêu muốn nói điều chi nên bật cười bảo:

—Quả thật con người đàn bà ấy thâm dăng đến mức ấy sao?

—Chàng không tin à?

Tiểu Phong gật đầu.

Vẻ mặt Bắc Yêu liền biến sắc nói:

—Giả như chàng bị mụ ta bắt, tin hay không tin thì biết.

Tiểu Phong cảm thấy trong người ớn lạnh một cái buộc miệng nói liền:

—Mụ ta thấy ta? À, người đàn bà ấy vì cớ nào lại ở dưới cờ của «Địa Bảo» làm kẻ dưới tay của Lãnh Diện Vong Hồn?

—Cái đó thì tôi chịu, thật không được biết.

Tiểu Phong cười lạnh lùng một tiếng nói:

—Lãnh Diện Vong Hồn có rước bát tiên trên trời xuống giúp hấn đi nữa, tôi cũng quyết giao đấu với hấn một trận.

Nhìn qua Tiểu Phong Bắc Yêu nói:

—Tôi nói chuyện với chàng tưởng cũng đã nhiều lắm rồi.

—Phải! Câu chuyện cũng đã kéo dài khá lâu!

Bắc Yêu nhích môi cười duyên nói:

—Tôi và chàng có một mối duyên lành đâu kiếp trước. Chàng cứu tôi mạng sống. Tôi cung cấp cho chàng một số tài liệu quý giá. Vậy ra tôi cũng chẳng thiếu nợ chàng đó nghe!

—Nàng không cho tôi biết những chi tiết đó nữa thì nàng cũng không thiếu tôi tý nào mà bảo là nợ.

—Tôi chẳng thiếu ai một món cảm tình. Giờ đây chỉ có chàng là người duy nhất. Nhưng tôi nguyện sau này làm sao phải đền đáp!

Bỗng nhiên, Tiểu Phong sực tỉnh ngộ hỏi Bắc Yêu:

—Hồi nãy nàng nói võ công của Nam Tinh có phần kém sút nàng đó chi?

—Đúng vậy!

—Thế sao nàng bị hấn đánh trọng thương?

—Đó là vì chàng chưa thấy rõ tình hình. Tôi rủi bị thuốc mê hồn của hấn nên bị hấn đánh trúng mấy chưởng. Tuy vậy sau cùng, nếu không nhờ con chim ưng quái gở hai đầu cứu hấn cũng đã bỏ mạng dưới tay tôi!

Tiểu Phong lại hỏi tiếp:

—Vì có nào nàng giết người không gớm tay?

—Cũng giống chàng y hệt. Tôi có một quá khứ hết sức bất hạnh!

—Nàng có thể vui lòng nói cho tôi nghe được không?

Bắc Yêu ngưng một chút bèn lắc đầu. Nàng nói:

—Tôi với chàng mới gặp gỡ nhau. Sau này cũng có thể cho chàng biết đặng, giờ đây thì chưa. À phải rồi, «phong thơ» thần bí...

—Tôi bọc sẵn trong người đây! Nàng cũng có ý lấy nó?

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói:

—Không sai. Tôi đã có lời thề phải lấy cho được hai mươi mốt chữ đó. Chàng cứu mạng tôi là một việc. Tôi cần hai mươi mốt chữ đó là một việc khác. Nói chi thì nói, tôi cũng quyết phải lấy cho được mới nghe!

Dứt lời, gương mặt đẹp như hoa của nàng thoáng qua một vẻ ghê lạnh như sương khuya, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Tiểu Phong không ngờ người con gái ấy thay đổi một cách quá đổi nhanh chóng như vậy. Chàng biến sắc, thối lui ra sau một bước, thất kinh nói:

—Nàng quyết giao thủ thật tình với tôi sao?

—Tôi không cần giao đấu thật tình với chàng. Chỉ vì tôi đã trót thề một câu là phải lấy cho được hai mươi mốt chữ đó. Tôi không thể nuốt lời thề. Còn cái ơn cứu mạng của chàng Bắc Yêu này còn sống còn báo đáp!

Tiểu Phong nhìn mặt lạnh tanh đầy đau khổ của nàng, cất tiếng nói:

—Đã quyết như vậy thì nàng cứ ra tay đi!

Chàng vận dụng công lực vào hai tay, thủ thế chờ đợi.

Bắc Yêu cười lạnh lớt, nói:

—Thì đã đành rồi. Chỉ vì chàng cứu sống một mạng của tôi, lương tâm tôi bắt buộc không sao xuống tay đối phó thật tình với chàng cho đáng. Tôi thiết nghĩ hai đứa chúng ta tìm một biện pháp nào toàn vẹn để không hại đến mối cảm tình với nhau thì hay hơn!

Tiểu Phong nói:

—Chúng ta cảm tình chi với nhau đâu mà sợ tổn thương?

Bắc Yêu nghe nói, mặt biến sắc, bảo:

—Đúng rồi! Chúng ta chẳng có cảm tình chi với nhau cả. Vậy càng tốt. Nói giả tử nếu chàng thua tôi chàng tính trao cho tôi mấy đồng tiền?

—Mười bốn đồng!

—Chàng tự giữ bảy đồng, cộng chung là đủ số?

—Đúng vậy. Mười bốn với bảy là hai mươi một.

—Chàng nói phải nhớ lời đa!

—Kẻ đại trượng phu, há chịu thất tín sao?

Bắc Yêu cất tiếng cười vang, toàn thân bay bổng lên, nhắm phía Tiểu Phong xẹt tới nhanh tựa sao băng. Tay nàng tổng ra một chưởng.

Tiểu Phong vội vã phớt mình thối lui về phía sau. Chân chàng vừa dậm đứng, Bắc Yêu đã bồi thêm chưởng thứ nhì.

Lối ra tay của nàng khiến ai xem thấy cũng phải lắc đầu le lưỡi. Bị Bắc Yêu tổng liên hai chưởng quá đổi lệ làng, Tiểu Phong không tài nào đánh chưởng chống trả lại kịp.

Những cao thủ thượng thừa chỉ thất sơ một ly đã rơi vào thế hạ phong.

Tiểu Phong nạt to một tiếng, xuất thủ chống lại bóng chưởng của Bắc Yêu, chàng liều mạng phản công liền một chưởng Dương Liệt. Chưởng lực của chàng chưa đến đã nghe Bắc Yêu quát vang lên:

—Hãy coi chừng.

Bắc Yêu xoay tròn như một bông vụ, chưởng phong của Tiểu Phong tan biến vào cõi vô hình. Đang lúc ấy có tiếng xé không, nàng lắc người phiêu phiêu thoát ra khỏi đấu trường.

CHƯƠNG 6

Trong khi thân hình còn bay bổng, nàng nói:
—Tiểu Phong chàng đã thua rồi!
Liên theo đó, thân hình Bắc Yêu nhẹ như nhụy hoa phớt nhanh một vòng tới.

Tiểu Phong chột dạ trong lòng, cũng thân người lại thối lui. Chàng đưa mắt ngó xuống trước ngực mình, bất giác toàn thân ớn lạnh. Ngay trước ngực Tiểu Phong đã bị Bắc Yêu dùng năm ngón tay đâm lủng năm lỗ. Nếu Bắc Yêu muốn giết, phỏng chàng có còn giữ được mạng sống không?

Tiểu Phong không ngờ võ công của Bắc Yêu cao thâm đến mức ấy. Hạ tay giao đấu với nàng chưa quá hai chiêu mà chàng đã thua một cách mau lẹ dễ dàng.

Sự thật võ công của Tiểu Phong không đến nỗi kém xa Bắc Yêu. Chỉ vì chàng thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên không tìm được cách thi triển «Thiên Huyền Dương Công» đó thôi.

Bắc Yêu vừa cười vừa nói:

—Tiểu Phong, chàng nghe rõ chưa? Chàng thua rồi đó!

Đương kinh hãi ngẩn người Tiểu Phong tỉnh hồn ngó lên. Mắt chàng biến sắc thò tay vào túi áo. Tiểu Phong lựa lấy mười bốn đồng tiền thuộc loại chữ đỏ và chữ đen, liệng qua cho Bắc Yêu, miệng bảo:

—Giờ đây ta tạm thời đưa cho nàng. Cũng có một ngày ta lấy lại trong tay nàng.

Sau khi lấy mười bốn đồng tiền, Bắc Yêu nói:

—Được rồi! Tôi sẽ chờ chàng ngày đó.

Tiểu Phong tức giận càn hông mà không biết phải làm gì, cứ ngó lườm lườm vào mặt Bắc Yêu. Chàng chợt quay người, chạy vút đi. Được một khoảng Tiểu Phong chợt dừng gót lại cất tiếng hỏi Bắc Yêu:

—Ta còn có một việc muốn hỏi nàng.

—Cứ hỏi.

—«Địa Bảo» ở đâu vậy?

—Trong dãy núi Võ Di Sơn!

—Võ Di Sơn ở chỗ nào?

—Hướng Đông Bắc tỉnh Giang Tây.

—Từ đây đi Giang Tây độ bao xa?

—Ở tại chỗ này cứ theo hướng Nam, nếu dùng kinh công thì độ ba ngày trở lại. Giờ đây chàng đi tìm Lãnh Diện Vong Hồn chẳng?

Tiểu Phong đáp:

—Không sai. Ta định đi ngay bây giờ.

Dứt tiếng, không chờ Bắc Yêu trả lời, Tiểu Phong quay người chạy bay như điện chớp.

Nhìn theo sau lưng Tiểu Phong Bắc Yêu thấy chàng quá khôi ngô tuấn tú, vừa khảng khái, kiêu ngạo, bất giác nàng thở dài một tiếng. Sau đó, nàng cũng nhoáng mình phát người đi lướt theo.

Tiểu Phong theo bờ sông Thần Quỷ Hà về đến chỗ cũ của chàng ở trước kia, thấy thi hài của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn và của mẹ được chôn cất xong xuôi. Chàng sống sờ, không biết ai đã làm công việc đó?

Cứ suy đi nghĩ lại mãi mà chàng không sao tìm được con người ấy là ai.

Mộ phần của mẹ chàng chỉ cách mộ phần của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn không đầy ba thước, trước mộ của mẹ chàng có tấm bia viết hàng chữ: «Tần Thiện Anh chi mộ»

Nhìn vào ngôi mộ mẹ, Tiểu Phong đau lòng xót dạ, nước mắt tuôn xối như mưa. Chàng khóc òa một tiếng, kêu rống lên:

—Mẹ!

Ngã lăn mình trên nắm đất, chàng vừa ôm vừa khóc kể:

—Mẹ ơi... Con trở về đây! Con ở bên mẹ! Mẹ ạ! Con quyết vì mẹ trả cho sạch món nợ máu này... Mẹ! con quyết báo thù cho mẹ bằng cách san bằng «Địa Bảo»!

Tiểu Phong không biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng nhìn nắm mộ của mẹ, hai hàng lệ thấm lại tuôn rơi. Lắm lắm, chàng khấn vái trước mộ mẹ:

—Mẹ! Mẹ cứ yên nghỉ. Con quyết bắt cho đặng Lãnh Diện Vong Hồn đem đến trước mộ mẹ. Vì mẹ, con phan thân hấn làm muôn đoạn!

Tiểu Phong quay người chạy đến trước nắm mộ của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn, nói:

—Ân nhân! Tôi đi đây! Tôi thể trả thù cho ân nhân!

Chàng quỳ trước mộ bia của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn lạy ba lạy. Cuối cùng bần mình rời khỏi cụm rừng xanh, Tiểu Phong nhắm theo hướng «Địa Bảo» đi thẳng một mạch.

Tiểu Phong – nhân vật đã mang sẵn một sát nghiệp, vì oán cừu chứa chất đầy mình – ngày thứ nhứt xuất hiện trong chốn giang hồ, đã làm kinh khiếp võ lâm. Chính đồ đệ của Đông Hải Long Vương bỏ mạng, hơn ba mươi thủ hạ của «Địa Bảo» bị giết. Tin tức ấy đã dấy động giang hồ.

Những người chưa thấy mặt Tiểu Phong đều tự hỏi, nhân vật ấy mặt mũi làm sao, chỉ trong vòng một buổi đã đánh chết trên bốn chục nhân mạng?

Do đó chàng bị xem như một «Sát nhân ma vương».

Cùng lúc ấy «Địa Bảo» đã phái cao thủ đi tìm giết Tiểu Phong.

Ngày thứ nhì, trời sắp tối...

Tiểu Phong đến thành Nam Dương, chàng đã cảm thấy đói. Tiểu Phong tìm một tửu lầu đăng lót dạ. Dạo quanh thành chàng thấy một bảng hiệu «Thương Mân Tửu Lầu» liền bước vào.

Vừa bước vào trong, Tiểu Phong đảo mắt một vòng tìm một chiếc bàn trống. Lúc ấy, chợt một gã vận áo vàng đi lảo đảo như người quá chén. Gã sừng sỏ bước thẳng đến Tiểu Phong. Chàng định lách sang bên, gã say lại đảo người té vào chàng. Gã lè nhè ngược cặp mắt lương:

—Xin lỗi... Xin lỗi tôn giá...

Gã lại lảo đảo đi thẳng ra ngoài «Thương Mân Tửu Lầu».

Tiểu Phong nhìn theo gã, lắc đầu rồi ngồi xuống bàn. Lúc ấy lại có tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài. Thoáng chốc tiếng vó ngựa đã dừng hẳn bên ngoài tửu điểm.

Tiểu Phong ngồi xuống ghế ngẫm nghĩ một hồi. Chàng thò tay vào túi định kiểm lại số bạc đang có trong mình. Tiểu Phong giật mình, số bạc đã không còn và phong thơ thần bí cùng bảy đồng tiền cũng không cánh mà bay. Chàng ngẩn ngơ người. Chàng vội rời khỏi tửu điểm ra ngoài. Vừa đi vừa suy nghĩ, ánh sáng chợt lóe lên trong đầu, chẳng lẽ gã say rượu đã móc túi của chàng sao? Tiểu Phong nghĩ lại lúc gã té hình như đầu có chạm vào người.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, suy nghĩ mông lung mà không biết lúc ấy mười mấy cao thủ vận áo đen do Lãnh Diện Vong Hồn sai đi giết chàng đã rầm rập ở sau lưng. Tiểu Phong chân cứ bước trí cứ nghĩ.

Bọn mười mấy tên cao thủ áo đen đã bao vây. Một đứa trong bọn lấy mắt ra dấu cho đồng bọn chúng được lệnh phải giết, chẳng còn chút nghi ngờ nào cả!

Bận nghĩ ngợi vẫn vơ, Tiểu Phong quên xung quanh có người muốn giết chàng. Chàng đang đi bỗng có mười mấy đứa cản đường lại. Mặt tên nào cũng ngập tràn sát khí. Tiểu Phong gần giọng:

—Các người là người của «Địa Bảo»?

Một lão già mắt lơnh quắc mắt nói:

—Không sai!

Lão già ấy đứng sau lưng Tiểu Phong. Tiếng lão chưa dứt thì đã đẩy đến chàng một chưởng. Chưởng của lão già ấy nổi gió rào rào ập đến nhanh hơn chớp mắt.

Tiểu Phong không ngờ có người tấn công mình sau lưng lại bất ngờ. Vì mắc lo suy nghĩ về vụ mất bảy đồng tiền, chàng không đề phòng kịp lúc nghe tiếng nạt to, tiếp theo thì bạch một cái, chàng đã bị lão già áo đen ấy đánh trúng ngay lưng. Tiểu Phong hộc máu tươi, thân hình xoay lộn mấy vòng. Mặt biến sắc hai mắt mở to hung quang rọi thẳng vào mặt lão già ấy quát hỏi:

—Đánh lén sau lưng ta không thể tha chết cho mi được!

Tiểu Phong đưa bàn tay quẹt sơ dấu máu bên khóe mép, chân dần từng bước đến sát mặt lão già ấy.

Lão già mặc áo đen cười nhạt một tiếng nói:

—Các hạ đã giết hơn ba mươi môn hạ của «Địa Bảo», nhưng giờ đây nợ máu phải trả bằng máu.

Lão già mặc áo đen này nói dứt, hai mươi mấy lão già mặc áo đen cùng bọn sử dụng thân pháp hết sức lanh lẹ bao vây Tiểu Phong.

—Các người là môn hạ của «Địa Bảo»?

—Đúng lắm! Chẳng sai mảy may!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng trèo trẹo.

Máu hận thù bị sôi sục trong đầu chàng, Tiểu Phong buông tiếng cười dài như điên như cuồng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng: “Ta không ra tay giết mi về cái thuật đánh lén sau lưng, ta thể chẳng làm người.”

Bụng đã tính trước, một chuồng từ tay chàng đã đánh vào lão già mặc áo đen.

Lão già mặc áo đen ấy cười nhạt một tiếng, người hắt sàng qua, bắn vọt tới. Chỉ trong nháy mắt mười mấy tên mặt đồ đen đều bổ vào mình Tiểu Phong cùng một lượt.

Chuồng lực của chúng đánh tới, miệng chàng quát to:

—Nè, thằng già hèn hãy trả lại một chuồng đây chứ.

Tiểu Phong chẳng kể bị nội thương một chuồng đánh tới nổi gió. Một chuồng ấy do tức giận đánh ra nên sức vô cùng mạnh mẽ và mau lẹ.

«Bùng!» Lão già áo đen ấy bị bắn văng ra máu rơi tứ tung, bể đầu chết tươi.

Trong chớp nhoáng ấy mười mấy chuồng lực cùng loạt cuộn tới như sóng trào biển động. Tiểu Phong rùng mình né tránh nhắm thẳng mé trước bay mình chạy thoát. Chàng bắn mình vọt ra, máu tươi từ miệng tuôn trào như suối!

Trên hai mươi tên cao thủ áo đen quát to một tiếng, mỗi đứa tống theo Tiểu Phong một chuồng.

Tiểu Phong dừng bước đứng lại trợn mắt nói:

—Ta sẽ liều mạng với lũ này.

Chàng vung mạnh thân hình, rút thanh «Độc Long Kiếm» khỏi vỏ. Chợt thấy một chuỗi ánh sáng đen huyền nhưng chói sáng ngời, hợp với một chuỗi tiếng gió rít trong trẻo len vào chỗ nơi bọn mặc áo đen đang đứng. Lúc ấy Tiểu Phong bị dồn vào một tình thế nguy ngập lửa giận cháy bốc lên trong tâm can không sao chịu nổi. Thanh «Độc Long Kiếm» trên tay chàng biến thành một luồng ánh sáng đen huyền chém liên mười bốn nhát. Ánh kiếm lập lòe, tiếng gió kiếm rít kinh khiếp theo những tiếng rú thê thảm thét vang. Đã có ba tên áo đen nhào xuống.

«Độc Long Kiếm» là thứ khí giới thần vật của đời thượng cổ lưu truyền, đừng nói là bị kiếm trúng mà cả gió kiếm hơi chạm vào mình cũng đã táng mạng ngay.

Tiểu Phong cầm kiếm đưa ngang, nghiêng răng quát bảo:

—Bọn này không sợ chết, thì cứ việc xông vào mà chơi!

Hai con người chói ngời của chàng rực rực hung quang quyết ý lấy mạng mười mấy tên mặc áo đen đang ở trước mặt mới hả hơi tức giận.

Chàng cũng đã hiểu rõ sức lực của mình đã hao mòn, ráng nữa không nổi. Chàng đã bị lão già áo đen đâm vào ngang lưng một chưởng thêm vào đó mấy lần ra tay đối với kẻ thù, chân nguyên trong người đã khô cạn. Nếu không điều trị chỗ nội thương trầm trọng ấy cho kịp thời thì sợ e khó...

Tiểu Phong còn đang suy nghĩ, tên mặc quần áo đen đứng trước mặt chàng đã lớn tiếng nạt bảo om sòm:

—Hôm nay mi không chết thì bọn ta đây chẳng sống. Nè tiểu tử! nạp mạng mau!

Hàng loạt chưởng lực ào ào tràn tới thế dữ đường đổ núi sang non.

Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng: “Núi xanh còn đó thì lửa đỏ còn. Ta sẽ lấy máu rửa thù «Địa Bảo». Ta lại sẽ đến đây trả mối hận đánh lén ta hôm nay vẫn chưa trễ.”

Với ý nghĩ ấy chàng đâm liền tới hai nhát «Độc Long Kiếm» đẩy mười mấy cao thủ áo đen lui xa ra. Sau đó chàng tung mình chạy thẳng.

Tiểu Phong biết mình bị nội thương trầm trọng cần phải gấp rút điều trị. Nếu còn kéo dài thời gian thì dầu cho không táng mạng dưới độc thủ của bọn người quần áo đen này đi nữa thì cũng không tránh khỏi bị tàn tật suốt đời, thành kẻ phế nhân. Tuy thương thế quá đổi nặng nề, nhưng cái bản người bay vút tới của chàng vẫn lẹ như một ngôi sao xẹt.

Mười mấy tên mặc quần áo đen tại trận không ngờ Tiểu Phong bỗng nhiên thoát thân bỏ chạy liền quát to lên một tiếng, rượt theo sau lưng chàng.

Thình lình, một giọng nói lạnh lùng nạt to như sấm nổ:

—Bọn này quả chẳng biết xấu hổ là chi hết kia mà!

Mười mấy tên mặc quần áo đen của «Địa Bảo» đang lúc rượt Tiểu Phong thoát nghe một tiếng cười sang sảng, chúng chưa kịp ngó lại thì một luồng chưởng lực oai dũng bỗng nhiên dội ngay vào bọn hăn, chặn đứng bọn chúng lại. Mười mấy tên áo đen sững sờ, trước mặt chúng là một thiếu nữ độ mười mấy tuổi. Nàng bận áo xanh trông rất nhu mì. Mười mấy tên cất giọng lạnh lùng hỏi:

—Cô nương là người nào?

—Bọn mi hỏi ta là người nào à?

Liền lúc ấy lão già mặc áo đen biến sắc, sát khí bao trùm. Hăn chậm chậm sấn tới trước thiếu nữ ấy.

Tiểu Phong tung mình bắn vọt ra ngoài, bỗng chàng dừng gót đứng lại. Chỉ vì trong đám đông người qua lại chàng chợt nhìn được một người! Người ấy chính là anh chàng suýt tông vào bụng chàng lúc hấn ngã xiêu té từ cầu thang quán cơm Thượng môn tửu lầu! Hai con người sáng ngời hung quang của chàng đóng đinh vào chàng say ấy.

Anh chàng say có cặp mắt lơ dờ ấy, dường như đã phát giác, sợ hãi liếc nhìn Tiểu Phong một cái quay người vọt chạy.

Tiểu Phong nạt vang một tiếng bảo:

—Đứng lại...

Chàng bắn vọt người tới rượt theo bén gót anh chàng say ấy.

Mặc dầu bị trọng thương, cái bắn người của Tiểu Phong lệ tợ điện chớp. Anh chàng ấy lui lại một bước, lỗ cặp mắt kinh khủng nạt hỏi:

—Mi làm cái gì?

Gương mặt Tiểu Phong bao dầy một màu sắc khí. Chàng lạnh lùng nói:

—Làm cái gì hả? Mi chớ khá bịp bợm! Nếu thật tình mi không trả món ấy lại cho ta nhứt định sẽ giết mi dưới lưới kiếm này!

Tiểu Phong vung thanh «Độc Long Kiếm» sắp sửa ra tay.

Mặt chàng say ấy biến sắc kinh hãi. Hấn lồm bẫm:

—Mi nói cái gì cái món gì?

Tiểu Phong giận nạt to:

—Mi thật không trả món ấy lại cho ta ngay à?

—Ta... ta nào có rõ cái món ấy là chi đâu?

Tiểu Phong nghiêng rằng trèo treo múa thanh «Độc Long Kiếm» chói lòa ánh sáng đen huyền đâm thẳng vào ngực hấn. Tiểu Phong trông thấy tình cảnh ấy, biết rõ chàng say nầy mù tịt võ công, chẳng hiểu né tránh, đỡ gạt chi cả. Cái chết thê thảm đến trước mắt mà vẫn đứng yên không khác bị trời trồng. Liền khi ấy Tiểu Phong vội thu kiếm trở về. Chàng nạt một tiếng lạnh lùng, nói:

—Mi thật không lấy sao?

—Không có!

Tiểu Phong buông kiếm xuống hăm hừ nói:

—Này! Mi hãy trả lại ta. Bằng không ta đánh mi chớ có trách!

Chàng say ấy liền miệng đáp một tiếng:

—Đúng.

Hắn quay người chạy như tên bắn. Sau cùng hắn mất dạng trong biển người.

Tiểu Phong quét hai luồng nhãn quang về phía đã diễn cuộc lưu huyết.

Mười mấy tên mặc quần áo đen của «Địa Bảo» đang bao vây bốn phía thiếu nữ mặc áo xanh.

Tiểu Phong nghiêng rằng, tự bảo thầm trong bụng: “Thủ đoạn của lũ này thật là ác độc, ta cần phải đối xử với lũ này ác độc gấp mười lần.”

Đương khi Tiểu Phong còn nghĩ ngợi, một người cất tiếng nói lạnh lùng:

—Nhỏ kia! Mi bị anh chàng say ấy qua mặt cái vù rồi đó bậu ơi!

Tiểu Phong nghe nói đầu óc rối beng, choáng váng, ngó theo chàng ngược mắt kiếm tìm. Thoạt nhìn thấy trong đám người ồn ào như buổi chợ mai ấy có một cụ già đầu bạc trắng phau. Lão già ấy đang ngó chàng lắc mình một cái. Tiểu Phong chạy tới trước mặt cụ già:

—Cụ muốn nói gì?

Cụ già phất nhẹ cây phất trần trên tay, nói:

—Cậu bị lừa gạt!

Tiểu Phong lỗ cặp mắt kinh hãi, cất to tiếng hỏi:

—Thằng say ấy là ai?

Cặp mắt chàng rực rực hung quang ngó thẳng vào cụ già râu bạc ấy không nháy. Chàng làm như thể tìm ra một cái chi đó trên vế mặt cụ già.

Bỗng nhiên, gương mặt tươi tỉnh của cụ già đầu bạc ấy thoáng qua một vẻ giận dữ. Cụ già ấy nói:

—Ta không nói, ngươi làm đặng gì được ta?

Tiểu Phong gằn giọng:

—Tôi không cho ông yên dưới thanh «Độc Long Kiếm» này đâu!

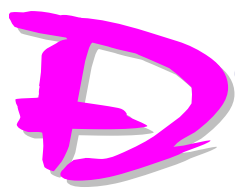
Lão cười nhạt:

—Đâu thử xem, «Độc Long Kiếm» lợi hại như thế nào?

Tiểu Phong hét lên một tiếng lớn:

—Hãy coi đây.

CHƯƠNG 7

ương khi Tiểu Phong la lớn lên đó thì cụ già đầu tóc bạc phơ ấy cũng vừa bắn hai ngón tay vào thân kiếm bèn rút về. Cụ già ấy lạnh lùng hỏi:

—Cái gì mà không đặng?

Mặc dầu Tiểu Phong khiếp sợ võ công của cụ già đầu tóc bạc phơ nhưng tánh khí của chàng vốn kiêu ngạo nên không chịu để đối phương uy hiếp. Chàng nói sang sảng một câu, găng mạnh từng tiếng:

—Ông mà bắn gãy thanh «Độc Long Kiếm» của tôi thì tôi cũng không để cho ông sống!

—Người có thể giết gì ta đặng?

—Song chưởng của tôi!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy cười ha hả, nói:

—Ta hỏi có phải mi giết chết tám tên môn hạ của Đông Hải Long Vương không?

—Đúng!

—Cả Ngũ Chiêu Truy Hồn nữa cũng bị mi giết chết?

—Trật! Tôi chỉ trả lại cho hắn một quả thôi!

—Hai mươi mấy người của «Địa Bảo» lại cũng bị mi đánh chết?

—Không sai!

—Mi hạ sát toàn những kẻ có oai lực cả. Mi không sợ...

Tiểu Phong cất giọng cười ngạo nghễ nói tiếp:

—Đã là bậc nam tử, trượng phu trên đời một mình làm, một mình chịu, sợ cái gì?

Cụ già gằn giọng:

—Người là kẻ ngông cuồng, hiếu sát, chẳng biết trời cao đất rộng là gì?

Nghe những lời nhục mạ của cụ già, lửa hận bốc lên trong lòng Tiểu Phong. Chàng cố dằn cơn nóng giận hỏi:

—Lão cho tôi hỏi tên say ấy là ai?

—Ta không muốn nói với người!

Chàng neho đôi mày lưỡi kiếm:

—Ông biết mà không nói, tôi không nhin ông nữa.

Cụ già cười nhạt nói:

—Cóc ngồi đáy giếng coi trời bằng vung. Võ công của người thế nào mà dám nói với ta những lời như thế?

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt vì chàng nhận thấy vì thái độ kiêu căng khinh miệt của lão già. Chàng hét to một tiếng lòng đã quyết liều mạng một phen, «ào» một chưởng từ tay chàng tổng luôn tới.

Đâu phải là Tiểu Phong chẳng biết võ công của mình chưa địch nổi cụ già đầu bạc phơ ấy! Có điều là chàng không chịu để bị kẻ khác coi rẻ mình.

Chưởng lực của chàng vừa đánh ra, bỗng thấy trước mắt bóng người thấp nhoáng tứ giăng. «Bốp bốp» liên hai tiếng, mặt chàng nóng rần như lửa đốt. Máu tươi từ trong miệng tuôn trào như mưa. Toàn thân chàng lão đảo bị đẩy lui hai ba bước.

Cụ già đầu bạc phơ ấy cười lạnh lùng nói:

—Hai cái tát tay nẩy lửa ấy là để thay mặt sư phụ mi Huyền Thiên Tôn Giả răn dạy mi đó! Cảnh cáo cho mi biết là từ nay về sau chớ khá điên, dám coi thiên hạ không ai bằng mình.

Tiểu Phong nghe nói sợ bay hồn mất vía.

Cụ già đầu bạc phơ ấy cất tiếng cười ra rả, bảo:

—Thanh kiếm ta trả lại mi nè!

Cụ già liệng thanh «Độc Long Kiếm» trả cho Tiểu Phong quay đi nhanh như gió.

Tiểu Phong đưa tay bắt lấy thanh kiếm, ngẩn người một cái, cũng quay người bắn vọt tới lạ như sao, miệng kêu to:

—Khoan! Ông còn chưa được đi!

Cụ già đầu bạc phơ ấy quay mình lại lạnh lùng hỏi:

—Rõ mi còn cần nếm thêm vài cái tát nẩy lửa nữa sao chớ?

Tiểu Phong nói:

—Vừa rồi người mà ông nói đó là ai?

Cụ già tóc bạc phơ ấy nhường to đôi mắt sáng quắc như sao, trầm giọng xuống nói:

—Ta bảo mi rõ là ta đã nói không nói, mi hiểu chớ?

Dứt tiếng cụ già ấy lại quay người đi nhanh.

Tiểu Phong cười lạnh lùng nói:

—Vì ông không bằng lòng nói cho tôi nghe đi nữa thì tôi cũng biết tìm kiếm khắp thành Nam Xương, bắt chàng say đã ăn cắp của tôi như thường!

Nói xong chàng đi trở vào chỗ cũ, ngược mắt nhìn khắp nơi. Mắt chàng lộ đầy sát khí khi thấy thiếu nữ mặc áo xanh nọ miệng ọc máu, thương tích hết sức trầm trọng. Nàng còn gắng gượng đấu với mấy tên mặc quần áo đen. Chàng nghiêng răng trèo tẻo, quát to một tiếng, nói:

—Ta quyết lấy răng chọi răng tàn sát tận tuyệt những tên chó săn của «Địa Bảo».

Tiếng quát vang như sấm dậy, Tiểu Phong nhảy bổ vào cuộc đấu. Thanh «Độc Long Kiếm» trên tay chàng chém liền ba nhát. Tiểu Phong bắn người nhảy vào cũng đúng lúc thiếu nữ áo xanh miệng bắn xổ ra một đường tên máu tươi như mưa rơi khắp đất. Tăm thân mảnh mai kiều diễm của nàng ngã nằm trên mặt đất.

Vài tiếng thê thảm rú lên. Vài tên mặc áo đen bị lưỡi «Độc Long Kiếm» chém té nhào xuống chết trong biển máu của đồng bọn.

Bàn tay mặt của Tiểu Phong lẹ như chớp đưa xuống kéo thiếu nữ áo xanh đứng lên.

Thanh «Độc Long Kiếm» bên tay trái của chàng lại vung tới. Chàng quát:

—Ta cho lũ này phải đổ máu đặng trả nợ máu!

Trong chín tên «Địa Bảo» còn sót sáu tên, lại thêm ba tên nữa đứt đầu dưới lưỡi «Độc Long Kiếm» của chàng. Ba tên này như chuột trước cặp mắt mèo, co đầu rút cổ lăm lét cùng thối lui liền mấy bước, tính kế tìm đường tẩu thoát.

Cặp mắt sáng ngời của Tiểu Phong bắn tỏa ra những tia lửa giết người rùng rợn. Chàng nạt to tiếng bảo:

—Còn đứa nào không sợ chết thì cứ nhào vô nếm thử lưỡi «Độc Long Kiếm» của ta!

Năm tên mặc quần áo đen này, mình mẩy run rẩy như thằn lằn đứt đuôi, cứ thối lui mãi ra sau, không dám hò hé một hơi thở.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng nghiêm giọng, nói:

—Được rồi! Lũ bây đã sợ quá thì giờ đây ta tạm tha cho lũ bây mau chạy về báo trước với Lãnh Diện Vong Hồn là nội trong ba ngày trở lại đây. Ta sẽ đến lấy huyết cừu.

Nói xong, chàng ôm thiếu nữ áo xanh vào hông, dùng tuyệt kỹ khinh công bay vút thân hình như một làn mây mỏng giữa nền trời xanh biếc mênh mông.

Tiểu Phong ôm thiếu nữ áo xanh vào giữa một rừng đào, bèn nhẹ nhàng đặt tấm thân mềm mại nõn nà của nàng trên mặt đất.

Đời Tiểu Phong sớm mang ơn Tinh Nhân Nhiếp Hồn là người thứ nhứt đã cứu sống tánh mạng của chàng, còn hôm nay thiếu nữ áo xanh bị trọng thương vì ra tay cứu nguy cho chàng, lẽ tất nhiên là chàng có bốn phận sẵn sóc đến nàng.

Tiểu Phong nhìn vào mặt thiếu nữ áo xanh, thấy chiếc miệng anh đào của nàng còn ứa máu tươi, hai gò má xanh mét, đôi mắt bồ câu nhắm híp.

Chàng lặng lẽ thở ra một tiếng, thò tay vào lọ ngọc vên vên có hai viên «Thiên Huyền Hoàn» trút lấy một viên bỏ vào miệng thiếu nữ áo xanh. Liền kể đó, chàng xoa bóp mấy yếu huyết trong châu thân của nàng.

Đêm! Màn đêm lặng lẽ, êm êm...

Những trận gió rì rào, chốc chốc làm tung bay những sợi tóc đẹp óng ả của thiếu nữ áo xanh. Mái tóc buông xõa phát tán loạn lên gương mặt đẹp của nàng.

Sau một thời gian, thiếu nữ áo xanh lần hồi tỉnh lại. Nàng vươn mình ngồi dậy, bàn tay mặt nhẹ nhàng đưa lên vuốt mái tóc bị gió thổi phát phơ.

Lúc thiếu nữ áo xanh đưa bàn tay vuốt nhẹ mớ tóc, Tiểu Phong chợt thấy hai chiếc hoa tai đeo hai bên lỗ tai của nàng. Đôi hoa tai này chạm trở một cách phi thường. Giữa mỗi chiếc hoa tai bằng hồng ngọc ấy có chạm hình một thiếu nữ. Vạt áo xanh của thiếu nữ trong đôi hoa tai bay phát phơ nhẹ nhàng. Công trình chạm trở tinh xảo cực kỳ đáng gọi là xuất thần nhập hóa đoạt cả công trình của tạo hóa. Tuy trong đêm tối mà hai chiếc hoa tai bằng hồng ngọc chói tỏa sáng ngời nên thiếu nữ mặc áo xanh trông hết sức rõ ràng linh động?

Thình lình thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói:

—Anh cứu tôi đấy à?

Tiểu Phong ngược đầu ngó lên. Hai mắt chàng nhìn vào mắt nàng. Chàng thấy hai bên khóe miệng của nàng ướm nở nụ cười hàm tiếu hết sức chân thành tự nhiên.

Hai con người xanh biếc của nàng man mác ánh sáng dịu dàng, thần sắc tươi tỉnh trên gương mặt hồn nhiên khiến Tiểu Phong động tình.

Màu xanh biếc của hai con người bắn ra bản tính thuần lương thanh khiết làm cho Tiểu Phong cảm giác nàng chẳng có một giọt máu tanh hôi nào và trong trắng tuyệt vời đáng yêu biết mấy.

Thiếu nữ ấy mỉm môi cười nói:

—Anh nhìn tôi lâu thế để làm gì? Tôi hỏi anh cứu tôi phải không?

Tiểu Phong lặng lẽ bàng hoàng:

—À! Tôi... Cô định hỏi gì tôi?

Nàng cười một cách hồn nhiên, nhỏ nhẹ nói:

—Người ta đã hỏi anh rõ ràng mà anh chẳng nghe chi cả. Tôi hỏi có phải anh cứu tôi không?

—Đúng! Cô cứu tôi. Làm sao tôi không cứu cô? Tôi rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của cô!

—Có vậy à! Ờ này, anh tên gọi là chi?

Nàng ngó vào mặt Tiểu Phong. Trong hai con người thuần lương thanh khiết của thiếu nữ áo xanh ấy chứa đựng muôn hy vọng và khẩn cầu.

Nhìn vào cặp mắt thuần khiết của nàng, Tiểu Phong không nỡ dối trá nên trả lời ngay thật:

—Tên tôi là Tiểu Phong.

Nàng cười. Đường thể lời nói của Tiểu Phong đem vào lòng nàng một niềm vui thỏa thích, yêu mến. Nàng nói:

—Làm như tôi có nhớ cái tên đó. Còn tôi là Bạch Cơ!

—Bạch Cơ?

Nàng ngó xuống mỉm cười, gật đầu. Bỗng nhiên, nàng lại hỏi:

—Anh bao nhiêu tuổi?

—Mười bảy.

—Tôi mười sáu. Tôi kêu anh bằng tiểu ca ca nhé?

Vành môi anh đào mấp máy, vẻ mặt tươi cười trong trắng. Tiểu Phong bèn nảy sinh một dự vọng là chiếm quả tim cô gái ấy. Chàng nhìn nàng nói:

—Nếu thế thì cô hãy kêu tôi là anh Phong hay Tiểu ca ca.

Nàng cười một vẻ ngọt ngào hết sức đáng yêu, rồi cất tiếng gọi khẽ:

—Anh Phong.

Chàng đáp lại một tiếng nho nhỏ:

—Vâng.

Quả tim Tiểu Phong rung động trước lượn sóng tình mới bắt đầu sôi nổi của một thanh niên vừa lớn lên trong cảnh lẻ loi, mất hết những tình thương thâm thúy đậm đà nhất ở một con người.

Tiếng gọi «anh Phong» từ vành môi đỏ thắm của Bạch Cơ thốt ra rất êm tai và mê hồn người được nghe!

Nàng hỏi Tiểu Phong:

—Anh! Em có dễ xem không anh?

Tiểu Phong bị câu hỏi của Bạch Cơ làm chàng ngẩn người. Cái đẹp của Bạch Cơ khắp trong thiên hạ không có giai nhân nào bằng. Đem so sánh với Bắc Yêu thì có những nét trội hẳn không một điểm nào kém sút. Có điều, đẹp gần như nhau. Một chàng trong trắng thùy mị. Còn một người đẹp lẳng lơ sắc sảo.

Tiểu Phong gật đầu đáp:

—Em đẹp lắm!

Nàng nhè nhẹ cúi đầu ngó xuống nhoẻn cười. Bỗng nhiên nàng hỏi:

—So với Bắc Yêu thì thế nào?

Tiểu Phong hoảng kinh thắm. Chàng ngó Bạch Cơ với ánh mắt hoảng sợ.

Bạch Cơ nhìn thấy chàng ngó mình trân trối tái xanh. Màu sắc trong đôi con ngươi nàng hiện lên một thần sắc lo sợ. Nàng hỏi với giọng hỏi run run:

—Anh Phong! Em nói sai rồi sao?

Tiểu Phong hỏi:

—Làm sao em lại quen biết Bắc Yêu?

Cặp con ngươi của chàng gắn thẳng vào mặt Bạch Cơ, như đang cố tìm cho ra cái gì rắc rối trong câu ấy.

Nàng hơi lo lắng đáp:

—Anh Phong! Thật tình em không quen biết Bắc Yêu đâu.

—Thế sao em lại gọi đến hai tiếng Bắc Yêu một cách bất ngờ? Em không quen biết nàng ta, mà em lại biết nàng ta đẹp?

—Em có thấy mặt Bắc Yêu.

Tiểu Phong đứng phắt dậy, hỏi to tiếng:

—Thấy ở đâu?

Giác quan thứ sáu của Tiểu Phong dường thể đánh thức chàng hồi tỉnh, cho chàng biết cô gái này cũng không phải là thiếu nữ chân chánh, trong sạch dường thể cảnh giác chàng cái vẻ đẹp thuần khiết ấy để đánh lừa mình lầm lạc về hạng gái hư hèn.

Bạch Cơ nghe tiếng nạt to của Tiểu Phong thì mặt đầy vẻ kinh khủng, miệng lập bập nói:

—Em... em gặp ngoài hang «Quỷ Cốc». Há không phải anh tử thí với nàng ta tại đó sao? Nàng ta không xưng danh hiệu nàng là Bắc Yêu sao?

Nàng thút thít, hai con ngươi xanh biếc bỗng nhiên tràn đầy ngấn lệ.

Tiểu Phong trông thấy không nỡ, bèn dịu giọng hỏi:

—Lúc đó, em có mặt tại nơi ấy à?

Bạch Cơ gật đầu. Cặp mắt ướt đầm lệ nóng, nàng ngó chừng Tiểu Phong.

Tiểu Phong chậm rãi thở ra một hơi nói:

—Anh nghĩ lầm em.

—Anh nghĩ em giống như nàng ta?

Bạch Cơ nhìn Tiểu Phong một cái. Thành linh hai bàn tay bụm kín lên mặt. Nàng khóc rống ồ ồ. Nghe nàng khóc đột ngột như vậy Tiểu Phong chẳng hiểu chi là chi ráo.

Chàng sợ hãi, cất tiếng êm ái hỏi:

—Em, tại sao em khóc?

Nàng nghẹn ngào nói:

—Anh không xem rõ được em... hu hu... bảo em cũng một thứ gái đốn mạt như hạng Bắc Yêu... Em không dám ngó anh... Em trốn... Em trốn...

Tiểu Phong vội chụp lấy tay của Bạch Cơ. Chàng có cảm giác bàn tay Bạch Cơ quá mềm mại và dễ vỡ. Tiểu Phong ngập ngừng:

—Đừng trốn anh. Anh yêu em.

Tấm thân kiều diễm, trong trắng của nàng, nhè nhẹ ngã vào lòng Tiểu Phong. Đôi mắt xanh biếc còn ngấn lệ ngược nhìn vào mắt chàng.

—Bạch Cơ cũng yêu anh.

Tiếng của nàng trong veo, tiếng nàng thánh thiện khiến trái tim của Tiểu Phong đập rộn trong lồng ngực.

—Bạch Cơ yêu anh... Anh có yêu Bạch Cơ không?

Giọng nói của nàng như xa xôi huyền ảo. Từ đôi môi hạnh đào phát ra là giọng nói mơ màng dưới cung ma, dẫn dắt lòng người đi lầm vào tội lỗi. Tiểu Phong hết còn chống trả nổi. Chàng vùng người một cái nhảy bổ tới.

Nàng sợ hãi kêu lên:

—Kìa... Anh Phong...

Tiếng kêu kinh hoàng của nàng chỉ là một ánh mờ giữa màn đêm lạng lẽ. Tiểu Phong như điên cuồng, nói đứt nối trong hơi thở hỗn hển:

—Em Bạch... Em Bạch yêu mến... Anh yêu em tha thiết quá rồi. Em Bạch! Anh...

Cảm tình bộc phát quá đổi bất ngờ không tài phép chi kìm chế nổi. Hai cườm tay trắng tợn ngọc bạch hết sức đẩy nhẹ lồng ngực của Tiểu Phong nói ra. Trong mưa gió Vu Sơn sắp đưa hồn người vào mộng, Bạch Cơ hỗn hển trong hơi thở, miệng nói mãi:

—Anh Phong... đừng... không được làm như vậy... Anh Phong...

Những đóa hoa anh đào đẹp xinh dẹt thành cho cả hai người một tương lai rất xinh đẹp.

Ngọn lửa nóng trong người Tiểu Phong dường như bị ngọn gió bắc lạnh lùng lạnh buốt của ban đêm lần lần thổi tắt...

Cả hai bừng tỉnh cơn say.

Hai khóe mắt của Bạch Cơ bỗng nhiên rơi dài hai dòng lệ. Tại sao? Sung sướng chăng? Đau khổ chăng? Hay còn có ẩn tình nào khác? Điều ấy sợ chính Bạch CƠ tự mình cũng không trả lời được.

Tiểu Phong hỏi rả bên tai nàng:

—Em Bạch! Em yêu anh không?

—Yêu!

—Em xa rời anh không?

—Không!

Tiểu Phong nói:

—Anh cũng không muốn rời xa em.

Tiểu Phong giật mình vì có tiếng động lạ. Một bóng người thoáng qua rồi mất hút. Một bóng người nữa. Hình như chiếc bóng ấy muốn giỡn với chàng.

Tiểu Phong liền bốc mình theo rượt theo chiếc bóng. Khi bóng chàng vừa khuất Bạch Cơ đã lướt người đi nhanh như ánh sao xẹt.

Tiểu Phong lướt theo bóng người nọ, nhưng nó đã mất hút.

Chàng ngẩn ngơ nhìn quanh, vừa tính quay trở lại chỗ Bạch Cơ thì một giọng nói vi vu theo cách truyền âm:

—Rồ dại... Đa tình thì gây nghiệp chướng!

Tiểu Phong quay phắt lại. Chàng thấy chiếc bóng ở xa, Tiểu Phong lắc mình, phiêu phiêu trên không xẹt xuống nơi chiếc bóng. Nhưng nó lại biến mất như bóng ma.

Tiểu Phong quát lớn:

—Người là ai?

——— o0o ———

CHƯƠNG 8

Tiếng quát hỏi của Tiểu Phong vang rền khắp rừng. Ngoài tiếng gió thổi hắc hiu, chẳng nghe một tiếng của người nào trả lời.

Chàng không khỏi giựt mình sửng sốt. Mặt biến sắc bụng bảo dạ rằng: “Người ấy là ai, mà trêu ghẹo mình thế kia? Giọng nói nghe rất giống cụ già đầu bạc tay cầm cây phất trần lúc chiều đã gặp quá!”

Nhớ tới đó, chàng lại nói to tiếng hơn:

—Lén lén, lút lút, phải chăng không dám thấy mặt người?

Tiếng nói của chàng chìm ngấm trong bóng đêm vắng lạnh của năm canh. Tiểu Phong tức giận càn hông, đành phải quay về chỗ cũ. Chàng tìm kiếm nàng chẳng thấy Bạch Cơ ở đâu, ngọn lửa oán hờn vụt cháy lên trong đầu!

Chàng bảo thầm: “Sao nàng lại bỏ đi thành linh? Sao không chờ ta trở về?”

Chàng nhớ đến gương mặt của nàng. Nhờ đó chàng tự an ủi lấy mình. Bạch Cơ hẳn có một nguyên nhân nên không thể từ giã rồi mới ra đi đặng chăng?

Tiểu Phong nghĩ đến hạnh phúc, nở một nụ cười tươi vui.

Thình lình chàng lại nhớ đến người say rượu đã ăn cắp các đồng tiền có bảy chữ bí ẩn của mình. Chàng nói lẩm bẩm trong miệng:

—Làm sao thì làm, ta cũng quyết lấy cho được.

Chàng nghĩ đến gã say rồi nghĩ tới Bắc Yêu. Hai người phải hợp lại mới có thể tìm được bí mật của hai mươi mốt đồng tiền thần bí, còn chàng thì ngược lại, mặc dù không giữ một đồng tiền nào nhưng lại thuộc nằm lòng những chữ ghi trên các đồng tiền.

Chàng suy nghĩ khi nào lấy được các đồng tiền của cả Bắc Yêu mới tìm đến gã say rượu. Chàng nghĩ tới «Địa Bảo», tới cái chết của mẫu thân và người ân, máu huyết thù lại sôi lên sùng sục.

Tiểu Phong nhắm hướng «Địa Bảo» bằng mình đi.

Bóng đêm lùi dần để bình minh lộ dạng, Tiểu Phong dừng bước ngoài thành «Địa Bảo».

«Địa Bảo» do Thông Thiên đạo nhân xây dựng nên. Khi người qua đời, Lãnh Diện Vong Hồn lên nắm quyền Chưởng môn. Lãnh Diện Vong Hồn cho môn hạ xây bảy tường thành bao quanh, nên muốn đến Tổng đàn phải đi qua bảy cửa ải.

Bảy cửa ải ấy được xếp theo Nhật, Nguyệt, Kim Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Muốn vào tổng đàn phải đi qua những cửa ải đã trấn giữ bởi những cao thủ, qua ải không phải là điều dễ dàng.

Báo thù «Địa Bảo» là việc tâm huyết của Tiểu Phong nên chàng nào coi ải quan ra gì. Ý nghĩ báo thù nung nấu, Tiểu Phong rút «Độc Long Kiếm» bằng mình vào địa phận «Địa Bảo», sau khi chàng chỉ cười nhạt một tiếng rợn người.

Chàng như một ánh sao băng, mặt đờng đàng sát khí. Chợt có một tiếng thét lạnh lóe vang lên:

—Tiểu tử, mi tìm chết à?

Tiếng nói ấy khiến chàng giật mình dừng bước, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Tiểu Phong liếc mắt nhìn quanh. Chàng cảm thấy ớn lạnh vì cả một vùng rộng lớn mà không thấy bóng người.

Tiểu Phong cười khanh khách, gằn giọng nói:

—Tiểu Phong này đã quyết tâm san bằng «Địa Bảo», cái chết đã để ra ngoài, không phải bận tâm đến.

Tiếng nói vừa dứt, chàng đã vút mình bay thẳng qua vòng thành thứ hai. Chàng lạnh lùng lớn tiếng quát:

—Người của «Địa Bảo» hãy nghe cho kỹ, Tiểu Phong hôm nay sẽ san bằng «Địa Bảo» thành bình địa.

Chẳng có tiếng trả lời chàng. Hào khí bốc lên ngùn ngụt, Tiểu Phong lại bằng mình lướt tới. Một mình một kiếm chàng đi vào chốn tử thần mà không hay.

Bằng qua hai cửa ải nữa, trước mặt chàng là hai mươi lão già đã đón sẵn. Ánh mắt của họ lóe ra những luồng hung quang chiếu thẳng vào chàng đón đợi. Tiểu Phong đứng sững lại, máu hận thù sôi lên trong huyết quản của chàng.

Tiểu Phong đảo mắt về phía sau. Mọi cửa ải sau lưng chàng đã bị bít chặt bởi những cao thủ «Địa Bảo».

Từ hai mươi lão già có bốn lão bước ra, theo sau là mấy chục cao thủ nữa. Người nào người nấy đều cầm sẵn vũ khí hờm trên tay.

Tiểu Phong nghiêng răng trèo treo, từ đôi mắt của chàng bắn ra hai luồng sát khí rừng rực. Tiểu Phong chĩa mũi kiếm về phía trước:

—Các người mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không nương tay.

Giọng nói của chàng đầy vẻ khùng bố.

Lão già cầm kiếm nghe cũng phải ớn lạnh xương sống. Tuy vậy lão vẫn lấy hết can đảm nói chậm rãi:

—Người đã vào «Địa Bảo» là vào đến đất chết rồi!

Lão vừa nói đến đây chỉ thấy thân hình Tiểu Phong nhấp nhóang không biết chàng sử dụng thân pháp gì mà đã tiến sát đến bốn người. Tiếp theo đấy lão cảm nhận một luồng kinh lực âm nhu có hơi nóng ập đến.

Máu hận đã sục sôi, Tiểu Phong đã vận tất cả «Thiên Huyền Dương Công» đẩy ra một chưởng về phía bốn lão già. Đồng thời ngay lúc ấy chàng như con giao long hùng hổ từ trên lao thẳng vào đám môn hạ «Địa Bảo».

Bốn lão già kỳ dị ấy vừa trông thấy không kịp đối phó. Hai lão già đi trước bị chưởng lực của Tiểu Phong, chỉ kêu rú lên một tiếng thảm thê, ngã nhào chết tốt.

Tiểu Phong bắn người vào giữa đám đông như một con thú dữ.

Bốn mươi cao thủ của «Địa Bảo» bị giết chết thêm mười đứa nữa!

Liền khi ấy...

Một tiếng quát rền trời nổi lên, Tiểu Phong giống như hồn ma bóng quế, bay qua khỏi cửa ải «Kim Quan» vào đến cửa ải «Thổ Quan».

Một tiếng riu rít bén nhọn từ bên trong ải, ở mé Tổng đàn của «Địa Bảo» ngân vút lên.

Tiếng cười xáo động như sóng vỗ gành khắp khỏi cả bốn phương tám hướng.

Trong cửa ải «Thổ Quan» tuôn ra một đợt trên hai trăm tên mặc áo đen.

Tiểu Phong mặt biến sắc.

Sau tiếng riu rít từ bốn cửa ải Nhựt, Nguyệt, Hỏa, Thủy, có đến ba bốn trăm cao thủ, khác nào một bầy trâu cổ, rần rộ kéo đến cửa ải «Thổ Quan».

Lúc ấy ở bên ngoài cửa ải «Thổ Quan» đã có mặt hơn trăm cao thủ bao vây chặt chẽ thành một tấm thành trì bằng thịt, nhốt cứng Tiểu Phong vào trong.

Rảo mắt xem qua một vòng Tiểu Phong buông ra một chuỗi cười ngạo nghễ. Chàng nói to bằng một giọng rang rang hết sức oai nghiêm:

—Bọn bây ỷ vào số đông người như kiến, tưởng chừng giết chết được Tiểu Phong ta sao?

Mặt hầm hầm sát khí Tiểu Phong nhắm thẳng mé cửa ải «Thổ Quan» đi sấn tới.

Phóng như vượt qua khỏi cửa ải cuối cùng này thì chàng vào tận Tổng đàn của «Địa Bảo».

Liên lúc ấy, một lão già hình thù gớm ghiếc như quỷ nhập tràng tay cầm cây Bạch Cốt Ngại (cái chĩa ba bằng xương trắng) cất tiếng cười the thé hết sức quái gở, tiếng nói ô ề:

—Các hạ qua khỏi mấy cửa ải, giết chết hơn ba mươi môn hạ của «Địa Bảo» chúng tôi, võ công ấy khiến mọi người phải khiếp nhục. Chẳng qua, đến đây là đường cùng của các hạ. Tốt hơn các hạ nên bó tay chịu chết. Nếu chẳng vậy thì mấy trăm đệ tử của «Địa Bảo» chúng tôi có mặt tại đây sẽ dậm nát thịt xương của các hạ.

Câu nói ấy chẳng phải là quá đáng. Nếu tất cả các cao thủ ấy mà liên chưởng hợp lực thì chàng dẫu mình đồng xương sắt cũng khó giữ vẹn được toàn thân. Sát cơ trên mặt chàng không còn.

Nhưng lửa thù bốc cháy trong đầu. Lý trí bị đè nén. Chàng xem cái chết nhẹ tợ lông hồng. Tiểu Phong cất tiếng rồn rảng quát to tiếng, bảo:

—Khỏi cần mi phải lên giọng oang oang hăm dọa, bọn bây giỏi thí nghiệm xem ai chết, ai sống rồi mới biết!

Lão già ấy vung ngọn Bạch cốt ngại cười ha hả, nói:

—Đã đành rằng vậy thì Thất Chỉ Ma Quân này sẽ lãnh giáo các hạ vài chiêu tuyệt truyền bí mật!

Dứt câu, lão già Thất Chỉ Ma Quân ấy chậm chậm tiến mình bước tới.

Liên khi ấy từ trong bốn đội người ngựa «Địa Bảo» bỗng phóng ra như chớp. Mỗi đôi mười người áng theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc bao vây chung quanh Tiểu Phong!

Tiểu Phong cười khinh một tiếng nói:

—Thế thì hay quá! Ta sẽ đưa hồn lữ bây xuống Địa Phủ chịu tội với Diêm Vương đặng rồi có sung vào binh ma quỷ.

Nói đoạn chàng vung thanh «Độc Long Kiếm» chói lòa một màu ánh sáng đen huyền, cuốn theo những tiếng trong ngân lạnh lóét quét nhanh một láng như điện chớp.

Thất Chỉ Ma Quân lạnh toát mồ hôi. Hấn nạt to một tiếng thừa thế múa ngọn bạch cốt ngại phản công một chiêu.

Tiểu Phong biến mình theo thế kiếm, công liền năm phát tợ sấm sét bủa giăng. Năm thế kiếm ấy của chàng không những nhanh nhẹn tuyệt luân mà còn được vận dụng đủ mười thành công lực quyết lấy mạng Thất Chỉ Ma Quân trong một nháy mắt.

Hắn không dám liều lĩnh bèn vội vã tháo lui ba bốn bước.

Đương lúc Thất Chỉ Ma Quân, quỳnh tay quỳnh chân, Tiểu Phong nạt to bảo: —Thất Chỉ Ma Quân mau tiếp kiếm của ta.

Tiếng nói vừa thoát khỏi miệng thì thanh «Độc Long Kiếm» cũng vừa thoát khỏi tay chàng bắn tới ngay ngực Thất Chỉ Ma Quân.

Tiếp theo một tiếng rú thét lên thảm thiết, cả người Thất Chỉ Ma Quân đã ngã nhào trên mặt đất.

Không khác một tia sáng rọi tới, Tiểu Phong bắn người vọt lên đến bên tử thi của hắn lấy nhanh «Độc Long Kiếm» trở về trong tay!

Cùng lúc ấy mười tên mặc áo đen ở hướng Đông cũng đã xuất chưởng tấn công toàn thể một lượt.

Tiểu Phong bắn vút người một cái tung cao lên. Tuy chàng tránh khỏi mười chưởng hợp sức của đội bên Đông, nhưng khi chàng bắn mình bay lên cao đó thì mười tên mặc áo đen ở đội hướng Tây lại đã tổng liên mười chưởng tấn công tới một lượt!

Mặc đầu võ công cao cường, đương lúc lơ lửng giữa không gian chàng làm sao tránh khỏi chưởng thế của mười tên mặc áo đen ở đội hướng Tây đã cuốn dồn tới!

Tiểu Phong mím môi, cắn răng đánh bật xuống một chưởng!

Chưởng lực đánh xong chàng ói ra một búng máu tươi, thân hình lảo đảo xuống vào phía mười tên mặc áo đen ở hướng Nam!

Một tiếng quát vang dậy tứ bề:

—Tiểu tử! Nạp mạng!

Đội mười tên mặc áo đen ở hướng Nam cùng đánh xuống mười chưởng một lượt.

—— o0o ——

CHƯƠNG 9

L

iền theo mười luồng chưởng lực đánh xuống, tiếng rú thét thảm thiết vang dậy thấu đến mây xanh. Vô số bóng người bay rơi như lá rụng!

Quyết không phải là Tiểu Phong. Trái lại là người của «Địa Bảo»!

Biến cố ấy xảy đến quá đột ngột khiến tất cả những môn hạ của «Địa Bảo» có mặt tại trận đều sợ hãi xám ngắt như tro. Bọn chúng lỗ mắt nhìn thấy trước ngực đồng thân ma nằm ngổ ngang trên vũng máu, đứa nào cũng có một ngọn liễu lập phi đao đâm sâu xuống hơn phân nửa lưỡi!

Tiểu Phong cũng biến sắc nói thầm trong miệng một câu:

—Thì ra là Bắc Yêu.

Liên khi ấy có tiếng cười lạt hỏi:

—Bạn là người ở phương nào đến? Đã dùng ám khí giết người sao chưa chịu ra mặt?

Một tiếng cười lạnh lót. Một bóng người áo đỏ không khác ma quỷ phớt ra giữa chiến trường.

Nhìn qua một cái, Tiểu Phong thấy quả thật Bắc Yêu. Chàng lập tức móc một viên «Thiên Huyền Hoàn» bỏ vào miệng nuốt luôn.

Bắc Yêu cười một tiếng lạnh lót như tiếng đồn, cất giọng oanh vàng thong thả nói:

—«Địa Bảo» lừng danh trên giang hồ, mà đi dùng cái thủ đoạn ỷ đông bao vây một người, liên thủ, hợp sức tấn công, đâu phải là anh hùng hảo hán? Việc này phỏng lọt vào tai thiên hạ bên ngoài có phải là bị miệng đời chê cười mỉa mai không?

Gương mặt tươi cười như hoa nở của nàng làm cho năm trăm môn hạ «Địa Bảo» đều mê mết say sưa. Giọng nói của nàng lại còn có một sức lôi cuốn tâm hồn của bọn chúng vào trong mộng ảo!

Liên đó có một lão già lạnh lùng nạt lớn:

—Đã dùng được liễu điệp phi đao giết người hẳn cũng là kẻ có tài năng. Đâu, cứ xưng tên họ ra nghe thử.

—Cái đó tốt hơn đừng hỏi. Chẳng vậy mi có đủ sức tự tin là đỡ nổi ba ngọn phi đao của ta hay không nè!

Sắc mặt oai nghiêm của lão già ấy bỗng nhiên nổi giận:

—Lão phu đang muốn xem thử tài mi đó?

Lúc ấy Bắc Yêu đã chạy đến bên mình Tiểu Phong. Nàng đưa hai tròng mắt long lanh nhìn chàng sơ qua một cái, miệng nói với lão già ấy:

—Được rồi! Mi ao ước được nghe tên họ ta thì ta cũng nói cho mi biết. Mi có nghe đến lai tiếng Bắc Yêu lần nào chưa?

—Á! Bắc Yêu?

Mấy trăm cao thủ của «Địa Bảo» biến sắc buột miệng cùng kêu to một tiếng thất thanh. Cả bọn ùn ùn thối lui ra bốn năm bước dài!

Đương lúc bọn cao thủ của «Địa Bảo» thần hồn còn đang hoảng hốt ấy, Bắc Yêu nói nhỏ bên tai Tiểu Phong:

—Chàng bằng lòng chạy thoát chứ?

Đầu óc rối ren chàng luôn miệng lặp lại:

—Chạy trốn à?

Bắc Yêu mặt đầy sát khí nói liền:

—Chàng không chạy thì chỉ còn bỏ mạng trong «Địa Bảo» này!

Tiểu Phong nói một cách lạnh lùng:

—Tôi vì quyết báo thù mà đến. Chưa giết được Lãnh Diện Vong Hồn thì tôi chưa chạy đâu cả!

Vẻ mặt Bắc Yêu nổi giận, nàng nói:

—Cái dũng của đứa thất phu chẳng làm được việc chi để lại tên tuổi trên đời. Người trí nên tùy cơ, tùy việc, cố lưu cái thân sống của mình đừng làm tròn trách nhiệm lớn lao! Tôi có thể bảo hộ chàng thoát khỏi nơi này chẳng khó khăn chi cả. Trái lại còn như chàng muốn chạy thoát một mình, sợ e mãi mãi không cách nào ra lọt cạm bẫy vòng vây của bọn người này!

Tiểu Phong ngó khắp chung quanh một vòng, ngẫm nghĩ khen thầm lời nói của Bắc Yêu là đúng. Đem cái dũng của kẻ thất phu mà liều mạng với năm bảy trăm người bao vây đông dày như ong bầy, thì sẽ táng mạng mà thôi. Chỉ vì chàng là người cao ngạo, khí khái trên đời, tự nghĩ thù của cha mẹ chưa trả mà lại sợ chết trốn đi thì rất hổ thẹn với lòng mình.

Liền đó, Bắc Yêu lại nói:

—Hà, chàng! Nếu không phải tôi đây đã một lần chịu ơn chàng cứu mạng thì tôi đâu có sợ chi đến sự chết sống của chàng? Giờ đây, nếu chàng cương quyết không nghe lời tôi thì tôi cũng đành bỏ mặc chàng vậy. Chỉ vì...

—Chỉ vì sao?

Bắc Yêu nói tiếp:

—Tôi nói cho chàng hay là tôi đã khám phá được những điều bí ẩn trong mười bốn chữ của đồng tiền!

—Thiệt sao?

—Chắc chắn là thiệt, nói dối chàng để làm chi? Bọn ta cần đi tìm cái gì đó. Nếu chàng không chịu cùng tôi chạy thoát nơi này, tôi không lo lắng đến sự chết sống của chàng nữa!

Tiểu Phong nhìn vào gương mặt Bắc Yêu thấy bao đầy sát khí. Chàng biết nàng đối với mình có ý tốt nên mới nói những lời chân thành đó. Vì vậy, chàng nghiêng chặt hai hàm răng trèo trẹo, tự nghĩ thầm trong bụng: “Miền rừng xanh còn đó thì ta không sợ chi chẳng có ngày đốt rụi khu rừng này!”

Còn đang ngẫm nghĩ, lão già ấy đã cười nhạt một chuỗi cười dài miệng nói:

—Thì ra thằng tiểu tử này đã có ý sợ hãi trước nên mời thêm một mạng Bắc Yêu nữa đến đây.

Hắn chưa nói hết câu chợt nghe Bắc Yêu quát to một tiếng hỏi:

—Hãy đón ba ngọn phi đao của ta!

Chỉ nghe một tiếng rú thét vang một cách cực kỳ đau đớn, lão già ấy ngã nhào trên mặt đất. Giữa hai con người và ngay quả tim của hắn, mỗi chỗ có một ngọn phi đao ghim sâu vào!

Trong khi Bắc Yêu phóng phi đao thì Tiểu Phong đã như một làn khói xanh bay ra đường cái chạy thẳng. Đương lúc chàng bắn vút người chạy thoát thì một tên mặc áo đen của «Địa Bảo» cùng đánh bổ tới một chưởng.

Bắc Yêu lẹ làng quay người lại, quát to:

—Bọn bây phải chết!

Ba mươi ngọn phi đao trong tay nàng phóng ra.

Những tiếng kêu rú dậy đất, long trời vang lên biến thành một màu sát cơ dấy dấy khủng bố.

Tổng Đàn «Địa Bảo» bị Tiểu Phong và Bắc Yêu làm cho máu chảy thành sông. Hơn ba mươi môn hạ của «Địa Bảo» ngã chết la liệt trên mặt đất đầm ngập máu tươi!

Tiểu Phong dưới sự ủng hộ của Bắc Yêu đã tung mình thoát khỏi rừng người của «Địa Bảo».

Thình lình lúc ấy. Một tiếng cười lạnh như băng tuyết xé mây đội đến.

Tiểu Phong sợ thẳm trong bụng, tung mình một cái, đã thấy những bóng áo xanh phát phơ, trước mắt hơn ba mươi người từ trên không rơi xuống.

Hơn năm trăm cao thủ của Địa Bảo cùng lúc ra tay tấn công Bắc Yêu.

Nàng nạt to bảo:

—Đứa nào không thích sống, cứ kéo hết đến thử xem.

Ba mươi ngọn liễu điệp phi đao trong tay Bắc Yêu lại phóng ra.

Bắc Yêu, cô gái đẹp như thiên tiên được xem như ma đầu số một của võ lâm đương thời, ngay trong Tổng Đàn của «Địa Bảo» gây thêm một sát nghiệp nữa!

Đứa chết ngã xuống, đứa chưa chết nhào vô, Bắc Yêu cứ một mực như cũ, phóng phi đao không ngớt. Trong chớp mắt, mò lại trong đáy túi da đựng phi đao một cái, nàng thất kinh thần vía. Trong đáy da ấy chỉ còn độ năm sáu mươi ngọn. Nếu như phóng hết, thật chẳng dễ gì thoát thân.

Nghĩ như vậy xong, nàng liếc mắt ngó Tiểu Phong một cái. Bỗng nhiên vẻ mặt của Bắc Yêu biến sắc thảm đạm, thê lương ngay. Nàng bảo thẳm trong bụng: “Không xong rồi.”

Bởi Vì Tiểu Phong đang bị nguy hiểm trong vòng bao vây ba mươi bảy cô gái, trừ ra người cầm đầu bao mặt bằng vuông khăn đen, ba mươi sáu cô kia đều là những trang giai nhân tuyệt sắc. Đó chính là Đường chủ Hắc Thiên Đường tên là Mông Thần Nữ cùng với ba mươi sáu môn hạ của nàng chính là «Tam Thập Lục Vị Thiên Cương Tinh».

Đương khi Bắc Yêu kinh sợ trong lòng thì mấy trăm cao thủ của «Địa Bảo» đã như một bầy ong vò vẽ, ào ào tràn tới. Hãy tạm gác việc Bắc Yêu để nói về chuyện Tiểu Phong trước.

Số là chàng đã nhờ Bắc Yêu phóng liễu điệp phi đao giết chết mười tên môn hạ của «Địa Bảo» liên chưởng tấn công chàng, nên Tiểu Phong bay mình thoát khỏi vòng vây. Nhưng chàng chưa kịp chạy xuống đường thì liền bị ba mươi

bảy cô gái mặc áo xanh chặn lại cản trở lối đi. Tiểu Phong ngẩn người, dừng hẳn gót lại. Chàng chưa biết đám con gái ấy lợi hại thế nào nên quét mắt nhìn khắp một lượt. Sát cơ nổi dậy chàng lạnh lùng bảo:

—Các cô là người ở đâu sao lại cản đường không cho ta đi?

Câu hỏi của Tiểu Phong vừa dứt chàng liền nghe tiếng Bắc Yêu vang đến bên tai:

—Đừng mất thì giờ chàng mau chạy thoát đi...

Tiểu Phong nghe nói rồi ren đầu óc. Chàng quát to một tiếng, nhớ lại môn «Thiên Huyền Dương Công» nên đánh thẳng vào ngực Mông Diện Thần Nữ nạt lên một tiếng lạnh lạnh:

—Ngừng tay...

Tiếng nạt ấy chẳng những lạnh như băng tuyết mà lại còn có ma lực thâm hút hồn người đến hoảng sợ.

Tiểu Phong ngẩn người. Chẳng hiểu sao, chàng như một cái máy bị tiếng nạt ấy điều ngoan ngoãn rút tay trở về! Chàng thối lui nửa bước quát bảo:

—Các cô mà không chịu nhường đường tôi bắt buộc ra tay!

Nói xong mặt chàng hầm hầm sát khí ai trông thấy cũng rợn da gà.

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc mấy tiếng ngọt ngào như sáo thổi, cất giọng lạnh lút hỏi:

—Người phải là Tiểu Phong không?

Tiểu Phong rung động cả quả tim. Vì giọng nói ấy hết sức vui tai. Chàng liền miệng đáp:

—Không sai! Chính là tôi! Còn cô?

—Mông Diện Thần Nữ.

—Ái!

Tiểu Phong vừa nghe lọt vào tai bốn tiếng «Mông Diện Thần Nữ», trong lòng cảm thấy ớn sợ. Bắc Yêu há chẳng nói cho chàng nghe rồi sao? Mông Diện Thần Nữ dâm ô phong đặng tuyệt luân trên đời đó sao?

Mông Diện Thần Nữ xem thấy sắc mặt sợ hãi của chàng, cười một tiếng lạnh lút nói:

—Thế nào? Người sợ hãi chẳng?

Câu nói ấy tuy bình thường, chẳng có chi khác lạ, nhưng từ miệng Mông Diện Thần Nữ thốt ra, lại có giọng khêu gợi dị thường.

Tiểu Phong biến sắc. Chàng quát nói một cách nhặt nhẻo:

—Người ta đồn Mông Diện Thần Nữ...

—Mông Diện Thần Nữ thế nào?

—Dâm dật tuyệt luân!

—Kẻ nào đã bảo với người thế ấy?

Dứt câu Mông Diện Thần Nữ uốn éo lưng cong chạy sang phía Tiểu Phong.

Chàng tức giận đỏ mặt. Sát cơ bùng lên. Tay rút thanh «Độc Long Kiếm» khỏi vỏ đứng thẳng người, nghiêm giọng quát bảo:

—Nếu mi dám sấn tới gần ta một bước nữa là ta lấy mạng mi ngay!

—Cái đó sợ e người không làm nổi!

—Mi cứ bước tới thử xem!

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc nói:

—Tiểu Phong này! Tôi nói thật với người là tôi đã chấm người rồi đó!

Tiểu Phong lại nhớ lời Bắc Yêu đã nói. Lòng chàng không khỏi phập phồng chàng sợ sệt hỏi:

—Mi chấm ta vào mắt rồi?

—Đúng thế! Như người đã nói, Mông Diện Thần Nữ dâm dật tuyệt luân. Ta đã chấm người vào mắt rồi là bắt sát không buông.

Lửa giận phừng cháy khắp người, Tiểu Phong nạt to tiếng bảo:

—Mi dám?

—Có gì mà ta chẳng dám? Nói thiệt cho người nghe nhé, người bằng lòng ngoan ngoãn đi, hay đợi cho ta phải ra tay bắt sát nè?

Tiểu Phong không gì tức giận cho bằng. Chàng quát to một tiếng, thanh «Độc Long Kiếm» đã vung tới đâm thẳng vào bụng Mông Diện Thần Nữ, miệng chàng vẫn còn quát bảo:

—Giết chết một con đàn bà dâm ô như mi là đúng rồi!

Lưỡi kiếm của Tiểu Phong vung tới, Mông Diện Thần Nữ bắn mình một cái, chỉ thấy một cái bóng thoáng bay đẹp đẽ, dịu dàng cực kỳ nhanh nhẹn, Mông

Diện Thần Nữ lách tránh khỏi. Liền khi ấy, tiếng nói thánh thót của Mông Diện Thần Nữ quát lên:

—Tiểu muội, các em bắt người mà chị đã chấm vào trong mắt này cho chị!

Ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc tợ thiên nga, đứng phía sau lưng Mông Diện Thần Nữ lẹ làng như nháy mắt ra liền. Vừa tắt mắt xong, ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy đã biến thành trận thế Thiên Cương Tinh.

Thân hình ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy lay động khiến Tiểu Phong kêu thầm trong miệng tiếng thất thanh: “Ôi! Không xong rồi.”

Vì ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy đã biến thành từ ba trăm đến ba ngàn cô. Tiểu Phong chỉ thấy trước mắt những luồng sóng xanh bằng bóng người xao động chói mắt!

Chợt nghe giọng nói trong trẻo như tiếng oanh ca của Mông Diện Thần Nữ quát bảo:

—Tiểu Phong, người định chống đối chăng? Hãy đành bó tay chịu trời!

Giọng nói ấy chẳng biết từ phương nào vọng lại, vì không thấy bóng hình Mông Diện Thần Nữ ở đâu cả!

Trước tình trạng ấy, bất giác hai bên gò má của Tiểu Phong rịn ướt những giọt mồ hôi.

Liền khi ấy...

Bắc Yêu đang cùng với bọn người của «Địa Bảo» giao thủ. Chỉ một khoảnh khắc thời gian không đầy nháy mắt, đã có hơn một trăm cao thủ của «Địa Bảo» bỏ mạng dưới tay của Bắc Yêu! Nàng day lại thoáng trông thấy Tiểu Phong đang bị vây kín trong trận Thiên Cương Tinh. Gương mặt yêu kiều diễm lệ của nàng hiện rõ bị thương thâm.

Lửa giận bốc cháy phừng phừng, sát cơ sôi trào cực độ trong lòng nàng. Không chút do dự, Bắc Yêu cầm ba mươi ngọn liễu diệp phi dao trong tay nhắm thẳng vào đám môn hạ của «Địa Bảo» đang bao vây mình tàn sát một lớp nữa. Thừa dịp ấy, nàng bắn mình phóng vọt tới phía Tiểu Phong.

Liền khi ấy. Một giọng cười lạnh lùng xé bầu không khí vang đến. Tiếp liền một câu nói thét to lên:

—Bắc Yêu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau tại đây! Quả đúng có câu: «Người sanh ra không chốn nào mà chẳng gặp gỡ» (Người sanh hà xứ bất tương phùng)!

Trên bầu trời xanh thẳm, vài tiếng kêu quái gở nhói tai vọng xuống. Ngược đầu ngó lên chỉ thấy chín con chim ưng hết sức to lớn đang bay liệng giữa không gian.

Cũng trong khoảnh khắc thời gian ngắn ngủi ấy, Tiểu Phong hét to một tiếng, vung thanh «Độc Long Kiếm» vút tới. Một màu kiếm khí man mác chia ra làm nhiều ngã tấn công.

Tiểu Phong lúc này vẫn chưa biết trận thế Thiên Cương Tinh là lợi hại. Lưỡi kiếm của chàng vút tới mà chỉ thấy vô số bóng người thấp thoáng làm cho chàng điên đầu, tối mắt. Khác nào bị lọt vào giữa đám con gái đông đến hàng vạn người, chàng mệt không kịp thở!

Máu sôi cuộn trào, quả tim như bị vỡ nát, chàng dứt thanh «Độc Long Kiếm» vào vỏ, sử dụng «Thiên Huyền Dương Công» đánh ra liên liên.

Không ngờ cường lực của Tiểu Phong càng đánh tới mạnh bao nhiêu thì vô số bóng các cô gái tuyệt đẹp mặc áo xanh càng lay động trước mắt chàng thêm nhanh chóng bấy nhiêu. Đã vậy lại còn dường tượng như mỗi cô gái ấy cứ thay phiên nhau đánh trả lại ngay óc chàng một đấm. Khối óc của chàng tựa hồ như sắp vỡ tan...

Mồ hôi ở hai bên gò má Tiểu Phong nhều xuống từng giọt to như những hạt đậu xanh. Chàng la lối như điên như ngầy. Chàng đánh tứ tung như rồ, như dại.

Chẳng biết kéo dài cuộc ác đấu quái gở ấy được bao lâu, Tiểu Phong chỉ cảm giác sức lực trong người đã khô cạn hết. Chàng choáng váng mảy mặt ngã té xuống đất mê man bất tỉnh.

Một cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh nhanh như chớp, điểm vào huyệt ngũ, kẹp chàng vào nách. Cả ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc ấy lại thối lui trở về chỗ của đứng phía sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Bắc Yêu phóng mình vọt tới Tiểu Phong đang bị hãm vào trong thế trận Thiên Cương Tinh liền bị một bóng người rơi xuống cản đương chặn lại!

Bắc Yêu chợt thấy chín con chim ưng có hai đầu quái gở vẫn vũ trên trời, liền nghĩ thầm trong bụng: “Không xong rồi! Nam Tinh lại đến nữa!”

Rảo mắt nhìn lên đã thấy một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, trên mặc một cái áo cụt dưới vẫn một cái khố giống một cái quần mà không phải quần, trông rất quái gở, hiện đứng trước mặt. Người ấy chính là Nam Tinh đại ma đầu thứ nhì trên chốn giang hồ.

Nam Tinh xuất hiện vào lúc Tiểu Phong bị bắt sống.

Hai mắt của Bắc Yêu bắn tỏa ra một thứ ánh sáng tinh anh ngời ngời. Nàng lạnh lùng nói:

—Đúng vậy! Không ngờ Nam Tinh cũng đến tại đây!

Nam Tinh cười khà khà một tiếng, đáp:

—Bắc Yêu có còn nhớ trước đây mấy ngày ta bị nàng đánh trúng một chưởng suýt bỏ mạng chớ? Hả hả, hiện nàng đến làm chi?

Bắc Yêu múa men ngọn phi đao trong tay, cười nhạt mấy tiếng, nói:

—Cái đó mi không cần hiểu.

Nam Tinh nói:

—Ngày Bắc Yêu chúng ta có lời hẹn ước với nhau, sau một tháng sẽ gặp lại ở Tam Nham Cốc trên đỉnh Cửu Hỏa Sơn. Hiện giờ ta không có ý động thủ với nàng để tránh chạm đến lời hứa ấy. Nàng còn chưa đi sao?

Bắc Yêu thấy rõ tình hình diễn biến trước mắt nên cười nhạt một tiếng nói:

—Đành vậy! Có điều ta vì cứu người mà đến.

Mông Diện Thần Nữ lạnh lùng tiếp theo:

—Bắc Yêu, người khác thì sợ chớ ta thì chẳng chút chi gọi là ngán mi đâu. Phỏng như mi muốn động thủ thì Mông Diện Thần Nữ ta cũng sẵn sàng đón tiếp mi luôn!

Trong tình thế này, Bắc Yêu vẫn dư biết mình hết sức bất lợi. Chẳng qua nàng còn phải lo lắng cho tánh mạng Tiểu Phong là vì nàng cần tìm biết những bí mật trên bảy đồng tiền mà nàng tin chắc rằng Tiểu Phong hiện có sẵn trong người chàng. Mặc dầu nàng đã phát hiện được những bí mật trên mười bốn đồng tiền có chữ rồi. Nhưng nếu không có bảy chữ trên bảy đồng tiền của Tiểu Phong thì nàng cũng không tài phép nào gỡ rối toàn bộ vấn đề.

Ngó bằng cặp mắt lạnh lùng vào mặt Mông Diện Thần Nữ, Bắc Yêu cất tiếng lạnh lút, hỏi:

—Mi cần chàng để làm gì?

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc, đáp:

—Sau khi dùng xong, ta trả chàng lại cho mi!

Bắc Yêu cười nhạt, nói:

—Bắc Yêu ta đây không cần biết mi dùng chàng để làm trò trống gì. Có điều này Mông Diện Thần Nữ, ta thấy mi nên buông chàng ra là tốt hơn hết!

Câu nói ấy chứa đầy sát cơ khủng khiếp. Hai con người sắc bén như gươm của Bắc Yêu bắn vọt ra hai luồng hung quang ngời ngời thẳng vào mặt Mông Diện Thần Nữ.

Mông Diện Thần Nữ vẫn cười lạnh lùng nói:

—Cái đó thì khó làm vừa lòng mi.

Tiếng nói bén nhọn như mũi gươm ấy ngừng lại, Mông Diện Thần Nữ quát bảo lãnh lót một câu:

—Tiểu muội, các em cứ đi ngay. Việc này không dính dáng chi đến các em cả, ở lại chẳng ích gì!

Bắc Yêu đồng dạ tiếp lời:

—Đâu các người đi đi thử xem!

Ba mươi ngọn liễu điệp phi đao trong tay nàng chực phóng ra!

Mông Diện Thần Nữ cười dài một tiếng, nói:

—Bắc Yêu, mi thật động thủ sao?

—Không sai! Nếu mi cưỡng lý không buông chàng. Ta quyết thử trận Thiên Cương Tinh của mi có chi là lợi hại mà dám tự phụ huênh hoang.

Mông Diện Thần nữ cười gay gắt giọng nham hiểm, nói:

—Tốt lắm! Tiểu muội, bắt sống Bắc Yêu cho ta.

Ba mươi sáu cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh ấy liền thấp thoáng bóng hình.

Ba mươi ngọn liễu điệp phi đao trong tay Bắc Yêu phóng ra tức thời!

Mông Diện Thần Nữ sớm biết phi đao của Bắc Yêu vô cùng lợi hại nên vung hai bàn tay ngọc tới đánh bật phi đao dội ra.

Cả hai động thủ như chớp nhoáng, mắt người thường không kịp trông thấy.

Mông Diện Thần Nữ mặc dầu lệ tay vẫn không cứu kịp.

Chỉ nghe hai tiếng rú thảm thiết thét lên, hai thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo xanh ngã nhào xuống chết tốt.

Mông Diện Thần Nữ sát khí sôi lên. Cầm tay ngọc vung tới vù vù đánh liên ba chuồng.

Đã mất hết hai người, oai lực của trận thế Thiên Cương Tinh không còn mãnh liệt nữa. Tuy vậy bị hãm vào trận Bắc Yêu cũng không khỏi bị hoa mắt choáng váng.

Mông Diện Thần Nữ vừa đánh ba chiêu tới, Bắc Yêu bắn bật người lên cao như một cái bóng ma, trở tay đánh trả liền một chiêu.

Cùng trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng, ba mươi bốn cô gái tuyệt sắc mặc áo xanh cũng đã mở cuộc đại tấn công. Tất cả đều sử dụng thân pháp cực kỳ mau lẹ nhảy bổ vào người Bắc Yêu!

Được mang danh hiệu là đại ma đầu số một trên chốn giang hồ, Bắc Yêu dư biết trận Thiên Cương Tinh oai lực vô cùng nên bụng bảo dạ rằng: “Ta đại gì liều mạng chết kia chứ! Tiểu Phong đối với ta chưa có mối tình mật thiết nào để phải hy sinh. Ta vì cớ nào lo lắng cho chàng đến đổi vậy. Chạy đi cho xong!”

Thân hình kiều diễm của nàng bỗng bắn cao hơn ba trượng giống hệt một con chim yến tung mây vô cùng đẹp đẽ. Nàng bay biến theo nẻo đường đã tới!

Mông Diện Thần Nữ không ngờ Bắc Yêu bỏ chạy một cách bất ngờ nên nạt to tiếng lãnh lút, nói:

—Bắc Yêu, đồ mi chạy ngả nào?

Mông Diện Thần Nữ bắn vút mình rượt theo.

Vừa khi Mông Diện Thần Nữ bắn người vút lên Bắc Yêu quay đầu ngó lại phóng liền ba ngọn liễu điệp phi đao trong tay.

Mông Diện Thần Nữ vung chuồng đỡ gạt ba ngọn phi đao rớt xuống thì bóng hình Bắc Yêu đã mất hút dưới ánh sáng rực rỡ của vùng Thái Dương!

Mông Diện Thần Nữ cười nhạt một tiếng, nói:

—Giỏi cho Bắc Yêu thật!

Trở lại việc Tiểu Phong.

Tiểu Phong đuối người hết sức, ngã xuống bất tỉnh, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng lần lần tỉnh dậy...

Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, bụng bảo dạ rằng: “Hồi Mông Diện Thần Nữ! Tiểu Phong nầy không chết, ắt có một ngày xé thây con dâm phụ nầy ra thành muôn mảnh.”

Nhơn đó chàng lại nhớ đến mối thù sâu như bể của cha mẹ còn chưa trả, lòng những bức tức ngậm ngùi. Lỡ tay bị bắt sống, giờ nầy thân lọt vào nơi nào.

Nỗi niềm kia nao nao trong dạ, Tiểu Phong cúi hận Mông Diện Thần Nữ thấu xương!

Chàng mở to cặp mắt nhìn, xem thấy trước mắt nặng nề một màu tối đen như mực. Tiểu Phong đang nằm sắp gượng đứng dậy. Chàng mới chớm được nửa chừng, toàn thân không còn chút sức lực nào cả, lại té sụm nằm sắp xuống.

Thình lình. Chàng nghe văng vẳng bên tai có một giọng nói ngân nga lãnh lót như rót vào từ tiếng một:

—Chàng tỉnh lại đó à?

Giọng nói lọt vào tai lại giống hệt một tiếng sấm nổ, chùng như nổ tung màng óc của chàng!

Chàng nghe kỹ đúng là giọng nói từ trong miệng Mông Diện Thần Nữ thốt ra. Cả người chàng run rẩy, vì biết rõ mình đang nằm trên một chiếc giường! Tiểu Phong hơi ngập ngừng, ngượng ngạo:

—Nàng... nàng...

—Tôi là Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong tức giận khôn tả. Chàng cố vung nắm tay lên, nhưng cả người chẳng có tí sức lực nào. Chàng nói ngượng ngạo:

—Nàng đã làm cái gì ta rồi?

—Chàng lầm!

Người Tiểu Phong toát đầm mồ hôi lạnh. Trong đầu chàng thấp thoáng hình bóng một cô gái. Đó chính là một tiên nữ hết sức thuần lương thanh khiết Bạch Cơ! Cõi lòng của nàng trong sạch không khác một tờ giấy trắng. Nụ cười hồn nhiên của trời dành riêng cho người con gái. Lời nói rất đáng mến yêu của nàng. Gương mặt đầy đặn thoáng qua rất rõ ràng trong trí não của chàng.

Tiểu Phong hồi hộp cất tiếng hỏi:

—Nàng thật... bắt ta?

Mông Diện Thần Nữ cười hắc hắc nói:

—Không phải chính miệng chàng đã nói Mông Diện Thần Nữ là dâm đảng tuyệt luân sao?

Tiểu Phong nghiêng răng trèo trẹo nói:

—Ta quyết giết mi...

—Giờ đây thì chàng không làm được việc ấy rồi đa!

Tiểu Phong nói bằng một giọng lạt lẽo khinh thường.

—Nếu ta mà không chết, phải có một ngày nào đó, ta làm được.

Mông Diện Thần Nữ nói:

—Này Tiểu Phong! Chàng cứ vững bụng đi. Nói thì nói chơi vậy, chứ thân thể của chàng vẫn không ai đụng tới. Chàng còn đồng trinh như bao giờ. Tôi với chàng chỉ có ngủ chung trên giường một đêm thôi! Ai nằm riêng phần nấy! Đối với chàng tôi chưa để lọt được vào mắt xanh đâu.

Tiểu Phong rung động cả đầu óc chàng, nói:

—Nàng thật chẳng mó tới người ta à?

—Đúng thế! Tôi không hề nói dối.

—Thế ấy, vì sao nàng... nàng cùng ngủ với ta chung giường làm chi? Trên mình... Trên mình không có một mảy...

—Điều đó à?

Mông Diện Thần Nữ nhoẻn miệng cười nói tiếp:

—Tôi chỉ cần ấm áp cõi lòng một phen!

Nàng đưa bàn tay ngọc sờ mó lên ngực Tiểu Phong, Tiểu Phong quát to tiếng nạt lên:

—Nàng...

Mông Diện Thần Nữ cười phớt qua hai vành môi hạnh, thông thả nói:

—Vai kẻ má dựa còn có thể được, sao lại không thể đụng đến ngoài làn da?

Tiểu Phong nghiêng rằng, bảo:

—Ta giận là chưa giết đặng mi ngay!

—Tôi biết thế. Chỉ vì chàng đã bị điểm vào huyết đạo, toàn thân không đủ sức!

Trong bóng tối ngửa bàn tay không thấy, Tiểu Phong cảm giác Mông Diện Thần Nữ úp mặt mịn màng lên trên ngực mình. Quả tim của Tiểu Phong đập mạnh từng hồi. Chàng khạc một búng nước miếng, nói:

—Mi... dơ... dơ...

—Không! Tôi đã nói tôi cần ấm áp.

Giọng nói của Mông Diện Thần Nữ hết sức êm ái, ngọt ngào... Không khác một giấc mộng xuân ngây ngất mê hồn.

Bóng tối ánh mát sắc xuân...

Mặt Mông Diện Thần Nữ úp lên lồng ngực Tiểu Phong, bỗng nhiên Tiểu Phong sửng sốt, kinh hoàng. Chàng phát giác trên mặt Mông Diện Thần Nữ có một vật chi cứng cứng. Chàng đưa tay sờ vào cái vật cứng cứng ấy. Vừa sờ nhầm, Tiểu Phong thất kinh hồn vía, kêu lên một tiếng bài hãi:

—Ấy!

Mông Diện Thần Nữ thình lình hoảng sợ cất tiếng hỏi liên:

—Cái gì thế?

Nếu chẳng phải Tiểu Phong không còn chút sức lực trong người, nếu chàng còn có thể cự quậy đặng thì khi sờ đến cái vật ấy chắc chắn là chàng đã đứng phắt dậy rồi. Vì Tiểu Phong sờ trúng chiếc bông tai ở bên trái của Mông Diện Thần Nữ. Chàng sức nhớ đến bạch Cơ! Trên hai lỗ tai của Bạch Cơ chẳng có hai chiếc hoa tai ấy sao?

Đầu óc Tiểu Phong như bị đập trúng đòn băng búa tạ. Trời ơi! Lý đầu cô gái trong sạch tuyệt vời ấy lại đúng là con dâm phụ đệ nhất thiên hạ Mông Diện Thần Nữ chẳng? Chàng quá đổi sợ hãi, cả người run rẩy tiếng nói nghẹn ngào:

—Nàng là ai?

Giọng nói run rẩy mang theo một niềm ...

(thiếu 1 đoạn 161, 162)

—Mi chẳng những dâm mà thêm độc nữa!

—Đúng vậy! Tôi đã vì chàng nên mới giữ cho chàng thật trong trắng đối với người yêu của chàng đó.

Tiểu Phong đang định mở miệng nói, bỗng nhiên ngón tay của Mông Diện Thần Nữ điểm tới ngay huyệt ngủ của chàng. Do đó Tiểu Phong lại mê man bất tỉnh trở lại lần nữa.

Lý trí đã bảo với chàng: “Nếu như chàng không chết thì chàng nhất định phải giết con đàn bà đệ nhất dâm ác đặng trừ họa cho thiên hạ.”

Khi tỉnh dậy, Tiểu Phong cả người đau đớn vô cùng. Chàng mở to đôi mắt nhìn một cái. Mặt chàng liền biến sắc!

Tiểu Phong thấy thân hình chàng bị trói vào một cây trụ đá. Trước mặt chàng là ngay chính giữa gian nhà lớn. Bên trong có một người ngồi. Người này giống như mang một tiếng nạ da người nên chẳng thấy thương, buồn giận, ghét chi cả, không khác một bộ mặt của người chết! Hai bên hắc ngòi, ghế trái là Mông Diện Thần Nữ, ghế mặt là Nam Tinh.

Từ trong hai con mắt của Tiểu Phong bắn tới hai tia lửa sát cơ!

Không cần hỏi cũng biết, người ngồi chễm chệ chính giữa là kẻ thù đã giết cha chàng, Lãnh Diện Vong Hồn.

Tiểu Phong trợn mắt lườm lườm Mông Diện Thần Nữ chàng nghiêng hai hàm răng trèo trẹo nói:

—Mông Diện Thần Nữ, Tiểu Phong bị bắt đây là do một tay mi gây nên cả. Ta mà không chết, ta quyết phanh thây mi muôn mảnh!

Tiểu Phong rảo mắt nhìn hai bên. Gian nhà lớn chính giữa có hơn mười đứa mặc toàn đồ đen, mắt chúng ngời ngời. Tất cả đều tập trung vào chàng. Tiểu Phong đoán chắc ngày hôm nay dữ nhiều lành ít!

Lãnh Diện Vong Hồn đương khi thấy Tiểu Phong trợn mắt ngó hắc, bèn bật cười lạnh lùng. Hắc vụt đứng phắt dậy, miệng cười hắc hắc một cách cực kỳ hiểm độc, nhắm phía Tiểu Phong chạy tới một mạch.

Cặp con ngươi của Tiểu Phong trợn dọc lên giống như hai cái lục lạc đồng đóng đinh vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Chạy đến chỗ còn cách Tiểu Phong độ chừng ba thước, Lãnh Diện Vong Hồn vội dừng chân đứng lại. Tay mặt của hắc nắm cứng một ngọn chĩa bằng bạc dài độ một thước. Hắc cất tiếng cười lạnh lùng, bảo:

—Tiểu Phong, mi còn chưa nhận ra ta là ai sao?

Tiểu Phong nghiêng răng nạt to tiếng, bảo:

—Mi là Lãnh Diện Vong Hồn.

—Phải rồi! Ta là người mà mi cần phải giết đó?

Hắc lại cười hắc hắc luôn mấy tiếng nói tiếp:

—Tưởng đâu ta đã chết trong tay mi. Vậy mà mi lại bị ta bắt trước!

Tiểu Phong nghiêng gân muốn nát hai hàm răng. Chàng nạt to tiếng bảo:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Mi giết cha mẹ ta, mối thù ấy chẳng thể chung đội một trời! Tiểu Phong ta mà còn được sống một ngày...

Lãnh Diện Vong Hồn đưa nghiêng nghiêng mũi chĩa tới, miệng nói:

—Đừng tưởng chuyện ấy nữa. Mãi mãi mi không còn một cơ hội nào để được sống thêm một ngày.

Tiểu Phong buông dài một chuỗi cười ngạo nghễ, giọng nói của chàng vẫn ngênh ngang như chẳng xem cái chết vào đâu:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Trừ ra mi lấy cái chết của ta.

—Không sai! Ta lấy cái chết của mi làm một trò đùa giúp vui cho ta đó.

Tiểu Phong nghiêng răng trạo trạo. Đương lúc tức giận lồng lộn chàng khạc một tiếng phun ngay vào giữa mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn không tưởng nổi Tiểu Phong cả gan đến mức ấy. Hắn chẳng chút đề phòng kịp, đến khi biết được những đờm đã dính cứng vào sống mũi của hắn!

Tiểu Phong nạt vang như sấm nổ:

—Lãnh Diện Vong Hồn, ta xem mi đem cái chết của ta làm trò vui làm sao cho biết.

Tiểu Phong chưa nói dứt hết câu thì Lãnh Diện Vong Hồn đã găm lên như cọp rống:

—Tiểu tử! Mi phải chết.

Ngọn chĩa ba múa vút một đường. Một làn ánh sáng chói mắt nhằm vào bả vai Tiểu Phong ghim tới!

Chỉ nghe «bộp» một tiếng, Tiểu Phong chịu không thấu rú lên một tiếng nghẹn hơi! Chỉ thấy mũi chĩa bay nhấp nhóang, vai áo của Tiểu Phong rách một mảnh, máu tươi thấm ướt đầm dề!

Tiểu Phong cố lấy hết can đảm trong người chịu đựng sự đau đớn thấu đến ruột gan. Chàng cười nhạt một tiếng nói:

—Lãnh Diện Vong Hồn, đâm mũi chĩa ấy tài lắm!

Lãnh Diện Vong Hồn thối lui một bước, đưa tay lên gạt cục đờm còn dính trên sống mũi xuống, nói gay gắt lạnh lùng:

—Tiểu Phong, mi nhổ vào ta một bãi đờm. Ta trả mi một mũi chĩa. Thế cũng vừa đủ vốn lời, không ai thiệt hơn phải không?

Tiểu Phong sang sảng trả lời:

—Đúng vậy. Trả thế cũng vừa.

Lãnh Diện Vong Hồn cười lạnh lạnh một hồi, nói:

—Tiểu Phong phải chăng mi quyết vào trong «Địa Bảo» của ta để tìm ta mà trả thù cha mẹ mi không?

—Không sai! Lòng ta quyết có bấy nhiêu thôi.

Lãnh Diện Vong Hồn nhe răng cười một cách hiểm độc:

—Vậy thì mi đã hoàn toàn thất bại rồi!

Tiểu Phong ngạo nghễ nói:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Đành rằng ta đã rơi vào trong tay mi, giờ đây khỏi nói hơn nói thua chi ráo, mặc tình mi đánh giết ta bằng cách nào đó thì cứ xuống tay đi.

—Mi đúng là kẻ hảo hớn... chẳng qua mi đã giết chết của ta đến sáu bảy chục đứa môn hạ, làm sao bắt mi trả lại món nợ ấy cho vừa đây.

Tiểu Phong cười hà hà một trận vang động cả núi rừng, chàng bảo:

—Sá chi có mấy chục leo heo đó mà mi kêu nài, Tiểu Phong không chết thì thể quyết một câu lấy hết máu người của «Địa Bảo» để rửa sạch hết «Địa Bảo» kia mà! Cái ngày ấy ta đã nguyện cầu lâu rồi!

—Mi cần báo thù mà lại giết bọn người ấy à? Chẳng qua giờ đây ta phải tính xong món nợ ấy đã. Không phải mối thù của ta và mi, mà chính là cái chết của những người dưới tay của ta!

Tiểu Phong đáp bằng một giọng cực kỳ bình tĩnh:

—Tùy mi muốn sao cũng được!

—Mi đoán thử ta sẽ xử trí mi bằng cách nào?

—Chỉ một cái chết là cùng!

—Hắn là vậy. Song, ta đâu có cho mi chết một cách quá dễ dàng khỏe khoắn như những người khác trên thế gian này. Ta dành cho mi một con đường về âm phủ khó khăn, đau đớn mà không ai có thể tương tượng được cả! Ta làm cho da thịt lồng ngực trở hoa. Sau đó ta sai một con chim ưng to lớn tha xác mi ra ngoài biển cả bỏ xuống trên mặt nước. Chất muối mặn trong nước thấm vào những vết thương ấy làm cho cả người mi xót xa đau đớn không sao chịu nổi. Mi sẽ chịu đựng với tử thần cho đến hơi thở cuối cùng. Bấy giờ mi mới chịu chết!

Tiểu Phong nghe Lãnh Diện Vong Hồn nói, cả người phát run. Chàng quát to lên:

—Mi dám?

—Ai làm chi ta mà ta chẳng dám kia?

Hắn cất tiếng cười khệt khệt hết sức nham hiểm.

Thủ đoạn giết người ấy thật là độc ác độc hơn tất cả những thủ đoạn độc ác nhứt trên đời. Lãnh Diện Vong Hồn định dùng mũi chĩa đâm ngực Tiểu Phong thành những lỗ đâm máu như những cánh hoa đào. Thân thể chàng đầy thương tích. Kế gió hắn đem ra ngoài biển dầm xuống nước mặn. Thử nghĩ cái lối giết người ấy ghê gớm đến thế nào? Người bị giết đau đớn cho đến chết chẳng một giây phút nào mà không lẫn lộn với hình phạt của vết thương. Đừng nói là da thịt người bị thương tích làm chi. Dầu sắt đồng đi nữa mà tẩm vào nước biển một thời gian cũng phải đến rã mục là khác.

Tiểu Phong cảm thấy hình phạt ấy còn ghê gớm gấp ngàn lần hơn là xéo da lóc thịt.

Chỉ nghe Lãnh Diện Vong Hồn nói dứt tiếng cuối cùng xong, buông ra một chuỗi cười lạnh lùng. Cây chĩa trên tay hắn vung lên, miệng hắn quát:

—Tiểu Phong, ta để cho mi được tận mắt trông thấy thủ đoạn của ta.

Cây chĩa nhấp nhoáng sáng lòa qua một vòng.

Chỉ nghe «rẹt» một tiếng, lồng ngực Tiểu Phong bị xé rách một miếng thịt, Tiểu Phong chịu không thấu, mím môi hừ một tiếng nghệt hơi! Mảnh áo trước ngực chàng teng beng như tàu lá rách. Thân ngực chàng đã khuyết xuống một lỗ sâu ước độ nửa tấc. Máu tươi tuôn như suối trào. Tiểu Phong chịu không thấu sự đau đớn đến ruột gan. Chàng cắn răng nhắm mắt.

Lãnh Diện Vong Hồn cười khệt khệt một hồi cất tiếng bảo:

—Tiểu Phong, mi nếm mùi vị của mũi chĩa ấy ra sao?

—Khá lắm!

Lãnh Diện Vong Hồn lại vung múa cây chĩa trên tay.

«Rẹt» một tiếng, lại một mũi chĩa móc theo một miếng thịt ở nách bên trái của Tiểu Phong. Máu tươi tuôn dầm dề như xối! Thủ đoạn thật là cực kỳ tàn nhẫn dã man! Lãnh Diện Vong Hồn dùng lối ấy cốt làm cho Tiểu Phong thịt da rách không khác lồng ngực trở hoa lại buông tiếng cười dài thích thú.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng. Chàng nhắm híp hai mắt. Nhưng nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống như những giọt mưa bên thêm.

«Rẹt rẹt rẹt» luôn mấy tiếng vang lên. Liền ba mũi chĩa đâm vào các nơi trên lồng ngực Tiểu Phong. Ba mũi chĩa nầy đã đâm nát lồng ngực chàng sâu gần cả tấc. Máu đầm ướt mình, trông Tiểu Phong chẳng khác một con người nhuộm bằng máu đỏ! Máu thấm đầy cả trên mặt đất!

Cảnh tượng tại chỗ thảm thiết không dám trông.

Hai mươi tên môn hạ của «Địa Bảo» đứng sắp hàng hai bên chái gian nhà chính giữa, cùng với Nam Tinh và Mông Diện Thần Nữ đều cúi đầu ngó xuống. Chính bọn người hung ác nầy mà cũng không đủ can đảm chứng kiến tấm thảm kịch cực kỳ tàn bạo, độc ác của Lãnh Diện Vong Hồn!

Sau một trận cười lạnh lùng, Lãnh Diện Vong Hồn bị vung chĩa đâm liền tay năm mũi chĩa nứa khắp trên thân thể Tiểu Phong.

Lúc ấy da thịt chàng thật chẳng khác nở nhụy, trổ hoa. Mình mấy chàng không còn một chỗ nào để lại nguyên vẹn thịt da của cha mẹ đẻ ra!

Liền theo những tiếng «rẹt rẹt rẹt» rùng rợn ghê hồn ấy, Tiểu Phong hết chịu nổi sự đau đớn. Từ trong miệng chàng thoát ra một tiếng «hự». Đầu chàng gục xuống. Máu trong miệng trào tuôn! Tiểu Phong mê man bất tỉnh!

Lãnh Diện Vong Hồn cười nhạt một tiếng nói:

—Ta tưởng đầu da thịt mi rèn đúc bằng thép bằng gang chi chớ?

Hắn cười một cách đắc ý thỏa thích vô cùng. Chậm chậm hắn lui về ngồi trên chiếc ghế đặt giữa nhà lớn. Mắt rảo qua khắp mọi người một loạt, hắn nạt to tiếng lên truyền lệnh:

—Mở dây lòi tói sắt cột tay chân hắn ra!

Hai tên mặc đồ đen tức thì lên tiếng:

—Tuân lệnh!

Chúng chạy đến mở hết các sợi dây cột Tiểu Phong vào cây trụ đá.

Thân hình Tiểu Phong vang lên một tiếng «kịch» ngã nhào xuống đất! Máu tươi trong miệng của chàng cứ y như cũ tuôn trào như suối.

Liếc mắt nhìn sang qua mé Nam Tinh, hắn nói:

—Dám phiền nhà người giúp sức!

Nam Tinh gật đầu! Ngón tay cái và ngón tay trỏ của Nam Tinh khoanh lại thành một cái vòng tròn để vào khoe miệng thổi ra.

«Huýt, huýt, huýt» liên ba tiếng. Chợt thấy từ trên vòm trời một con chim ưng hai đầu hết sức quái gở bay liệng một vòng đáp xuống. Nam Tinh nói:

—Ừng à! Con tha người kia ra bỏ ngoài biển khơi nhé.

Con vật lạ ấy như biết nghe hiểu tiếng người. Nó gật hai cái đầu quái gở, bay đến bên mình Tiểu Phong. Hai móng nhọn của nó quắp lại tha Tiểu Phong bay ra cửa Tổng đàn của «Địa Bảo»!

Trong lúc mê man bất tỉnh, Tiểu Phong nào có biết mình sắp nạp mạng cho tử thần?

Con chim ưng quái gở hai đầu ấy bay với một tốc độ cực nhanh tha chàng đến Đông Hải.

Ánh sáng đỏ lôm của mặt trời rơi trên mặt nước xanh biển ngàn khơi. Bỗng chốc bóng hoàng hôn đã phủ xuống cảnh vật một màu vàng nhạt.

Lúc ấy con chim ưng quái gở đã bay ở giữa khoảng không gian vùng Đông Hải. Nó giương mắt ngó xuống. Sóng biển xanh dờn trải thành một tấm thảm biếc mông mênh vô tận. Những đợt sóng dựng đứng không khác những tấm vách thành. Con chim ưng quái gở hai đầu cất tiếng kêu «qua» một tiếng quái gở! Móng chân nó buông ra.

Thân hình Tiểu Phong giống như một hòn đá rơi xuống giữa mặt biển khơi.

Cất tiếng kêu hai tiếng «qua qua» quái gở, con chim ưng quái gở hai đầu lại quay mình bay lộn về hướng cũ.

Sức rơi xuống biển của Tiểu Phong nhanh không thể tả.

«Bách!» Nước biển văng vọt lên như những cây mưa tung tóe. Người Tiểu Phong đã rơi trên mặt biển.

Giữa lúc mặt biển đang vang lên một tiếng «bách» ấy, chợt nghe Tiểu Phong kêu lên một tiếng thảm thiết. Nước mặn của biển đã thấm vào các vết thương trong khắp người, khiến chàng đau đớn quá kêu lên.

Toàn thân chàng nổi lênh bênh trên sóng vỗ. Chập sau chìm đắm xuống đáy sâu.

Muôn trùng sóng biếc, biển cuộn như sôi trào. Vài con chim bay liệng giữa nền không, dường thể tiếc thương cho Tiểu Phong.

Ấy mà, Tiểu Phong bị chìm sâu dưới đáy biển một chập lâu thân hình chàng lại nổi lên. Nước biển làm cho miệng các vết thương trên người chàng nhúu mặt lại. Do đó mà tinh thần chàng lần lần tỉnh lại.

Sau những cơn đau đớn thấu ruột gan, các miệng vết thương đều trở thành tê cứng không còn đau đớn nữa.

Lãnh Diện Vong Hồn tưởng thả chàng giữa biển dặng dưng chất mặn của nước biển, xoi đâm vào các miệng vết thương của chàng cho đau đớn đến chết không ngờ hắc đã lầm to. Tuy là nước biển có làm cho miệng ác vết thương cực kỳ đau đớn đứt ruột nát gan thật. Nhưng đó chỉ là một hình phạt gồm ghê trong một thời gian chốc lát. Sau khi nước biển thấm đầy các miệng vết thương ấy tự nhiên tê tái không còn đau như lúc mới đầu nữa!

Nếu quả thật Tiểu Phong không quen sống trên sóng nước thì chàng cũng đã chết mất mạng rồi.

Đương khi các miệng vết thương nhúu mặt thành tê tái, chàng liền tỉnh lại. Tiểu Phong nghiêng rằng tự bảo với mình: “Tiểu Phong, Tiểu Phong, mi chưa chết được đâu! Mối thù của mi nặng nề còn chưa trả. Mi cần phải sống... Kẻ thù hành hạ mi thế nào, mi nhớ mà trả đủ món nợ ấy... Mi có biết cái luật lấy răng trả lại răng chớ! Báo cừu... Rửa hận... giết cho tận tuyệt những đứa hung bạo giết người...”

Nghĩ tới đó ngọn lửa báo thù cháy phừng phừng lên nghi ngút. Sức sống trong người chàng vùng dậy. Chàng tưởng trong mình mạnh mẽ thêm lên!

Phóng mắt nhìn vào bãi cát trắng xa xa trong mé bờ. Tiểu Phong thả nổi thân hình nhắm vào hướng ấy. Khoảng cách giữa chàng và bãi cát ước độ không quá năm mươi trượng.

Chàng lục lạo trong ký ức nhớ lại các việc đã xảy đến cho mình. Chàng nhớ lần nầy mình bị bắt để kẻ thù dùng cực hình tàn nhẫn đối với mình đều hoàn toàn do một tay Mông Diện Thần Nữ mà ra hết.

Tiểu Phong nghiêng rằng, tự dặn với lòng: “Mông Diện Thần Nữ! Ta phải giết mi. Giết một con đàn bà cực âm cực ác trên thế gian.”

Chàng nhoẻn môi cười một cách đau khổ, lạnh lùng! Lấy hết sức lực chàng lội lần vào mé bãi cát trắng.

Khi lần vào được bãi cát, Tiểu Phong đã kiệt sức. Không sao chịu đựng nữa, chàng ngã xuống trên mặt cát mê man.

Màn đêm bao trùm cả một vùng vắng lặng như tờ.

Sóng vỗ ì ầm vào bãi, không còn nghe một thứ tiếng gì hơn nữa, nước nhẹ thấm vào mình Tiểu Phong.

Trăng lơ đãng rơi xuống gương mặt xanh xao của chàng, những vết thương trên lồng ngực dường thể chị hằng ôm lấy chàng, một niềm ấm áp êm đềm!

Lúc tỉnh dậy, cả người chàng nghe đau đớn tái tê. Chàng cố gắng ngồi dậy, mở to cặp mắt nhìn lên. Ánh thái dương đã đứng bóng ngay đầu.

Chàng nghiêng rặng ngồi thẳng người lên. Đưa mắt nhìn vào các miệng vết thương trên lồng ngực, dấu chĩa còn rành rành rất sâu, da thịt không còn một chỗ nào lành lẽ. Một nỗi đau buồn vô hạn tràn ngập lên đầu! Nghĩ nhớ đến mối thù sâu của cha mẹ chưa trả mà mình đã rơi vào cảnh ngộ thế này. Cầm lòng không đậu, bất giác hai hàng lệ nhỏ chảy dài theo hai bên gò má!

Chàng thò tay vào túi áo móc cái bình ngọc nhỏ chỉ thấy còn vồn vện có một viên «Thiên Huyền Hoàn» vội bỏ vào trong miệng. Tiểu Phong ngồi bệt xuống xếp bằng trên mặt cát vận khí trị thương. Một chập sau quả nhiên chàng cảm giác các vết thương hết đau đớn, trong người khoan khoái, nhẹ nhàng.

Bãi cát ấy chỉ độ vài mươi trượng. Phía bên trái là một hòn núi lớn rất cao. Tiểu Phong nhắm mé ấy chạy tới một hồi, chợt gặp một triền núi ăn liền ra bờ biển chặn lại, Tiểu Phong thấy triền núi ấy không mấy hiểm hóc nên bò lần lên. Mặt trời đã ngả về Tây.

Qua khỏi mấy sườn núi bọc quanh theo viền bãi cát chàng ngược nhìn xem bốn phía một vòng. Thấy trên mặt cát những cột đá mọc san sát như rừng, cỏ hoa man mác bày ra một cảnh sắc đẹp mắt người xem. Tiểu Phong đứng đăm chiêu giây lát. Chàng theo lối ấy chạy qua...

Thình lình...

Chạy được vài ba mươi trượng, chàng vùng dừng chân lại. Mắt chàng trông thấy một vật gì, đó là một người.

Tiểu Phong hơi giật mình kinh ngạc bụng báo dạ như ở đâu đây có người?

Nghĩ vậy Tiểu Phong nhắm chỗ có đồng quần áo chạy thẳng đến.

Vừa đến nơi, chàng nhìn thấy đó là đồng quần áo đàn bà!

Tiểu Phong lại càng ngạc nhiên kinh hãi hơn. Chàng suy nghĩ: “Nơi này có đàn bà con gái sao? Chẳng vậy chỗ quần áo này sao lại là của con gái đàn bà?”

Với ý nghĩ ấy, tánh háo kỳ lại phát sanh trong đầu óc. Chàng cầm đồng quần áo giũ lên một cái. Mắt chàng chợt nhìn về mé biển...

Trên trời ngoài mấy con le le biển cùng với những lượn sóng bạc nhấp nhô tuyệt nhiên không thấy bóng một người con gái, đàn bà nào cả.

Tiểu Phong nói thầm một tiếng: “Kỳ quá!”

Liền đó chàng sững sờ cất bước chạy đi.

Thình lình...

Vừa khi Tiểu Phong chạy đến một đồng đá bồng có một bàn tay lẹ như điện chớp chụp ngay đầu chàng giữ đứng lại. Lúc không đề phòng chàng không một phản ứng!

Tiểu Phong bị chụp một cái quá đổi bất ngờ. Chàng thất kinh giật nảy mình. Bản năng trong người chàng quay người trở lại. Nhưng thân hình chàng chưa kịp quay thì đã nghe tiếng của một cô gái quát nói:

—Mi mà quay đầu ngó lại là ta bóp nát óc mi ngay!

Tiểu Phong nghe ớn lạnh trong lòng. Đầu chàng mới quay lại nửa chừng liền quay trở lại như cũ. Liền đó chàng nghe tiếng người con gái ấy lại nói:

—Mi quả là một đứa lớn mặt to gan thật.

Tiểu Phong chẳng hiểu chi cả liền nói:

—Vô lý, ở đây lại có yêu ma nhát người?

—Mi ăn cắp quần áo của ta đó!

Chàng lập tức liếc mắt ngó về phía đồng quần áo ấy lạnh lùng nói:

—Ta ăn cắp áo quần của mi hả?

—Còn ráng gân cổ cãi lý nữa hả? Áo quần còn trên tay mi cả!

Tiểu Phong nói:

—Không biết ở chốn này có người nên thuận tay cầm lên đấy thôi!

—Trả lại ta ngay!

Tiểu Phong quay mình lại. Thiếu nữ ấy vụt hét to:

—Không được quay người ngó lại. Cãi lời ta bóp nát óc mi ngay!

Tiểu Phong vội hỏi:

—Tại sao mi cấm ta quay người lại kia chớ?

—Tại... tại vì...

—Tại cái gì hả?

—Tại vì tất cả áo quần trên người của ta đều ở trong tay mi, hiểu chưa, đồ quỉ!

Tiểu Phong đã biết rõ ràng vì cơ nào thiếu nữ ấy không cho chàng quay mình ngó lại. Chàng nói thầm trong bụng: “Ừ đúng rồi. Có như thế ấy.”

Tức thời chàng cầm bộ quần áo ấy trong tay đưa ngay về phía sau, mặt ngó thẳng tới, không hề quay trở, láo liên. Vừa đưa miệng Tiểu Phong vừa nói:

—Ta thật tình không biết cô đang lội tắm dưới biển. Chứ biết thì tôi đâu có lấy áo quần của cô lên xem chi? Tôi rất làm xấu hổ. Cô hãy tha thứ cử chỉ đường đột của tôi!

Thiếu nữ buông bàn tay đang chụp cứng vào đầu Tiểu Phong ra. Như một làn khói nhẹ, nàng lách người tránh ra phía sau một hòn đá trắng cực lớn!

Theo giọng nói ấy, trong lúc mơ màng chàng lại sức nhớ đến một người mà chàng hết sức yêu dấu trên đời: Bạch Cơ!

Mới nếm hương vị ái tình lần thứ nhứt trong đời, Tiểu Phong nghe thấy nó ngọt ngào say sưa như thế nào đâu! Khiến chàng đắm đuối, khiến chàng mê ly. Tuy chỉ mới yêu trong giây khắc thời gian ngắn ngủi, mà chàng đã đem hết mỗi tình cảm và sanh mạng mình giao phó hết cho nàng.

Do đó mà sau giây khắc ấy qua rồi chàng lại đắm mỗi nghi ngờ bên trong. Tiểu Phong tự hỏi vì sao lúc mới đầu trong cuộc gặp gỡ Bạch Cơ lại bỏ mình chạy đi, chẳng một lời giã từ? Nàng là hạng đàn bà thuộc loại nào?

Tiểu Phong chẳng hề quay đầu ngó lại thiếu nữ ấy lần thứ hai. Trong lúc đắm sâu trí óc vào những ý nghĩ băn khoăn chàng cất bước đi thẳng.

Chỉ một nháy mắt, chàng đã vượt qua vô số những hòn đá lở nhổ ven bờ cát trắng.

Mắt chàng bất ngờ chạm vào một bức đá. Chính bức đá này làm nấc thang đi lên một tòa nhà cát trên một gành đá cao.

Tiểu Phong nói thầm trong miệng: “Chừng như phải do bức đá này đi lên mới ra khỏi được bãi cát...”

Suy nghĩ như vậy xong chàng nhắm gành đá cao, theo thêm đá chạy nhanh lên.

Thềm đá này không giống với một bức vách thiên nhiên mà dường tượng như do sức người xây đắp, Tiểu Phong ráng lấy sức chạy nên các miệng vết thương bị động, chàng đau đớn vô cùng!

Sau một thời thần chạy mãi không dám ngừng chân, chàng đã qua hết đoạn thềm đá ấy. Ngược mắt nhìn lên, Tiểu Phong đã thấy chót vót trên gành đá cao có đến vài mươi nóc nhà rải rác.

Tiểu Phong hơi lấy làm ngẩn ngơ một chút. Trên gành đá nầy sao lại có lắm nhà?

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng bưng bả chạy đại lên.

Đến trước căn nhà, rảo mắt xem qua vòng tường phía bên ngoài, chàng trông thấy vài mươi người to lớn mình mặc áo ngắn, trông như là những dân đi canh tuần.

Tiểu Phong đoán chắc trong bụng nơi đây là một bang hội nào đó chứ không phải là những căn nhà cửa thường nhân chuyên nghề hạ bạc. Chàng ước đoán như vậy là vì trông thấy ngoài sổ người mạnh mẽ mặc quần áo gọn ghẽ có dáng điệu đi canh tuần ấy ra, bên trong bờ vách tường bao ngoài lại có một gian nhà kiến trúc một cách hùng vĩ hết sức đặc biệt.

Tiểu Phong cất bước chạy lên, thành linh có hai người to lớn vạm vỡ trong số mấy chục người ấy đã trông thấy chàng trước rồi. Chỉ một cái nhoáng mình cả hai đã cản ngang trước mặt. Hai người ấy đứng song song kề vai nhau cùng quát to tiếng nạt hỏi:

—Các hạ là người ở đâu? Sao các hạ dám mạo hiểm đi sâu vào nơi trọng địa của môn phái chúng tôi?

Hai người ấy vừa nói đến đó, bỗng nhiên ngắt câu không nói tiếp. Bốn con mắt của hai người chợt nhìn thấy những vết thương trên lồng ngực của Tiểu Phong. Cả hai cùng hoảng kinh đánh thót người một cái!

Tiểu Phong cười lạnh lùng nói:

—Chừng như nơi nầy tôi không được đến sao?

Hai người to lớn vạm vỡ nói:

—Đúng như vậy thật! Nơi nầy trọng địa của bốn đường lễ nào để cho các hạ vô ra một cách dễ dàng thong thả dặng?

Tiểu Phong đang định cất miệng trả lời thì các vết thương ở trong lồng ngực đau nhói lên. Không dẫn được lửa giận phùng cháy trong lòng, chàng lộ mặt đỏ

gồm gồm như hai cục lửa. Nhưng tự nghĩ lúc này không làm sao giao thủ được, chàng cố dần xuống, ráng cất giọng nhẹ nhàng nói:

—Tôi chỉ vì vô ý mà lỡ đi vào đây, chẳng lẽ lại bắt buộc tôi điều chi sao?

—Đành là vô ý. Nhưng cũng phải mời các hạ theo bọn chúng tôi vào yết kiến Giáo chủ của chúng tôi mới được. Nếu Giáo chủ của chúng tôi tha thứ cho các hạ thì bọn chúng tôi đây có làm khó các hạ chi nào!

Tiểu Phong nói:

—Phỏng như tôi không chịu đến yết kiến Giáo chủ các người thì sao?

—Thì bọn chúng ta đây đã có sẵn biện pháp bắt người phải đi?

Mặt Tiểu Phong biến sắc tức giận. Chàng đang định cho chúng biết tầy một phen. Nhưng các vết thương trước ngực càng đau đớn dữ dội thêm hơn, không sao chịu thấu!

Chàng là người hết sức kiêu ngạo, thà chịu chết không chịu để ai bắt nạt. Nếu bọn họ dùng tiếng nhỏ nhẹ có lẽ độ mà mời thì chàng cũng sẵn sàng theo họ vào tận nơi ra mắt Giáo chủ của bọn họ được. Đành này, đối phương lại ỷ đông ra vẻ hung hăng bắt buộc chàng phải đi theo bọn họ nên trong lòng Tiểu Phong sôi trào lên tách khí ngạo nghễ cố hữu. Chàng cười một tiếng lạnh lùng bảo:

—Các người dùng biện pháp ấy xem!

Sắc mặt hai người to lớn vạm vỡ ấy nổi giận. Cả hai cùng nói:

—Nhãi con! Rượu mời không uống, chờ uống rượu phạt. Đi hay không đi, nói mau nghe?

—Không đi!

Một tên trong bọn cả giận, quát rùm lên:

—Nhãi con! Mi phải chết!

Dứt tiếng, hắn đánh ngay một chưởng vào ngực Tiểu Phong!

Lúc ấy, trong mình Tiểu Phong đang bị trọng thương mà tách khí vẫn cứ kiêu ngạo bất khuất. Chàng nạt một tiếng, tay mặt tổng liền một chưởng. Chưởng ấy Tiểu Phong dùng có năm thành công lực. Chàng không có ý muốn giết người ấy dưới chưởng lực của mình. Khi đánh một chưởng như vậy, các vết thương đều bị động nên chàng cảm thấy đau đứt ruột gan, không khác lấy dao nhọn mà đâm. Mắt chàng đổ đom đóm, chàng kêu thầm một tiếng: “Nguy!”

Liên theo đó một tiếng «hự» uất hơi vang lên. Tên to lớn vạm vỡ đã tấn công Tiểu Phong một chưởng vừa rồi bị chưởng lực của chàng đánh ngã nhào hộc máu!

Tiểu Phong bị thương tích hành hạ đau quá, cũng tự thối lui sau hai bước. Liên khi ấy, chàng nghe có tiếng hét vang lên bảo:

—Các hạ thật là độc ác.

Một luồng chưởng lực theo cùng một lúc với tiếng hét ấy, đập vào lưng Tiểu Phong.

Tiểu Phong ráng chịu đựng với sự đau đớn của vết thương đang trước ngực, vung mình một cái nhảy tạt ra ngoài xa năm thước, tránh được đòn ấy của đối phương. Mặc dầu như vậy, chàng vẫn nghe máu trong tim trào ngược trở lên. Mặt hầm hầm sát khí, Tiểu Phong nói lớn tiếng lạnh lùng:

—Đánh lén phía sau lưng mà cũng xưng là khách hảo hán trong chốn giang hồ à?

Chàng quay mặt lại, bất ngờ chạm vào đôi mắt ngời như sao của một thiếu nữ có nước da bánh ít. Tiểu Phong chắc cô gái này là thiếu nữ đã tắm biển lúc nãy.

Cặp mắt rục rục tinh quang của thiếu nữ ấy nhìn các vết thương rướm máu trên lồng ngực Tiểu Phong. Nàng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Mặt nàng biến sắc một cách ghê gớm. Nàng loạng choạng thối lui liên ba bước, cực kỳ kinh hãi, nói bằng giọng đứt nối ngập ngừng:

—Mi là người nào? Mi... là... người... nào?

Cử chỉ đột ngột của thiếu nữ ấy bắt Tiểu Phong phái hoảng kinh! Nhưng thấy cả người nàng run rẩy, tinh thần kích động vô cùng! Đương lúc bối rối Tiểu Phong không biết trả lời thế nào.

Ngay lúc ấy...

Một tiếng quát vang dậy lên. Tên cao lớn vạm vỡ ấy nói:

—Nhãi con giỏi thật! Mi đã cả gan dám đến chốn này mà còn dở thói hung hăng. Này xem chưởng của ta.

Trong tiếng quát ấy, ào ào một tiếng gió lộng, hắn đã tống tới một chưởng!

Chưởng lực của tên cao lớn vạm vỡ ấy ra khỏi tay đã nghe tiếng thiếu nữ nạt lên:

—Ngừng tay!

Tiếng nạt ấy chứa đựng một giọng nói vừa khích động lại vừa điên cuồng. Tiểu Phong nghe ớn lạnh cả xương sống. Quả nhiên tên cao lớn vạm vỡ ấy, đã đánh một chưởng ra vội vã thâu tay trở về liền.

Cặp mắt sáng ngời như sao của thiếu nữ ấy vẫn đóng đinh trên các vết thương nơi ngực Tiểu Phong không nháy. Nàng nhăn mặt nhíu mày, dường như các vết thương nơi trên lồng ngực Tiểu Phong khiến nàng nhớ đến một việc chi đã qua hết sức rùng rợn. Bằng một giọng run run, thiếu nữ ấy nói:

—Mi... mi... là ai? Là ai hãy nói rõ cho ta biết.

Tiểu Phong nhìn thấy trong khóe mắt của nàng có một màu đỏ, dường thể những hạt lệ muốn tuôn rơi. Tiểu Phong bồn chồn trong dạ chẳng hiểu ra làm sao cả, thiếu nữ ấy làm gì gì vậy? Lẽ nào những vết thương của chàng khiến nàng không yên?

Giữa lúc ấy...

Từ trong tòa nhà hùng vĩ có năm người chạy ra như bay. Tốc lực khinh công cực kỳ mau lẹ, cả năm người nhoáng cái đã đến tận nơi.

Đi đầu là ông già tay cầm gậy. Mắt ông già ấy quét lẹ vào tên cao lớn vạm vỡ bị Tiểu Phong đánh trúng một chưởng học máu còn nằm xui cò trên mặt đất. Sắc mặt vẻ tức giận, ông già ấy nạt hỏi:

—Các hạ là cao nhơn ở phương nào? Cớ sao đến «Bích Hải Nhan» đánh người chết giấc như thế đó? Lão phu đây tự bất tài cũng sẵn sàng lãnh giáo các hạ mấy chiêu tuyệt học.

Ông già ấy dứt tiếng, mặt hiện đầy sát khí, cất tiếng cười lạnh lùng bước thẳng tới trước Tiểu Phong.

Còn bốn người kia, tay cầm sẵn khí giới, hằm hằm chờ ra tay.

Trong khoảng thời gian ấy, không khí tại chỗ bao trùm một thứ sát cơ đầy khủng bố, Tiểu Phong rảo mắt nhìn khắp mọi người một cái, lạnh lùng nói:

—Chính hần tự mang lấy nhục vào mình, sao trách ngược lại ta?

—Tự mang lấy à? Tiểu tử mi chưa được nghe, được biết phái Đông Hải ở Bích Hải Nhan xưa nay không phải là chỗ hoang vắng, ai muốn làm chi thì làm sao?

Cả người Tiểu Phong rung động. Chàng vọt miệng hỏi:

—Phái Đông Hải?

—Không sai! Các hạ đã có tài dùng chưởng đánh cao thủ của bốn môn trọng thương không phải là kẻ vô danh, vậy xin cho biết danh hiệu?

Mắt xem qua tình thế, chàng bảo thầm trong bụng: “Nguy!”

Bởi vì các vết thương trên ngực của chàng mỗi khắc qua lại càng đau đớn như cắt ruột gan. Nếu mà động thủ lần thứ hai thì không bị trọng thương thì cũng bị bắt sống.

Lòng nghĩ ngợi bần khoản chẳng biết phải đối phó thế nào. Chàng nghe tiếng thiếu nữ ấy nạt lên một câu oai nghiêm không khác truyền ra một mạng lệnh:

—Trần Hương chủ, người hãy lui về trước, để đó mặc tôi.

Ông già ấy tức là Trần Hương chủ vừa nghe tiếng nạt của thiếu nữ sững sờ, dừng hẳn chân lại, đưa mắt nhìn thiếu nữ, cất tiếng nhỏ nhẹ thưa:

—Lão phu tuân mạng!

Dứt tiếng, thở lui lại sau năm thước.

Vẻ mặt thiếu nữ ấy vẫn như khích động như cũ. Nàng run rẩy hỏi:

—Hãy tỏ thật cho ta biết, người là ai?

Trong lúc bất ngờ như vậy, Tiểu Phong bối rối vô cùng. Chàng không hiểu vì ý chi mà thiếu nữ ấy cần hỏi mình là ai? Chàng cười một cách khổ sở, trả lời:

—Tôi họ Lê!

—Họ Lê?

Nàng buột miệng lặp lại, dường như tiếng trả lời ấy làm cho nàng thất vọng. Nàng cười một cách buồn bã, miệng lẩm bẩm:

—Đúng rồi, người chẳng phải chàng. Chàng đã ngủ yên một giấc mãi mãi dưới đáy sâu của lòng biển cả. Chàng mãi mãi không bao giờ trở lại.

Tiếng nói của nàng vừa ngừng, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi trên gò má. Nàng cất bước chạy thẳng vào trong tòa nhà tráng lệ.

Nhìn bóng nàng ở phía sau lưng, Tiểu Phong bồn chồn, hồi hộp. Chàng lặng lẽ tự hỏi một mình: “Nàng làm cái gì thế? Người đàn ông nào?”

Vừa khi thiếu nữ ấy bỏ chạy, ông già cầm gậy lạnh lùng quát vội:

—Tiểu tử, mau nói tên cho ta nghe.

Tiểu Phong cười một tiếng khinh miệt nói:

—Bộ bọn các người ham đánh đá lắm sao? Ta đi ngang qua lối này bị người của quý phái chặn lại sanh sự đánh ta trước. Ta chỉ tự vệ đối phó lại chút đỉnh thôi, sao lại cứ trách ta hoài?

Ông già ấy lại càng lộ vẻ giận dữ hơn:

—Giỏi cho tiểu tử thật! Nếu mi quyết cứng đầu không chịu nói rõ tên mi, ta hủy diệt mạng sống của mi liền tại nơi đây!

Bị ông già khiêu khích, lửa giận trong lòng Tiểu Phong lại cháy bùng lên. Chàng nói thăm: “Bọn người này sao vô lý quá, cứ ỷ mạnh ỷ đông lên giọng cầu cao bắt nạt kẻ khác. Ta dầu mang đầy thương tích trầm trọng khắp mình nhưng há lại sợ lũ bây sao?”

Với ý nghĩ ấy chàng bèn nói:

—Ta là Tiểu Phong, các người muốn biết ta cho biết thử làm chi ta nào?

—Á? Tiểu Phong?

Tiểu Phong nói tên của mình khiến cả năm người khùng khiếp sợ đến giựt nhảy người lên. Chúng thối lui ra sau ba bước, thất sắc kinh hồn!

Danh hiệu của Tiểu Phong lừng lẫy khắp nơi. Chỉ nội trong ba ngày mà khắp giới giang hồ, ai nghe tới cũng hãi hùng, rung động. Chàng vẫn còn chưa biết tất cả hai giới hắc bạch võ lâm trong thiên hạ đã gán cho chàng một cái huy hiệu là: «Đệ Tam Ma»!

Vì lối giết người điên cuồng như một tên đồ tể nên các nhân vật giang hồ mới liệt chàng vào hàng ma đầu thứ ba. Chàng cùng với Bắc Yêu và Nam Tinh đứng thành thế chân vạc.

Nào mấy ai đã hiểu rõ tâm sự đau thương chôn chặt dưới đáy lòng thù hận của chàng! Đâu phải chàng hung ác bạo tàn? Chàng giết người không phải khát máu điên cuồng. Chàng giết người có lý do chính đáng. Nhưng nào mấy ai thấu hiểu cho chàng. Họa chẳng chỉ có những vong hồn người chết ở dưới suối vàng!

Hai tiếng «Tiểu Phong» vừa thốt ra khỏi miệng thật sự đã làm cho năm người ấy bay hồn, mất vía ông già cầm gậy cổ làm gan đê nén sự kinh khủng, cất tiếng nói:

—Thì ra đây là «Đệ tam ma». Lão phu cứ ngỡ là Bốn phái tìm người, không ngờ tự người lại tìm tới. Ấu cũng là số trời!

—Tìm ta?

—Đúng vậy! Các hạ hẳn còn nhớ cách vài ngày trước đây đã đánh chết một lượt tám cao thủ của bốn môn?

Tiểu Phong hoảng hốt luôn miệng nói:

—Vậy thì Giáo chủ trong cái nhà này chính là Đông Hải Long Quân à?

—Không sai tí nào.

Tiểu Phong thật một phen kinh sợ rụng rời! Chàng bảo thầm trong bụng: “Trời khéo xui khiến làm sao oan gia cứ mãi vẫn vương. Đang lúc mình mang thương tích trầm trọng đây mình nầy làm sao chống cự nổi Đông Hải Long Quân?”

Ngẫm nghĩ thế rồi chàng bèn hỏi:

—Bây giờ các người định làm chi ta đây?

Ông già ấy cười nhạt một tiếng nói:

—Vay máu thì phải trả nợ máu.

Nhìn thấy tình thế trước mắt chàng nghiêng rằng bụng bảo dạ rằng: “Nói nhiều cũng chẳng ích chi, chỉ còn một nước là liều mạng chết sống với đối phương một chuyến...”

Đã quyết định như vậy rồi, Tiểu Phong quên cả sự đau đớn cực điểm của các vết thương đang hành hạ thể xác, cất tiếng nói to:

—Đâu các người thử làm xem?

—— oOo ——

CHƯƠNG 10

Tiểu Phong nói dứt lời, âm thầm vận công vào song chưởng giữ thế đón chờ. Lúc ấy, các vết thương trên ngực chàng đau đớn khôn tả, mồ hôi rịn đầm hai bên gò má.

Chàng lòng những dặn lòng: “Chiến thuật trước mắt chỉ phải đánh mau thắng lẹ. Chẳng vậy, đêm dài, lắm mộng, không khéo rơi lọt vào tay người.”

Ông già ấy nhìn sang một tên môn hạ đứng phía bên mặt bảo:

—Mau trở về trình lên với Giáo chủ là kẻ đã đánh chết tám cao thủ của bốn môn hiện đang có mặt ngoài này!

Tên ấy nói «vâng» một tiếng, quay lưng chạy miết vào trong tòa nhà hùng vĩ. Không khí tại chỗ, sau khi tên ấy chạy đi căng thẳng vô cùng.

Tiểu Phong quắt mắt nhìn xem địa thế, cất tìm một lối chạy thoát thân. Hai mắt chàng bỗng trợn to lên, quát liền một câu:

—Hãy tiếp ta một chưởng nè!

Tiểu Phong đánh chưởng nhanh dường như chớp nhoáng.

Ông già ấy không ngờ chàng ra tay một cách quá sức lẹ làng nên lách người né tránh.

Tiểu Phong cố nén sự đau đớn do các vết thương trầm trọng đang công phạt, nên tay vừa tống tới một chưởng, thân hình đã cong vút như một cây cung bắn vọt theo gành đá phía dưới sườn núi không khác một mũi tên bay.

Ông già ấy nhìn theo sững sốt, nạt to tiếng bảo:

—Đồ chạy đằng trời!

Thân hình của lão cũng lẹ như sao băng, bay vút theo không rời. Liền khi ấy tất cả môn nhơn của phái Đông Hải có mặt tại chỗ cũng hét vang một tiếng tung người rượt theo!

Bóng hình của Tiểu Phong bay vọt ra vài trượng, các miệng vết thương đều toát ra, khiến người chàng lão đảo, khí lực hoàn toàn mất hết.

Đương lúc cực kỳ nguy cấp ấy, một trận cười vang dậy xé nát không gian nổi lên. Bóng người nhấp nháy khắp đủ mọi nơi. Hơn vài mươi người không biết núp sẵn ở đâu từ hồi nào, đã ủa ra bốn phía chặn cứng nẻo thoát thân của chàng.

Tiểu Phong cả kinh, thối lui một bước. Ngược mắt nhìn tới, mặt chàng biến sắc.

Đông Hải Long Quân tay cầm cây Long Đầu Quây Trượng, cùng với hai ba mươi người nữa cũng đến nơi.

Đông Hải Long Quân bản mình đứng ngay trước mặt Tiểu Phong. Tay múa cây long đầu quây trượng miệng hần cười lạt một tiếng, nói giọng rền rền như tiếng chuông bể:

—Tiểu Phong mi đã nhận ra lão phu chưa?

Trong thời gian chớp nhoáng không đầy nháy mắt, ba mươi cao thủ của phái Đông Hải đã dùng thân pháp mau lẹ cực kỳ, đứng thành một vòng tròn, bao vây Tiểu Phong chặt chẽ.

Chàng rảo mắt khắp chung quanh, cất giọng cười, hết sức ngạo nghễ, đáp:

—Ngờ đâu đến đây, ta lại gặp được người.

Mặt Đông Hải Long Quân biến sắc, hần giận dữ hăm hăm quát to tiếng, hỏi:

—Này Tiểu Phong, tiện đây ta hỏi mi một lời. Ta với mi có cừu sâu hận lớn chi mà vừa gặp môn nhân của ta mới lần đầu tiên, mi xuống tay đánh chết liền một lượt cả tám cao thủ của ta?

Tiểu Phong thông thả đáp:

—Đó chẳng qua là một việc bất đắc dĩ chứ ta không bao giờ nỡ giết những người không oán thù với ta.

—Việc bất đắc dĩ à?

—Đúng vậy. Nếu ta không đánh người của môn phái người dễ nào người của môn phái người lại để cho ta sống sao?

—Giải thích thế ấy chẳng nhằm gì. Chẳng qua lòng mi quá độc, tay mi quá ác nên hạ thủ chẳng chút nương tình.

—Tình thế lúc bấy giờ cấp bách lắm ta không làm như vậy không được!

—Còn giờ đây?

Tiểu Phong vẫn cười một cách ngạo nghễ nói:

—Oan gia đã dựng đầu. Này Đông Hải Long Quân, Tiểu Phong ta nói thật một câu là mặc dầu giờ đây khắp người ta đang bị trọng thương, nhưng ta vẫn không chịu chết đâu nhé.

Dứt lời, bàn tay mặt thò vào bên hông nhanh như điện giật. «Soạt» một tiếng, chàng đã rút nhanh thanh «Độc Long Kiếm» ra khỏi vỏ. Đôi mắt khô ngó tuần tú của chàng bắn ra hai luồng tinh quang chói ngời, chuẩn bị đối phó.

Tiểu Phong biết rõ trong mình đang bị thương tích cực kỳ trầm trọng mà giây khắc này lại động thủ giao đấu với một kẻ cường địch, thế tất bỏ mạng như chơi. Có điều xưa nay vốn cang cường bất khuất, chàng thà lãnh lấy một cái chết trong chiến đấu oai hùng hơn là bó tay để cho người bắt sống.

Nói cùng mà nghe, dầu cho lần này đánh nhau một trận cuối cùng trong đời, thân thể chàng có tiêu tan thành tro tàn, xương mục đi nữa, thì máu rưới Bích Hải Nham cũng đem lại cho chàng một cái chết lẫm liệt oai phong. Tiểu Phong không tiếc thân mà chỉ tiếc là chưa trả thù cho cha mẹ, cho người ơn dưới tuổi vàng. Chàng chỉ ân hận có bấy nhiêu đó thôi.

Chàng luôn luôn nở nụ cười lạnh lùng trên vành môi. Thanh «Độc Long Kiếm» cầm chặt trên tay.

Đông Hải Long Quân vẩy ngọn Long đầu quải trượng, chậm rãi từng bước một tiến tới.

Xa xa vọng lại, tiếng sóng vỗ đầu gành, khiến đấu trường càng tăng thêm bầu không khí căng thẳng, chứa đầy khủng bố. Sát cơ mỗi lúc nặng nề thêm theo tiếng chân bước mỗi lúc mỗi gần hơn.

Trên vài mươi môn hạ của môn phái Đông Hải, mắt rực những tia lửa hung hăng, ghì chặt vào gương mặt lạnh lùng oai nghi của Tiểu Phong.

Thình lình...

Đông Hải Long Quân nạt to một tiếng. Cây Long đầu quải trượng trên tay của hắn vung tới. Hiệp cùng một lúc với tiếng nạt, một chiêu «Lãng quyền cô châu» từ đầu ngọn quải trượng đánh tới, sức mạnh đến mười thành công lực!

Thế đánh của Đông Hải Long Quân bằng một chiêu độc môn của hắn, có oai lực tuyệt luân. Một luồng quải ánh tít lên cuộn cuộn như sấm gầm sét nổ.

Chính ngay cùng lúc, Đông Hải Long Quân đánh tới một quải đó, thanh «Độc Long Kiếm» trong tay của Tiểu Phong cũng vung lên, thân hình chàng bắn vút tới, đây liền một chiêu «Thiên lý tống khách».

Hai người cùng ra tay mau lẹ như đồng một thời gian. Đông Hải Long Quân một quải vừa đánh thì Tiểu Phong một kiếm nhanh dường điện xẹt chém ra. Lợi hại vô cùng.

Vì dùng sức tấn công chiêu ấy, các vết thương trên ngực của chàng lại đau thốn lên. Dần không nổi, chàng phải kêu lên một tiếng nghệt thở.

Trong khoảnh khắc thời gian nhanh chóng ấy, Đông Hải Long Quân vung tit chiếc Long đầu quả trượng, lại tấn công liền chiêu thứ nhì.

Bị các vết thương công phạt, đau đớn vô ngần. Toàn thân chàng không còn chút sức lực nào nữa. Lần này chàng thấy rõ mình không tránh khỏi cây quả trượng của Đông Hải Long Quân. Nó giáng xuống là bể đầu. Chết một cách oan uổng. Nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc.

Tiểu Phong nghiêng răng mua vút thanh «Độc Long Kiếm» trong tay vòng một vòng, đưa thẳng thân kiếm đón chịu mũi nhọn của ngọn quả trượng của Đông Hải Long Quân.

«Keng» một tiếng, vàng và sắt chạm nhau, Tiểu Phong dùng sức chịu đựng nên các vết thương đều tét miệng, đau đớn không sao chịu thấu. Thanh «Độc Long Kiếm» văng bay khỏi tay. Máu tươi trong miệng trào ra. Chàng ngã quỵ trên mặt đất.

Đông Hải Long Quân cũng bị rách hổ khẩu tay. Cây long đầu quả trượng rớt xuống. Thân hình hắn bị đẩy bay ra sau.

Tức tốc. Khi Tiểu Phong vừa ngã nằm xuống, hơn ba mươi môn hạ của phái Đông Hải đều thét lên một tiếng dậy trời. Mỗi đứa nhắm ngay vào người Tiểu Phong đánh xuống một chưởng.

—Ngừng tay!

Lúc ấy giữa không gian, một tiếng quát nạt như sấm nổ dội tới. Hơn ba mươi tên môn hạ của phái Đông Hải rúng động cả đầu óc tim gan, họ vội vã rút tay về không dám đánh tới. Tiếng nạt ấy do chính miệng của thiếu nữ mà Tiểu Phong đã thấy lúc nãy, truyền ra!

Hơn ba mươi môn đệ của phái Đông Hải thấy thấy cùng dồn mắt về gương mặt nàng.

Liền khi ấy, Đông Hải Long Quân đã lượm cây long đầu quả trượng lên cầm tay. Đôi mắt hắn rực rực những tia lửa sáng ngời cực kỳ ghê gớm. Một tiếng cười nhạt thoát ra khỏi miệng hắn. Hắn cất bước về phía Tiểu Phong. Hắn gặp chàng, đang còn nằm dưới đất. Những miệng vết thương trên ngực Tiểu Phong bị nước mặn teo lại đã tét ra, máu tươi rướm đỏ. Hai mắt chàng nhắm cứng. Gương mặt chàng trắng bệch, không còn tí máu nào.

Sát khí trên mặt Đông Hải Long Quân càng dày đặc hơn. Hắn chậm chậm đưa cao cây Long đầu quả trượng, mím chặt môi, cắn răng, sắp sửa đập xuống để kết liễu mạng chàng.

Sát khí lại càng dày đặc. Cảnh trí vắng lặng biến thành một cảnh chết chóc.

Thình lình thiếu nữ ấy cất tiếng gọi to:

—Cha!

Đông Hải Long Quân ngược đầu ngó lên. Hắn nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ ấy. Hắn giật mình hãi sợ. Hai giọt lệ từ trong khóe mắt nàng tuôn rơi! Hắn vội ngừng hẳn bước, đứng lại cất tiếng hỏi:

—Tiểu Huệ, sao thế hả con?

Nàng thở một hơi u oán náo nức, nói:

—Cha! Cha giết chàng sao?

—Đúng vậy con ạ. Nó đánh chết tám cao thủ của phái mình!

—Thôi mà! Con xin cha tha cho chàng!

Câu nói ấy làm cho hơn ba mươi cao thủ phái Đông Hải, cả Đông Hải Long Quân đều biến sắc sửng sốt!

Đông Hải Long Quân nạt to:

—Tiểu Huệ, con điên hả?

Mục quang của thiếu nữ đóng đinh chặt cứng vào gương mặt hung sùng, ác sát của Đông Hải Long Quân không nháy.

Tiếng nạt ấy bao trùm một màn sát khí. Mặt hắn rực rực một thứ hung quang khiếp người. Hắn trừng mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ.

—Lưu Tiểu Huệ.

Lưu Tiểu Huệ nói bằng một giọng đau buồn:

—Cha! Con không điên. Con xin cha tha cho chàng!

Đông Hải Long Quân nghiêng răng, nói:

—Tha cho nó à? Nó đánh chết tám cao thủ của phái ta làm cho oai danh của ta tiêu tán. Ta mà không giết nó, thì mối hận trong lòng ta không tan!

—Cha! Con chỉ xin cha một lần thứ tha!

—Vì cớ nào con lại xin cho nó?

—Con...

Lưu Tiểu Huệ ngó lên gương mặt đầy sát khí của cha, nàng bất giác thối lui một bước.

Đông Hải Long Quân nghiêng răng nạt lớn:

—Con về nhà ngay, nghe rõ chưa?

—Cha, con nghe rõ. Có điều con xin cha chỉ mới một lần!

—Không thể được. Nó là kẻ thù của ta.

Gương mặt Lưu Tiểu Huệ biến sắc. Nàng rút thanh kiếm sau lưng cầm sẵn trong tay cất tiếng lạnh lùng nói:

—Cha! Nếu cha nhút định giết chàng con nguyện chết trước mặt cha.

Dứt lời, thanh trường kiếm trong tay Lưu Tiểu Huệ chĩa thẳng mũi nhọn vào ngay quả tim nàng. Vẻ mặt hồng hào của nàng biến thành màu xanh mét.

Biến chuyển đột ngột ấy khiến cho ba mươi cao thủ phái Đông Hải hoảng sợ điếng người.

Chính Đông Hải Long Quân cũng kinh hồn tái mặt. Hắn thật không ngờ sự việc lại xảy như thế. Hắn cưng yêu Lưu Tiểu Huệ còn hơn châu ngọc. Vì lẽ nào con gái hắn lại vừa giúp tên Ma Vương sát nhưn Tiểu Phong? Hoảng quá, Đông Hải Long Quân vội hét lên:

—Bỏ kiếm xuống.

Miệng la, chân hắn lẹ như tên bắn, chạy thẳng tới chỗ Lưu Tiểu Huệ, tay toan giật kiếm.

—Cha, mau lui về chỗ cũ. Nếu không con đâm liễu một mũi tự sát ngay tại đây.

Đông Hải Long Quân sợ quỳnh cả ruột. Hắn không dám trái lời con gái, vội vàng thối lui trở lại.

Biến chuyển ấy quá bất ngờ, Đông Hải Long Quân sửng sốt như người mất trí. Nhìn Lưu Tiểu Huệ với cặp mắt kinh ngạc, hắn nói:

—Tiểu Huệ, sao con có những hành động ngớ ngẩn thế kia? Con há không biết Tiểu Phong chính là kẻ thù sâu như biển đối với môn phái của mình sao? Có sao con van xin tha cho nó? Hơn nữa con lại không quen biết chi nó kia mà.

Lưu Tiểu Huệ liền đáp:

—Cha nói rất đúng. Con không hề quen biết người đó. Chỉ vì con trông thấy những vết thương trên lồng ngực của chàng.

Đông Hải Long Quân biến sắc, run rẩy, nói:

—Vết thương?

Vẻ mặt Lưu Tiểu Huệ xanh dờn như tàu lá. Nàng nói to tiếng:

—Đúng như thế đó! Vết thương của chàng, cha ơi! Cha há chẳng còn nhớ lúc cha giết Lục Hạo?

Nàng hét to như điên, như cuồng:

—Chẳng phải là cha đã dùng mũi chĩa đâm vào khắp lồng ngực chàng cho đến nỗi da thịt tan nát như tro hoa. Lúc máu chàng chảy đầm ướt mình, chàng còn đang chết giấc mà cha lại còn đem ra nhận chìm xuống đáy biển.

Nàng lại cười rống lên như điên cuồng. Giọng cười ấy khiến người nghe phất rợn da gà. Từ trong tiếng cười lại còn nghe cả những lời nàng nói về Lục Hạo, dường như giữa nàng và Lục Hạo có một mối cảm tình hết sức thâm thúy. Tiếng cười điên cuồng của nàng biến thành những tiếng khóc đau thương đứt ruột.

Đông Hải Long Quân mặt mày kinh hãi tái xanh. Hấn loạn choạng thối lui liền mấy bước.

Hơn ba mươi cao thủ môn đệ của phái Đông Hải cũng đều hoảng sợ mất hồn.

Lưu Tiểu Huệ ngưng hẳn tiếng cười nghiêng rằng nói lớn:

—Cha, ngay lúc ban đầu cha đã biết rõ con yêu Lục Hạo. Vậy mà cha nỡ giết chết hạnh phúc cả đời con. Cha dùng chĩa bén đâm nát ngực chàng. Lúc chàng sắp chết, cha vẫn không nường tay, đem chàng nhận xuống biển làm mồi cho cá.

Đông Hải Long Quân lạnh lùng nói:

—Có điều Lục Hạo chẳng chút nào yêu con.

—Con biết. Nhưng mà cha đã dùng một thứ cực hình tàn bạo biến đổi thân hình chàng, giống hệt người nầy. Những vết thương trên ngực cũng lủng nát như nhau!

—Nếu Lục Hạo không ăn cắp vật vô giá của môn phái ta là «Thanh Long Kinh», gia nhập Thất Hùng Bang, thì ta đâu có giết nó.

—Nói chi đi nữa thì Lục Hạo cũng đã chết trong tay của cha rồi.

Da mặt của Đông Hải Long Quân run run giựt giựt không dứt. Hắc nguyền rã nói:

—Có điều cái chết của Lục Hạo có quan hệ gì đến Tiểu Phong kia chứ?

—Những vết thương trên ngực của chàng giống hệt những vết thương trên ngực của Lục Hạo.

—Chỉ có một điều ấy mà con xin cha tha thứ cho nó khỏi chết?

—Đúng vậy!

Đông Hải Long Quân nhướng đôi lông mày rậm lặng lẽ nói:

—Phỏng như cha cứ giết nó không được sao?

—Được. Nhưng không chỉ có một Tiểu Phong chết mà còn có thêm con gái của cha nữa.

Đông Hải Long Quân hăm hăm cả giận quát to bảo:

—Mi dám...

—Thưa cha, con dám lắm. Nếu cha không tin, cha cứ xuống tay thử xem!

Dưới những con mắt nhìn trân trân của bao nhiêu môn hạ, Đông Hải Long Quân bị con gái hắc đồn vào một ngã bí, không biện pháp thoát ra. Bỗng nhiên hắc chậm chậm giờ cao cây quấy trượng. Hắc nhắm chỗ Tiểu Phong đang nằm bất tỉnh bước thẳng tới.

Gương mặt Lưu Tiểu Huệ nhợt nhạt, thanh gươm thẳng mũi nhọn vào sát da ngực. Theo đúng nhịp từng bước chân của Đông Hải Long Quân, nàng đẩy mũi kiếm lần vào trong thịt.

Đông Hải Long Quân xem Lưu Tiểu Huệ còn quý hơn tất cả kho tàng châu báu trong thế gian. Hôm nay nàng quyết liều mình cứu mạng Tiểu Phong chỉ vì có những vết thương trên ngực của chàng. Do đó hắc sức nhớ đến một màn thảm kịch đã qua. Hắc nhận rõ cái màn thảm kịch đã qua ấy in sâu vào tâm não con hắc một vết thương lòng, suốt đời không lúc nào quên.

Tuy biết vậy nhưng Đông Hải Long Quân nếu vì cưng con mà không giết chết Tiểu Phong thì làm sao cho tám cao thủ đã bị chàng đánh chết yên lòng và hả dạ đám môn hạ dưới tay?

Hắc dư biết tánh con hẽ Lưu Tiểu Huệ đã dám nói là dám làm ngay. Hắc mà giết Tiểu Phong tất nhiên Lưu Tiểu Huệ cũng phơi thây ngay tại chỗ, cùng chết chung với chàng.

Đông Hải Long Quân nghiêng chặt hai hàm răng lại. Nơi da mặt hăn nhăn nheo giống như cái giò chó quay ướn. Đương khi căng thẳng cực độ ấy, thành linh một bóng già chạy sấn tới quỳ ngay trước mặt Đông Hải Long quân, cất giọng run run, nói:

—Bẩm Giáo chủ, kẻ dưới tay này dám cầu mong Giáo chủ bớt cơn giận dữ dung tình cho kẻ dưới tay được bày tỏ chút ý kiến.

Đông Hải Long Quân thối lui lại một bước, hạ cây quả trượng trên tay xuống hăn lơ mắt ngó ông già ấy. Lão già ấy chính là Đường Nguyên Khâm giữ chức Hình Đường Hương chủ (chức coi về hình phạt) của phái Đông Hải. Hăn hơi sững sờ bèn hỏi:

—Đường Hương chủ có ý kiến ra sao?

Đường Nguyên Khâm quét mắt nhìn mọi người có mặt tại chỗ, qua một vòng, chậm rãi nói:

—Kính bẩm Lưu Giáo chủ, lệnh ái đã năn nỉ cầu xin điều đó mong Giáo chủ cũng nên tha người ấy cho rồi!

Đông Hải Long Quân lẽ nào lại nhẫn tâm giết Tiểu Phong, để cho con gái cưng của mình phải liều mạng sống, mặc dù hăn cảm giận chàng thấu mặt, thấu xương. Chẳng qua trước mặt môn hạ, đệ tử, hăn không thể lấy tình riêng bỏ lẽ công làm cho lòng người bất phục nên giết tha khó bề tự ý định đoạt mà thôi. Giờ đây có kẻ gỡ cho hăn, lẽ tự nhiên hăn có cơ hội cứu mạng con gái rồi. Tuy vậy Đông Hải Long Quân vẫn giữ bộ mặt lạnh lẽo sắt đá bên ngoài, cất tiếng oai nghiêm bảo:

—Người ấy là cừu nơn của môn phái, có lý nào ta tha cho nó đặng?

—Không lý lại nỡ để cho Giáo chủ lúc tuổi già lại phải đau khổ vì mất một người con gái cưng yêu hơn cả tánh mạng mình?

Đông Hải Long Quân vẫn nhàn mảy nghiêng răng, bảo:

—Ta mà không giết Tiểu Phong thì lúc chết còn mặt mũi nào trông thấy bao nhiêu anh em đã bị một tay nó tàn sát dưới suối vàng?

Đường Nguyên Khâm chậm rãi thưa:

—Kính bẩm Giáo chủ! Chúng ta chỉ tạm thời tha cho nó lúc này. Sau đó, chúng ta huy động toàn lực tìm nó thanh toán món nợ máu ấy, tưởng cũng không mất mát đi đâu.

Đông Hải Long Quân gật đầu bằng lòng:

—Có vậy thì đừng! Về sau bọn ta quyết tìm giết nó, chớ không tha.

Tiếng nói như mũi nhọn của hắc vừa dứt, hắc rảo mắt nhìn các môn hạ Đông Hải tại chỗ, dần giọng bảo:

—Ai nấy đều lui về Tổng đàn hết.

Hơn ba mươi đệ tử phái Đông Hải, rợp nhau: «Tuân lệnh!», rồi tự rút lui.

Lưu Tiểu Huệ ngó Tiểu Phong còn nằm sóng sượt trên mặt đất, chậm buông nhẹ mũi kiếm xuống khỏi ngực. Hai mắt ướt đầy ngấn lệ, nàng đứng lẳng lẳng nghĩ suy nàng nhớ đến tấn thảm kịch đau lòng của Lục Hạo đã qua. Nó hiện ra trong óc như một cơn ác mộng.

Đông Hải Long Quân thở ra một hơi dài nói:

—Tiểu Huệ bây giờ cha con ta trở vào trong nhà!

—Không! Cha hãy vào một mình trước đi. Con rất đổi cảm ơn cha đã tha cho chàng!

Đông Hải Long Quân biết rõ con gái hắc đang bắn khoắn đau khổ nhớ lại việc cũ đã qua. Đối với cái chết của Lục Hạo, mãi mãi con gái hắc không bao giờ nguôi ngoai cho được. Hắc nhìn vợ vẫn vào bóng hình thể thảm của con gái, rồi lẳng lẽ cất bước quay về phía Tổng đàn của phái Đông Hải.

Nếu như không phải những vết thương trước ngực của Tiểu Phong giống hệt những vết thương trước của Lục Hạo, người yêu bất hạnh của Lưu Tiểu Huệ, thì ngày hôm nay chàng khó thoát khỏi một cái chết nắm chắc trong tay!

Những tiếng sóng vỗ ì ầm vẫn vọng đến từng hồi. Gió lạnh ban đêm hợp cùng hơi lạnh của cõi lòng phất lên gương mặt khổ sầu Lưu Tiểu Huệ!

Từ cơn gió lạnh như cắt vào da mà nàng nào hay biết. Bao nhiêu ý nghĩ đều tập trung vào nỗi thống khổ của con tim.

Lâu lắm, nàng thò tay vào túi áo lấy ra một gói thuốc. Nàng quỳ sát xuống bên mình Tiểu Phong, tự tay rắc thuốc lên những miệng vết thương. Những dòng nước mắt của nàng không ngớt tuôn rơi lã chã. Nàng lẩm bẩm trong miệng với mình:

—Anh Hạo yêu dấu của em, nếu anh sống lại em sẽ vì anh mà tự tay săn sóc vết thương trầm trọng trên ngực anh cũng như thế này đây. Em ở mãi bên mình anh sẵn sàng cho đến lúc nào các vết thương của anh kéo da non lại hết, lành lẽ như xưa.

Thảm thương cho Lưu Tiểu Huệ. Sự thật chán chường đã nói với nàng cái người mà nàng sẵn sóc hiện giờ không phải là chàng thanh niên mà cách vài năm trước nàng đã đem trọn mối tình gởi gắm thiết tha Lục Hạo, chỉ có một chàng trai ấy, được nàng đắm đuối yêu đương. Còn người này, nàng chưa từng quen biết!

Qua mấy thời thần được Lưu Tiểu Huệ rắc thuốc, giữ gìn, Tiểu Phong lần lần hồi tỉnh. Chàng mở mắt nhìn lên, bất giác thất kinh thẳm trong bụng. Mắt chàng chạm phải gương mặt xinh tươi ướm đậm ngấn lệ, như đóa hoa liễu sau cơn tầm tã.

Chàng vụt ngồi dậy, sợ hãi cất tiếng hỏi:

—Cô nương! Tôi chưa chết dưới tay Đông Hải Long Quân sao?

Lưu Tiểu Huệ buồn bã gật đầu.

Tiểu Phong hết sức ngạc nhiên. Chàng là một thanh niên ưu tú cực kỳ thông minh. Ngay lúc ấy chàng đã hiểu rõ những việc chi đã qua nên hỏi liền:

—Cô nương cứu mạng tôi?

Nàng gật đầu, Tiểu Phong hỏi:

—Đông Hải Long Quân là người chi của cô nương? Có nào hấn lại tha chết cho tôi?

—Người là cha ruột của tôi. Còn như tại sao chàng lại được tha thì ban đầu vì người đã làm một việc không hay, không phải đối với tôi.

Nhìn thấy những ngấn lệ trên gò má cùng với giọng nói buồn bã của Lưu Tiểu Huệ, chàng bỗng nhiên hiểu ra được là thân thế của nàng đã trải qua một lần chẳng may.

—Việc ấy cô nương có thể nào bày tỏ cho tôi nghe đừng chẳng?

Nàng lắc đầu lia lịa, cười một lúc, buồn bã đáp:

—Không! Tôi không muốn nhắc đến, việc bất hạnh ấy gọi lại làm chi!

Nàng thở ra một hơi nhẹ nhẹ. Ngược mắt nhìn lên những ánh sao mờ nhạt trên bầu trời xanh thẳm mênh mông, Lưu Tiểu Huệ nói bằng một giọng ảo não u buồn:

—Các vết thương của chàng chỉ nội trong một ngày là lành lại như xưa. Chàng có thể đi khỏi chốn này được rồi. Cố nán lại chỉ gặp nhiều nguy hiểm!

—— o0o ——

CHƯƠNG 11

Tiểu Phong gật đầu đáp:

—Đúng vậy. Tôi nên đi là hơn. Có điều, tôi bỏ đi như thế này, lòng tôi cảm thấy còn thiếu cô nương một món gì như nợ, như tình, như ơn, như nghĩa!

Mắt Lưu Tiểu Huệ đầy tràn lệ ngọc, nàng nói:

—Không chàng đừng nên nghĩ ngợi. Lúc tôi cứu chàng không phải vì chàng, mà thật ra là vì một người khác.

—Người yêu cô nương?

—Chắc thế.

—Người ấy đã chết rồi?

—Đúng vậy đã chết rồi.

Nàng nói lẩm bẩm:

—Cũng giống hệt như chàng, người bị cha tôi dùng mũi chĩa nhọn đâm vào lồng ngực, cứ một mũi lấy theo một miếng thịt, máu tuôn xối xả!

Giọng nói của nàng biến thành những tiếng thét như điên như ngậy:

—Tôi thấy máu từ các miệng vết thương ở lồng ngực trào phun ra lại thấy cả những miếng thịt dính theo mũi chĩa rơi xuống... rơi xuống trên mặt đất. Cha tôi dùng độc hình ấy cho đến lúc chàng chết đi sống lại, rồi còn đem ra ngoài biển khơi...

Kể đến đây, Lưu Tiểu Huệ rú lên những tiếng cười rữ rượi giống như nàng nhớ đến việc đã qua, cực kỳ kinh hoàng.

Tiểu Phong hỏi:

—Vì sao cha cô nương lại giết người yêu của cô nương?

Nàng cười bằng một giọng gay gắt, nói:

—Chỉ vì một người đàn bà. Người đàn bà ấy nói với cha tôi là tôi yêu chàng trai nọ, chớ thật tình chàng trai nọ chẳng yêu tôi một mảy may! Vì người đàn bà ấy mà chàng trai tôi yêu đó dám cả gan liều lĩnh ăn cắp cuốn «Thanh Long Kinh» là vật báu vô giá trấn sơn của phái Đông Hải của cha tôi làm Giáo chủ! Chàng trai ấy bị người bắt được, chiếu theo luật lệ của môn phái mà trị tội!

—Do đó, chàng trai ấy bị đâm nát lồng ngực mà chết?

—Đúng thế!

—Chàng trai ấy chỉ vì một người đàn bà?

—Nó tên là Tăng Thục Linh, ngoại hiệu là Ngọc Phi Diệp, nữ chúa của bang Thất Hùng!

Lòng dạ, đầu óc Tiểu Phong đều rung động. Chàng buột miệng hỏi:

—Thất Hùng Bang?

Lưu Tiểu Huệ gạt đầu, Tiểu Phong sức nhớ lời ân nhân đã qua đời của mình là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn có một đồ đệ tên là Giang Vân Tông cũng đầu hàng làm môn đệ của Thất Hùng Bang. Chừng như Giang Vân Tông cố tâm ăn cắp một cuốn sách Tinh Nhãn Nhiếp Hồn ghi chép kỳ lưỡng về võ công tuyệt học của trọn đời ông ta vào đó, không khác người yêu của thiếu nữ này đều bị Ngọc Phi Diệp dụ dỗ bằng sắc đẹp mê hồn của nó chẳng?

Nghĩ đến khoản ấy, vẻ mặt Tiểu Phong hiện đầy oán giận. Chàng hỏi:

—Ngọc Phi Diệp người ra làm sao?

—Theo thiên hạ trầm trồ thì sắc đẹp dường thể Tiên trời giáng xuống trần gian. Còn tôi thì chưa từng ngó thấy!

Tiểu Phong nói:

—Tiểu Phong tôi nếu quả thật không chết tôi quyết vì nàng trả thù.

—Làm gì nữa! Người yêu tôi đã thành người thiên cổ, vĩnh viễn tôi không mong gì được gặp lại chàng ở kiếp này.

Tiểu Phong nghe lưu Tiểu Huệ nói, lẳng lẳng một chập. Chàng thở ra nhẹ nhẽ nói:

—Cô quả thật là một thiếu nữ bất hạnh trên đời! Dầu sao cảm ơn cứu mạng của cô đối với tôi. Mãi mãi tôi ghi chặt vào tim óc. Mong rằng sau này chúng ta còn có phen gặp gỡ.

Nàng cười phơn phớt. Tiếng cười buồn bã làm sao.

Liền đó nàng nói:

—Thôi đi, đi! Chúc chàng mạnh giỏi, khuyên chàng thận trọng giữ mình.

—Cô nương về nhà được vui vẻ. Tôi cũng chúc cô được mạnh khỏe, lấy thời gian làm thang thuốc trị vết thương lòng.

Hai người nói với nhau những lời từ già, thân mật, quyến luyến không khác một đôi nhân tình. Thật ra cả hai mới biết sơ qua, chỉ trong một lúc tạm thời ngắn ngủi.

Canh cánh bên lòng. Tiểu Phong không thể nào quên người con gái bất hạnh ấy, hơn nữa không thể nào chàng quên người đã cứu sống mạng mình. Chỉ một khắc giây ấy đủ khiến cho nàng ôm ấp mãi mãi vào lòng một kỷ niệm của một đêm!

Chàng lảng lảng ngó nàng, tay cầm thanh «Độc Long Kiếm» lên quay mình bước đi. Chàng bồn chồn trong dạ như vừa được một cái chi, lại cũng như mất một cái chi.

Xuống khỏi dốc núi, Tiểu Phong bước đi lững thững. Chàng nghĩ còn nhiều việc. Mối thâm cừu của cha mẹ, mối thù của ân nhân chưa trả đặng. Thế mà suýt nữa chàng đã bị chết trong tay Lãnh Diện Vong Hồn.

Nghĩ đến gió, chàng nghiêng chặt hai hàm răng, mắt rực rực hung quang, bắn tủa ra những tia lửa oán thù rừng rợn. Chàng nhận rõ số dĩ mình bị bắt là hoàn toàn do một tay Mông Diện Thần Nữ!

Nhân đó mà chàng lại nghĩ đến Bắc Yêu. Bởi động cơ nào thúc đẩy mà Bắc Yêu liều mạng vào tận «Địa Bảo» giúp chàng một tay? Phải chăng không ngoài bảy chữ thần bí trên bảy đồng tiền?

Bỗng nhiên chàng vụt nhớ tới lời của Bắc Yêu đã nói là mình đã tìm ra bí mật mười bốn chữ trên mười bốn đồng tiền.

«Vạn lý hải dương thiên trùng sơn, hận tợ thanh sơn ái tợ phong»

Bắc Yêu đến «Địa Bảo» là vì bảy chữ trên bảy đồng tiền mà nàng tin còn ở trong mình chàng. Nhưng nàng tìm ra bí mật của mười bốn chữ trên mười bốn đồng tiền kia là nhờ đâu?

Tiểu Phong nghĩ đến đây, bỗng nhiên đầu óc rộn ràng. Lúc nghĩ đến việc kia, chàng lại nhớ đến lời của Lê Thiết Thoại nói với mình là phải lên tận Cửu Hoa Sơn! Lê Thiết Thoại căn dặn thế nào cũng cần đi ngay! Thế mà hiện giờ bao mối thù chưa trả, mọi việc nào cũng phải làm xong. Suýt nữa chàng lại bỏ mạng là khác. Nếu như chàng chết rồi, thì làm sao dám thấy mặt cha mẹ chàng cùng với Tinh Nhãn Nhiếp Hồn ở nơi chín suối?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, chàng quyết định phải lên đường đi Cửu Hoa Sơn ngay. Phỏng như chú chàng đã chết thật, thì chàng thấu liệm thi hài của người, kể đó chàng đi tìm kẻ thù đòi các món nợ máu.

Không do dự, chàng vươn mình theo mé trước mặt, chạy thẳng.

Đêm đã tàn. Vầng ô đã sáng tỏ một phương trời!

Chạy suốt một đêm không ngừng nghỉ, chàng nghe trong người đã mệt, lại đói. Tạm dừng giây lát, chàng hái mấy nắm sim rừng ăn đỡ lòng.

Tìm một cây cao rậm rạp có chẳng ba, chàng leo lên nằm đánh một giấc nghỉ lưng!

Không biết ngủ chừng bao lâu, thình lình tai chàng vụt nghe tiếng thét lạnh lạnh xé tan bầu không khí êm đềm dội đến đánh thức chàng tỉnh hẳn dậy.

Theo chỗ phát ra tiếng ấy, Tiểu Phong phóng mắt nhìn theo. Chàng trông thấy cách chỗ mình ẩn núp chẳng bao xa có một bóng người, từ trên một đỉnh núi rơi vút xuống như tên, giữa hai sườn núi đầu lưng lại, không khác một đường chẹt giữa hai tấm vách đá cheo leo.

Tiểu Phong bảo thầm: “Đỉnh núi này cao có trên vài trăm trượng sao lại có người nào đánh nhau trên đó! Người này phải chẳng bị đánh rớt xuống hố sâu?”

Nghĩ như thế xong Tiểu Phong tung mình bay vút theo giữa hai bên sườn núi đầu lưng đó. Chàng có hành động ấy không vì một mục đích nào khác hơn là tánh háo kỳ thúc giục!

Tiểu Phong đến chỗ hai sườn núi ấy ngược mắt nhìn xem. Chàng thấy khoảng trống giữa hai sườn núi ép lưng vào nhau, dựng đứng song song, rộng chừng vài trượng. Chàng dừng chân lại, phóng mắt nhìn vào bên trong khoảng trống đó. Hình thể giống như một cái động!

Trước cửa động có chừng ba chục cây tùng bách, cành lá rậm rạp xanh um. Tiểu Phong băng mình vào trong cửa động.

Chàng vừa vào bên trong rừng tùng, chợt trông thấy cảnh vật trước mắt biến đổi khác hẳn. Nhìn ra phía trước, chàng thấy cả rừng tùng, menh mông vô tận, ngó mút con mắt chẳng biết đâu là cùng.

Tiểu Phong giật mình cả kinh. Chàng không sao có thể tưởng tượng nổi là chỉ đó vài chục cây tùng bách thế đó mà lại bày thành một trận thế tuyệt vời!

Chàng không dám bước tới nữa, mắt nhìn mãi mà không sao hiểu mấy cây trong khoảng trống đã xếp theo kỳ trận bát quái hay là Cửu Cung?

Tiểu Phong định bụng thối lui ra không ngờ mắt chàng nhìn lại mé sau, con đường hồi nãy chàng lọt vào đã bít lối vì khoảng trống đâu chẳng thấy chỉ thấy một dãy rừng xanh bát ngát không bến không bờ.

Chàng không nghi ngờ chút nào nữa cả. Chàng lọt vào một trận lạ, chỉ có điều không sao nghĩ nổi, trong động núi này lại có người bày trận như vậy?

Một ý nghĩ nảy sanh, Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Chắc chắn là giữa khoảng chẹt của hai vách núi này có cái chi cực kỳ bí mật bên trong. Chẳng vậy bày trận để làm gì?”

Chàng là một thanh niên cứng đầu chẳng biết sợ là gì, nên chạy ngang qua khoảng trống đó.

Thình lình...

Tiểu Phong kêu «á» một tiếng thất kinh hồn vía. Chàng nhìn thấy một tử thi đã thối nát, nằm sóng sượt trên mặt đất. Chàng tự hỏi: “Tại sao trong thế trận này lại có tử thi?”

Nhìn sơ qua một hồi, chàng chạy lại gần xem thử, khi còn cách ba bước, chàng thấy một tử thi nữa.

Tính ra suốt đường, có vài mươi tử thi như vậy. Có cái đã hư mục chỉ còn là đồng xương trắng. Cũng có cái vừa mới chết. Chàng định chắc đây là những người mắc kẹt trong trận không tìm được ngã ra mới chết một cách quái gở thế ấy.

Tiểu Phong chạy gần nửa ngày trời, vẫn không kiếm được miệng động. Chàng ngạc nhiên kinh hãi, bụng bảo dạ: “Thế này rồi ta cũng lại bị bỏ xác một cách oan uổng trong trận này sao?”

Với ý nghĩ ấy, Tiểu Phong quỳnh quáng trong lòng. Chàng bậm môi cố lấy sức chạy, chạy luôn một hồi, may sao lại chạy lọt ra được phía ngoài khu rừng xanh ấy.

Chàng đưa tay lên vuốt những giọt mồ hôi lạnh thấm ướt cả mặt mày, tự nói: —Hú hồn! Ta trải qua một phen cực kỳ nguy hiểm.

Liền đó chàng ngược mắt nhìn con đường chẹt giữa hai sườn núi, bề sâu độ chừng mười trượng, Tiểu Phong liền chạy vào trong đó.

Xuyên qua khỏi khoảng đường chẹt, chàng nhìn thấy những hòn đá dựng liền nhau như những quần bút, cao đến vài ba trăm trượng. Phía bên trong có một cái hang nhỏ. Trong hang có một cái hồ nhỏ.

Tiểu Phong đang hết sức lấy làm lạ lùng tại sao trong hang lại có hồ. Bỗng nhiên chàng thấy dưới hồ có một người nổi lên.

Chàng không khỏi khiếp sợ trong lòng.

Người này, theo chàng nghĩ có lẽ là người ban nãy bị rơi xuống hồ mà chàng đã trông thấy chẳng sai!

Rảo mắt ngoảnh quanh một vòng, bất giác chàng sợ hãi đến rợn óc cùng mình! Chung quanh bờ hồ xương khô chất đống thành gò.

Chàng không hiểu tại sao lại có nhiều xương khô quá cỡ như thế!

Ở trên chót gành đá là cái gì? Người nào ở trên đó?

Tiểu Phong bèn phóng mình tới bên hồ, thấy người nổi lên trên mặt nước đó tuổi còn trẻ măng, nhiều lắm là cỡ hai mươi cái xuân trở lại. Đường như hắn đã uống đầy nước hồ nên sinh trưởng mà chết.

Chàng nói thầm trong bụng: “Trên gành đá này chắc có giống gì đó. Ta phải lên tận nơi xem thử mới được! Ở đó làm sao lại có người quá đồi tàn bạo đá người rơi xuống hồ, bỏ thây trong hồ như thế này.”

Chợt đâu...

Một giọng cười «khệt khệt khệt» hết sức quái gở vọng vào tai. Tiểu Phong lắng tai nghe kỹ thì tiếng cười phát ra từ trong hang nhỏ...

Cùng lúc với những tiếng cười rùng rợn vọng tới, khiến người nghe đến phải mọc óc cùng mình. Đã có vài mươi bóng người, nhanh như chớp nhoáng nháy xuống mặt hồ chụp vào cái thây nọ.

Tiểu Phong thất kinh vội lùi lại sau một bước. Chàng vừa ngược mắt nhìn, bất giác càng bay bổng, mất vía hơn nữa.

Mắt chàng trông thấy mười mấy người lội xuống mặt hồ chụp cái tử thi nọ, toàn thể là những quái nhân vô cùng kinh khiếp, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, hình thù gớm ghê, như yêu tinh!

Tiểu Phong vừa khiếp sợ vừa nghĩ thầm: “Sao bên trong hang này lại có lắm người kỳ quái thế ấy?” thì nghe những tiếng cười «khèn khệt» vang lên. Cặp mắt của Tiểu Phong mở to như hai cái lục lạc, xem mấy chục người ấy chụp cái thây nọ để làm gì?

Chàng chỉ thấy sau khi vớt được tử thi lên rồi, cả bọn giành nhau xé nát từng miếng vụn. Xương còn y nguyên mà thịt thì dồn chung một đống.

Trông thấy tình hình rùng rợn ấy Tiểu Phong chưa ngớt nghĩ suy, thì nghe những tiếng khệt khệt ấy lại vang lên. Mấy chục người ấy xúm vào ăn tươi một lúc hết sạch đống thịt.

“Trời ơi! Đây là một bọn ăn thịt người.” Tiểu Phong quá sợ suýt nữa ngã sụm xuống chết giắc.

Ăn hết thịt da, bọn người ấy «xơi» luôn bộ đồ lòng. Còn xương thì vải xuống hồ. Dường như đã no nê, thỏa thích cả bọn người cười lên những tiếng «khệt khệt» dị kỳ.

Thình lình bọn chúng chợt nhìn thấy có mặt Tiểu Phong tại đó nên cũng sửng sốt.

Tiểu Phong sợ hãi đến cực điểm, mình toát đầm mồ hôi lạnh, cứ bước thụt lui ra sau mãi không ngừng.

Những trận cười «khệt khệt» lại vang dậy lên, biến cái hang nhỏ ấy thành nơi khủng bố không sao tả hết! Tiếp theo những tiếng cười quái dị, bọn người ấy cứ sấn bước gần vào hướng Tiểu Phong.

Chàng bụng bảo dạ rằng: “Hay bọn họ ăn còn chưa no? Bắt mình ních luôn cho đủ bữa? Chừng như vậy thật!”

Không dám đứng yên, Tiểu Phong cứ đi thụt lui từng bước một, mắt không dám rời mấy chục người quái gở nọ.

Không khí khủng bố căng thẳng đến cực độ!

Bỗng nhiên...

Tiểu Phong dừng hẳn chân lại. Tay rút thanh «Độc Long Kiếm» miệng nạt to:

—Bọn bây bước tới nữa, thử xem!

Thấy ánh sáng đen ngời của thanh «Độc Long Kiếm» bọn người quái gở ấy không dám sấn tới nữa!

Vút tít thanh Độc Long Kiếm trên tay, Tiểu Phong quát hỏi:

—Bọn mi là người nào?

Không một tiếng đáp. Chúng chỉ có cặp mắt sâu hóm, lờm lờm những tia máu đỏ, ngó chằm chằm vào mặt chàng.

Thình lình...

Năm người quái gở đi trước bật to những tiếng cười «khệt khệt», rồi tung bay lên như tên bắn, nháy chập vào mình Tiểu Phong. Cái thế chập của năm người này mau lẹ tuyệt luân.

Tiểu Phong cả sợ, nhận biết chúng là những nhân vật có võ công tuyệt thế!

Tiểu Phong vùng lên một nhát kiếm, quát hỏi:

—Bọn mi muốn chết hả?

Ánh kiếm ngời ngời bốc lên hơi lạnh buốt xương, Tiểu Phong không dám khinh thường, sử dụng một chiêu cao diệu nhất của «Huyền Thiên Kiếm Pháp».

Thế kiếm chém tới độc hiểm ghê gớm. Như thế mà cả năm người này phớt mình lách qua tránh khỏi, đủ biết thân pháp của bọn chúng cao đến mức nào!

Tiểu Phong sợ đống cả người. Chàng tự nghĩ võ thuật của bọn quái nhơn này cao siêu tốt độ nên kiếm pháp của chàng dù lợi hại vô song vẫn cũng không chạm được vào mình bọn chúng. Mặt chàng xanh mét như tàu lá.

Năm người ấy lại cười khệt, nhằm phía Tiểu Phong ép tới.

Chàng thối lui một bước, quát bảo:

—Bọn mi mà sấn tới ta lấy mạng không tha!

Một tay cầm kiếm tay, một vận chưởng đợi chờ. Mặt chàng hầm hầm sát khí.

Những tiếng cười «khệt khệt» quái gở nổi lên. Cả năm người ấy không hện nhau mà cùng vọt tới, vừa chụp vừa tấn công vào Tiểu Phong một chưởng!

Tiểu Phong hét to một tiếng, tay mặt chém ngang một kiếm, tay trái đánh luôn một chưởng «Thiên Huyền Dương Công»!

Ngay lúc ấy người trong bọn năm người quái gở ấy nhảy vọt chẳng khác sao băng, nhằm ngay phía sau lưng chàng chụp tới. Cả năm người này dường như chẳng xem mạng sống là gì cả, cứ chụp tới liên liên mạnh như sấm sét.

Nghe sau lưng có một luồng gió lạnh ào tới, Tiểu Phong chém tạt một ngọn «Độc Long Kiếm» ngược lại phía sau lưng.

Không ngờ bả vai chàng đau buốt lên.

Quay người như chớp ngó lại. Chàng chợt thấy người họ đã chụp rách cả áo lẫn thịt, thành một lỗ.

Nhưng cũng chính ngay lúc ấy một tiếng rú thê thảm vang động tứ bề. Người quái gở đã chụp trúng bả vai chàng cũng bị một nhát kiếm của chàng chém chết té nằm trên vũng máu!

Bọn quái gở nọ vội vàng thối lui lại sau, trở mắt nhìn vào tử thi của người bị Tiểu Phong chém chết đó.

Bả vai đau nhức, máu tươi nhỏ giọt, Tiểu Phong nghiêng răng trợn mắt nạt:

—Ta với bọn mi không oán. Cừu. Cố sao bọn mi quyết giết ta? Nếu bọn mi mà không biết phải trái với ta, thì ta nói thiệt một lời là sẽ giết chết không còn mạng đa.

Ngoài tiếng nạt vang như sấm của Tiểu Phong bốn phía đều lặng lẽ như tờ. Mấy chục người quái gở ấy nhìn chàng giận dữ không mở miệng thốt ra một tiếng.

Chỉ vì Tiểu Phong đã giết hết một mạng nên cả bọn quái nhân ấy càng hung dữ hơn. Bọn chúng không khác nào một lũ quỷ đói, cứ nhìn phía Tiểu Phong sẵn bước ép tới mãi.

Chàng lo lắng thầm: “May là có năm người quái này liều mạng mà mình đối phó còn hết sức khó khăn. Nếu như cả mấy chục quái nhân ấy cùng xông vào một lượt, chắc chắn là mình bị chúng giết chết không sai!”

Mồ hôi toát đầm trong mình, tay vung thanh «Độc Long Kiếm» miệng chàng vẫn nạt bảo:

—Bọn mi sẵn vào liệu xem.

Lẹ không chi bằng, cùng một lúc mười quái nhân nọ tung vọt tới chụp mạnh vào mình Tiểu Phong. Cả mười quái nhân cùng ra tay một lượt oai thế dữ dội như núi lở sóng trào.

Tiểu Phong tay kiếm tay chưởng cùng đẩy tới một lúc.

Nếu lấy võ công mà luận thì chàng vẫn đủ sức đối phó với mấy chục quái nhân này, chỉ vì thấy bọn chúng quá đồi hung ác dã man nên lòng chàng đâm ra hoang mang, khiếp sợ mới rối loạn thân pháp.

Giờ đây bị mười quái nhân ấy cùng chụp tới một lúc, làm cho Tiểu Phong quỳnh chân tay, những động tác của chàng chẳng còn chiêu thức nào cả.

Mười quái nhân nọ dường thể đã được huấn luyện kỹ càng nên chúng phối hợp với nhau rất có quy củ. Chỉ có ba người tấn công còn bảy người kèm chế Tiểu Phong.

Chàng dầu võ công có cao siêu tới đâu, bị cái lối tấn công phối hợp của một thứ võ công tuyệt học nào đó đã rèn luyện cho đám quái nhân này cứ một người đánh thì một người kèm nên không sao thắng bọn chúng được. Chàng mệt đến nổi hào hển thở gần hụt hơi.

Chỉ thoáng mắt, mười quái nhân này bỗng nhiên thối lui bao vây Tiểu Phong vào giữa. Liền đó mười quái nhân khác nhảy vào thay thế tấn công lập thành một thế trận. Mười quái nhân sau tấn công còn mãnh liệt hơn quái nhân trước.

Tự nghĩ hôm nay khó thoát đám người quái gở này, Tiểu Phong chỉ cương quyết chết sống với bọn chúng mà thôi. Chàng nghiêng rặng tung vọt người lên cao đánh liền một chưởng. Tiểu Phong dùng chưởng này tới mười thành công lực nên tin chắc sẽ có người ngã lăn chết tươi, không ngờ chưởng phong của chàng ào ào như gió lộng mà chẳng trúng nhằm một người nào cả.

Lần này Tiểu Phong mới kinh sợ đến mất cả tự tin. Chàng nghĩ thầm: “Sao bọn người quái gở này lợi hại quá đỗi? Trong lúc mau lẹ cực kỳ như thế mà cả mười người đều có thể né tránh không trúng một ai sao?”

Trí óc chàng vụt nhớ đến chiêu cuối cùng của «Huyền Thiên Kiếm Pháp» là «Phi kiếm thương nhân». Chàng nhút định sử dụng ngay chiêu ấy.

Một tiếng rống dội lên, một quái nhân đánh tới một chưởng.

Thừa thế chưởng của đối phương, Tiểu Phong bắn vọt mình lên cao, thanh «Độc Long Kiếm» trong tay chàng nháy lên một màu ánh sáng đen huyền chĩa ngay vào quái nhân đánh tới chưởng ấy.

—— o0o ——

HẾT QUYỂN 1